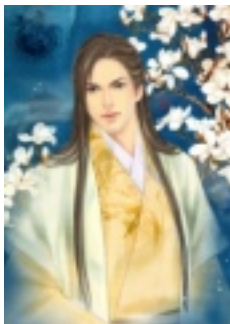


Rơi Vào Tay Ác Nam

Contents

Rơi Vào Tay Ác Nam	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	19
7. Chương 7: Chương 7	21
8. Chương 8: Chương 8	23
9. Chương 9: Chương 9	27
10. Chương 10: Chương 10	29
11. Chương 11: Chương 11	32
12. Chương 12: Chương 12	37
13. Chương 13: Chương 13	41
14. Chương 14: Chương 14	45
15. Chương 15: Chương 15	48
16. Chương 16: Chương 16	51
17. Chương 17: Chương 17	55
18. Chương 18: Chương 18	60
19. Chương 19: Chương 19	65
20. Chương 20: Chương 20	68
21. Chương 21: Chương 21	72
22. Chương 22: Kết Thúc	74

Rơi Vào Tay Ác Nam



Giới thiệu

Đây là trời cao trừng phạt a, trừng phạt nàng kháng cự hôn sự do phụ thân an bài trốn nhà đi bụi?

1. Chương 1

Minh triều Hồng Vũ năm hai mươi sáu Giang Nam

“Thật đáng thương!”

“Chết yếu sao, chuyện này thật mất nhân tính, Tào phu nhân tại sao lại chịu làm theo lời chỉ thị của Tào Tông khi còn sống nhà?”

“Đúng vậy, bất người sống chôn cùng thật đúng là tàn nhẫn quá.”

“Có cái gì mà tàn nhẫn ? Tất cả cô nương đó đều là kỹ nữ của ‘Di Hồng Viện’, chết cũng không đáng tiếc.”

“Thật sao, tất cả đều là kỹ nữ à.....”

Mùa xuân tháng ba, nổi lên liên tục nhiều trận mưa phùn, ở gần hồ Phần Dương nam xương, phố phường đường hẻm có đám đông bung dù chỉ trở và rỉ tai thì thăm về đội ngũ đưa tang phú hào nam xương Tào Tông.

Mà đội ngũ đưa tang kéo dài hai ba cây số, làm người ta chú ý nhất chính là năm kỹ nữ xinh đẹp mặc lụa mỏng, ba nữ nhân đầu là khi Tào Tông còn sống vô cùng yêu thích, còn hai người còn lại là người mới, Tào Tông yêu vừa thích mưu lợi vừa sợ mình sẽ chán ghét ba người già trước tuổi, cho nên còn muốn vợ hắn giúp hắn chọn thêm hai tiểu mỹ nhân chôn cùng.

Bởi vậy, vì theo nguyện vọng chưa hoàn của trượng phu, bà tìm năm tiểu mỹ nhân chuẩn bị xuống dưới đất làm bạn với phu quân, nhưng hai tay năm người này đều bị buộc chặt sau lưng, mắt và miệng đều bị khăn đen bịt kín nước mắt của tiểu mỹ nhân rơi như mưa, cả người run rẩy không thôi, chuyện này đi chính là đi đến hoàng tuyền, các nàng làm sao không sợ hãi không khóc nha?

Đội ngũ thật dài đi qua Định Quốc tướng quân phủ, bên ngoài tiếng đàm luận âm ỹ cộng với tiếng kèn Xô-na truyền vào tường đỏ ngói xanh trong phủ.....

“Cha, chuyện này tại sao cha không để ý tới?” Hạ Ngạn Quân một thân màu trắng đang ném một ngụm trà, cười cười nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của phụ thân Hạ Quan Đình tóc mai trắng toát.

Hạ Quan Đình nheo hán liếc mắt hán một cái, “Ta không biết ta cương quyết như thế, con còn ở ‘Tụ Hoa Quán’ hứng thú với chuyện Tào phú hào kia làm gì?”

Hắn nhún nhún vai, cười tà một tiếng, “Không có cách khác, bọn họ thích hàng mới mẻ. Di Hồng Viện vừa có hàng, con ngay cả nhìn cũng không kịp nhìn đã bị nàng sai người đem đi rồi.”

Nghe vậy, Hạ Quan Đình một thân tơ xanh than thở một tiếng, “Cha thật sự không hiểu con đang suy nghĩ cái gì? Đối với chuyện hôn sự thì chậm chạp không đồng ý, nhưng đã có hơn mười danh phần hồng ở tại ‘Tụ Hoa Quán’ của con.”

“Các nàng đều là những nữ tử con nhìn thấy thuận mắt.”

“Nhưng lại không có một người nào xứng lập gia đình với nhà ta .”

Hắn cười nhạo một tiếng, “Cha, các nàng tất cả đều là hoa khôi kỹ nữ.”

Hạ Quan Đình vuốt râu lắc đầu, “Cha biết, mà cha cũng buồn bực chỗ, vì sao con của ta lại có hứng thú với mấy cô gái như vậy?”

Hắn uống thêm một ngụm trà, “Cha, những cô con gái đứng đắn nhà quan, con gái phú thương con nhìn thấy không ít, giả rụt rè, giả thục nữ, một bộ thần thánh không thể lừa dối, con nhìn liền thấy ngán.”

“Những kỹ nữ kia thì hợp với con sao ?”

Hắn nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả.

Đột nhiên, một tiếng khóc thống khổ ở ngoài phủ vang lên.

“Người đâu a, mau tới cứu người, cứu cứu tiểu thư nhà ta, cứu cứu tiểu thư nhà ta.....”

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có được một thân võ công bắt phạm Hạ Ngạn Quân nhú lại mây rậm, nghe thấy trên phố phường tiếng người ồn ào, nghị luận và tiếng kinh hô gộp lại.....

“Van cầu các người, xin thương xót, tiểu thư nhà ta không phải kỹ nữ, chúng ta là bị người xấu bán vào Di Hồng Viện”

Khuôn mặt tuần mỹ của Hạ Ngạn Quân gợi lên một nụ cười câu khởi như có điều suy nghĩ, hiện nay thiên hạ thái bình ngay cả cơ hội muốn chôn mồm vào cũng không có, lúc này là cơ hội trở một ít bản lĩnh –

“Ngạn Quân, đừng nhiều chuyện.” Hạ Quan Đình liếc mắt một cái liền nhìn thấu cặp mắt dương dương tự đắc của đứa con sâu trong hai tròng mắt ẩn chứa hàm ý, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

“Đừng để cho tiểu thư nhà ta chôn cùng, nếu phải chế xin cho nha hoàn Uyển Lăng thay thế tiểu thư chết, van cầu các vị đại gia, phu nhân, van cầu các người.....”

“Cha, nghe này nha hoàn khóc và đập đầu đến mất tri giá không , có lẽ thật sự có oan khuất gì nha?” Hấn vừa nói vừa từ ghế đá cầm thạch đứng dậy.

“Nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, huống chi Tào phú hào lại là đệ đệ của Tri Phủ nơi đây.” Cũng vì như thế nên chuyện hoang đường bắt người khác chôn cùng mới không có người nhúng tay vào.

“Cha,cha là Định Quốc Đại tướng quân, là phụ tá lúc đương kim hoàng thượng xưng đế là đại công thần, một tri phủ nhỏ nhỏ cha cũng không sợ sao.”

“Không phải, mà là chuyện chôn cùng này tập tục đời đời của Tào gia, huống chi chôn cùng Tào Tông chỉ là những kỹ nữ bán rẻ tiếng cười, cha là Đại tướng quân làm sao xuất đầu lộ diện giải quyết những chuyện còn con như thế ?”

“Con hiểu được , vùng nam xương này rõ ràng là chỗ tri phủ, cho nên cha không thể can thiệp .”

Sắc mặt ông phi biến,“Ngạn Quân!”

“Cha, sinh mệnh kỹ nữ so sánh đích thực không đáng giá, bất quá vẫn là một mạng người, không phải sao?”

Hấn đùa nghịch nháy mắt mấy cái với khuôn mặt xanh mét của phụ thân, quay lại tung người lướt qua Lâm Viên nở rộ hoa đào, đứng im ở trên mái hiên, phớt xá cảnh vật nhìn không sót một cái gì.

“Van cầu các người, tiểu thư nhà ta không phải kỹ nữ, chúng ta là bị người xấu bán vào kỹ viện , van cầu các người.....” Uyển Lăng quỳ trên mặt đất vừa đập đầu vừa đi theo đội ngũ đi về phía trước.

Con người sáng ngời hữu thần của Hạ Ngạn Quân đánh giá cao thấp nha hoàn áo tím kia, vóc người nàng không nhỏ, tóc tai bù xù ,toàn thân bị mưa xối , hé ra khuôn mặt không thể nói là xinh đẹp, nhưng cũng được coi mi thanh mục tú, đầu gối nàng do cọ sát mà đỏ máu, chỗ cổ tay cũng có ứ máu, miệng vết thương còn bị tróc da, về mặt bị thương khẩn cầu mọi người làm người ta xúc động.

“Van cầu các người, thả tiểu thư nhà ta đi, van cầu các người.....”

Thân người Hạ Ngạn Quân chợt lóe lên, đứng ở trước mặt của nàng,“Ta xem nàng hay là cầu ta đi!”

“Hạ thiếu gia? Là Hạ thiếu gia!”

“Hạ thiếu gia không phải muốn tranh các nữ nhân này chứ?”

“Khó nói, ba kỹ nữ trước đó cũng từng hầu hạ qua hấn nha.”

Mọi người ồ lên nghị luận lại lần nữa.

Uyển Lăng trừng mắt nhìn chiếc giày da thêu gần trong gang tấc, đầu đập dưới đất từ từ nâng lên, đập vào mi mắt là một nam tử tuần mỹ mặc áo gấm màu trắng.

“Tiểu thư nhà ngươi là vị nào?” Hạ Ngạn Quân chỉ chỉ đội ngũ đang đi về phía trước.

Nhìn khí thế mặt hần, Uyển Lăng tin hần nhất định không giàu có thì cũng là quan, cô ở trong Hạ vương phủ nhìn thấy nhiều người giống như hần, nàng sẽ không nhìn lầm, hần nhất định có thể cứu Vũ Lâm tiểu thư.

“Ta nói với nha hoàn Uyển Lăng, nếu nàng còn không lên tiếng, tiểu thư nhà nàng sẽ bị đưa đến ngoại ô chôn chung với mộ ông ấy.” Hần dương dương tự đắc nhíu mày rậm.

Khuôn mặt nàng sớm không có chút máu, nghe vậy càng biến sắc hơn,” Khởi bẩm công tử, trên đỉnh cổ kiệu cuối cùng có đỉnh hoa sen năm cánh, mời công tử cứu cứu tiểu thư ta.” Nói xong, nàng liền tiếp dập đầu.

“Không cần, người còn chưa có cứu được đừng dập đầu trước.” Hần quay đầu lại liếc vài tên tôi tớ tướng quân phủ, hướng bọn họ ngoắc tay, “Mang này cô nương này vào thoa thuốc.”

“Ack — Hạ thiếu gia này, lão gia ông ấy —” Nhóm tôi tớ hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt khó xử.

“Không, công tử, ta không đi, ta muốn nhìn thấy tiểu thư nhà ta bình yên vô sự.” Nàng không biết nước mắt trên mặt nàng là nước mắt hay là mưa tiếp tục cầu xin.

Hần nhăn mày rậm lại, “Ta không thích nữ nhân không nghe lời.” Nói xong, hần đột nhiên đi đến điểm vào huyệt ngũ của nàng, sau đó gọi những người kia, “Mang cô ta vào súc thuốc.”

“Nhưng lão gia ông ấy —”

“Cha ta nếu có thể làm khó dễ được ta, thì ‘Tụ Hoa Quán’ đã sớm biến mất.” Hần lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, nhóm tôi tớ sợ tới mức vội vàng nâng Uyển Lăng đang hôn mê tiến vào tướng quân phủ.

Hạ Ngạn Quân hướng ánh mắt đông lạnh vào từng người đang thì thầm bàn tán, làm bọn họ sợ tới mức những người đó vội vàng cầm mũ như hến, ríu rít tránh né ánh mắt lạnh lẽo kia của hần.

Hạ Ngạn Quân có người cha là Định quốc Đại tướng quân, lợi lộc cùng hưởng, hơn nữa mẫu thân mất sớm, hơn nữa tướng quân lại không lập thêm thê thiếp, thân là con trai độc nhất hần nhận hết ân sủng, từ từ hình thành cá tính ngạo mạn kiêu căng vô lễ không coi ai ra gì.

Tuy rằng như thế nhưng hần may mắn là bề ngoài tuấn nhã phi tục, hơn nữa hần chịu tập võ nghệ rất tốt của phụ nhân, vùng Giang Nam này không biết có bao nhiêu thiên kim quý tộc ái mộ hần.

Bất quá hần lại thích lo cho những nữ tử bán rẻ tiếng cười.

Lúc này, mọi người thấy hần thi triển khinh công đi thẳng về phía trước, ánh mắt mọi người giao nhau, bước chân cũng chuyển động về phía trước, xem ra chuyện Tào phú hào muốn chôn cùng năm mỹ nhân có biến chuyển nha.

Ngồi ở trên kiệu hoa sen Hạ Vũ Lâm khóc không thành tiếng, thân mình nhỏ bé và yếu ớt không ngừng run rẩy, hai mắt của nàng bị miếng vải đen che kín, sắp đi đến trước huyệt Tào phú hào, trở thành một trong những người chôn cùng.

Đây nhất định là tràng ác mộng nàng hoảng sợ không ngừng.

Tại sao? Nàng thật sự không biết phải làm gì bây giờ?

Ông trời tại sao lại để nàng rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Chẳng lẽ là trừng phạt nàng kháng cự phụ thân an bài hôn sự, không nói gì với cha mẹ mà tự ý chạy khỏi vương phủ?

Cho nên bắt nàng một thiên kim Vương gia từ nhỏ đã được sủng ái cứ như vậy đi vào đất vàng, vĩnh biệt với thân nhân?

Nàng rất sợ, rất sợ hãi, nàng không muốn chết, nàng còn cha, còn mẹ, còn ca ca, còn tỷ tỷ.....

Ngay từ nhỏ nàng đã là tiểu quý nhất gan, ngay cả một con kiến cũng không dám giẫm chết, sợ tối, sợ cao, sợ côn trùng, sợ máu, sợ đao.....

Suy nghĩ một chút, nàng thật sự không có can đảm bỏ nhà đi nha, nếu không phải có tình tỷ muội nha hoàn Uyển Lăng lại cho nàng dũng khí, nguyện ý cùng nàng đồng hành, nàng còn lâu mới dám rời đi.

Hai người đem theo châu báu, suốt đêm chạy ra vương phủ, ai ngờ mới tới cửa thành Kim Lăng liền gặp gỡ người xấu, chủ tớ bị cường áp lên xe, đi thật nhiều ngày đường cuối cùng người xấu kia đem các nàng bán làm kỹ nữ, mà hôm sau, nàng càng không hiểu vì sao mình bị đưa đến quý phủ của Tào phú hào, thành một trong những người chôn cùng với hắn.

Nàng không hiểu, hiện nay thịnh thế thái bình, tại sao lại có tập tục cực kỳ tàn ác xấu xa này tồn tại nha?

Nhưng hôm nay nghĩ lại có ích gì nha?

Nàng cũng sắp đã chết, mà Uyển Lăng cũng có thể còn bị nhốt tại Di Hồng Viện, nhưng nàng mới vừa rồi nghe được tiếng khóc của muội ấy, chẳng lẽ muội ấy trốn tới đây ?

Đội ngũ đưa tang chậm rãi đi vào một mộ viên xa hoa ở vùng ngoại ô, chỗ này là do Tào Tông khi còn sống sai người dựng lên, hao hơn trăm vạn lượng hoàng kim, tạo cảnh giống như vương phủ nhà mình, mà trong một trang hoàng cũng hết sức xa hoa.

Giản Nhữ là một nữ nhân đã ba mươi tám tuổi nhưng dáng người vẫn còn thùy mị thướt tha, ngay khi nàng dẫn hai danh thiếp chuẩn bị đưa vào quan tài, Hạ Ngạn Quân đột nhiên xuất hiện, vẻ mặt khiêu khích xem xét nàng.

Nàng bất an nuốt một chút nước miếng, hai người từng vụng trộm, hẳn tại sao đột nhiên xuất hiện nha?

“Tào phu nhân, các vị dòng họ Tào gia, trước khi đóng quan tài có thể cho tại hạ lấy một món đồ rời đi không?” Thần thái hắn tự nhiên, làm nổi bật vẻ bướng bỉnh khí chất hơn người càng thêm rõ ràng.

Người chết xuống mồ là chọn ngày lành tháng tốt làm sao có thể kéo dài, huống chi người chết lại là nhân vật lớn, đáng vẻ thoải mái của hắn cho thấy hành vi cử chỉ đối với người chết không được tôn trọng.

Đám thân hữu dung ánh mắt trao đổi, mặt lộ vẻ bất mãn cũng có hoang mang, hẳn muốn đồ gì nha?

2. Chương 2

Giản Nhữ có một đôi mắt phượng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, đáng tiếc gả cho vị hôn phu không biết quý trọng, cho nên phòng không tịch mịch.

Nàng theo lễ khê chào, “Hạ thiếu gia không sợ không may tới chỉ mộ vong phu, ta rất cảm kích nhưng giờ linh đã đến, có thể mời Hạ thiếu gia đợi nghi thức chấm dứt –”

“Không được.” Hắn cười cười cắt đứt lời của nàng.

“Không được asao?” Tào Tông Lịch là ca ca của Tào tông cũng chính là tri phủ nam xương lộ vẻ mặt bất mãn đến gần hắn, ngữ khí có chút không vui nói: “Hạ thiếu gia, xin người đừng làm hỏng giờ lành.”

“Ta cũng vậy không muốn gây trở ngại nhập liệm của Tào Công, là các người nói nhiều.”

Sắc mặt Tào Tông Lịch phút chốc biến đổi, ngữ khí chuyển lạnh, “Hạ thiếu gia, người tìm đến đây là có việc gì?”

“Cũng không phải, ta đang tìm người.”

“Tìm người?”

Hắn chẳng hề để ý cười cười, “Ta biết tính Tào Công thích cá sắc, nhưng một lần phải chôn cùng năm mỹ nhân không phải là quá nhiều sao, hay là để lại cho ta một người như thế nào?”

“Hoang đường! Đây là nơi nào? Hiện tại là lúc nào? Người còn nói lời hoang đường!” Gần bốn mươi năm lưng hùm vai gấu Tào Tông Lệ giận không thể kiềm chế tức giận mắng.

Nhưng vẻ mặt Hạ Ngạn Quân vẫn thản nhiên, “Các người dám làm chuyện hoang đường bắt người khác chôn cùng, tại sao không nói lời hoang đường được nha?”

“Hạ Ngạn Quân, người đừng nghĩ đến cha người là lão tướng quân, là có thể muốn làm gì thì làm.”

“Mà người càng đừng tưởng rằng người chẳng qua chỉ là một tri phủ nho nhỏ là có thể muốn làm gì thì làm!”

“Giờ linh cũng sắp qua.” Hạ Ngạn Quân cười cười mở miệng nhắc nhở.

Giản Nhữ cũng biết chuyện nặng nhẹ, cùng trợn mắt trừng mắt Tào Tông Lệ ,sau khi trao đổi ánh mắt một chút,nàng nhẹ nhàng bước đến gần Hạ Ngạn Quân, thấp giọng nói:“Mời Hạ thiếu gia mau đưa nàng ấy đi,để cho ta đưa di thể vong phu nhập liệm.”

“Thức thời!” Hấn cong khoe miệng cười, xoay người tào nhả cất bước, đi tới trước đỉnh cổ kiệu thứ năm, nhìn nữ tử đang rụt người lại,cúi đầu xuống cả người không ngừng run rẩy.

“Nàng có nha hoàn tên là Uyển Lăng phải không?”

Hạ Vũ Lâm kinh hoàng sửng sốt một chút, theo bản năng ngẩng đầu lên, gật gật đầu.Mặc dù không nhìn thấy nhưng nàng vẫn còn nghe được giọng nói phát ra trước mặt mình

“Chính là nàng .”

Nói xong, hấn một tay bắt lấy tay nàng, một tay chế trụ vòng eo nhỏ nhắn của nàng,thi triển khinh công rời đi.

Hương thân phụ lão vây quanh nhìn thấy một màn này, thông minh nhắm miệng lại lẳng lặng rời đi.

Tuy rằng bề ngoài Tào gia và Hạ gia bình thản không ai phạm ai, nhưng thật ra oán hận chất chứa không ít, hơn nữa chuyện Hạ Ngạn Quân và Tào Tông tranh hoa khôi kỹ viện diễn ra không ít lần.

Nhưng càng làm người ta kinh ngạc chính là, không nghĩ tới Tào Tông đã chết,Hạ Ngạn Quân vẫn đoạt nữ nhân chôn cùng với hấn.....

Tào Tông Lệ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn thân ảnh Hạ Ngạn Quân và nữ tử chôn cùng rời đi,hấn đột nhiên xoay người nhìn quan tài tiến hành lễ nhập liệm.

Đệ đệ,đệ yên tâm,huynh sẽ không để cho đệ khi còn sống chịu ức hiếp, ngay cả sau khi chết cũng bị tiểu tử Hạ Ngạn Quân kia đập hư!

Nữ nhân kia là của đệ ,huynh sẽ tìm cơ hội giết nàng,để cho nàng xuống đất hầu hạ đệ,để xem lúc đó Hạ Ngạn Quân có dám theo xuống địa phủ tranh với đệ không!

Cạnh hồ Phàn Dương có một chỗ ruộng cột chạm trổ, hoa mỹ lộng lẫy cửa lớn treo ba chữ “Tụ Hoa Quán”, nơi này chính là chỗ nạp thiếp của Hạ Ngạn Quân, bên trong có hơn mười hoa khôi kỹ viện do hấn mua về, mỗi người đều là hấn yêu nhất.

Bất quá,Hạ Ngạn Quân lúc này lại vứt bỏ những hoa khôi đang vui mừng chào đón kia, khắp khối ôm Hạ Vũ Lâm đang ngất đi lên lầu các, nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, sau đó giúp nàng cởi bỏ tấm vải đen che mắt và miệng ra.

Hấn khơi mào một đạo mây rậm, ngồi ở mép giường, đánh giá trên dưới của nàng.

Quả nhiên là một mỹ nhân trời sinh nha! Tuy rằng hiện tại vẫn mê man nhưng xem ra sắc đẹp có thể ăn được.

Môi son mặt phất, tóc mây phong hoàn, xem ra còn có chút yếu điệu, đúng là vị thiên kim ngàn vàng nha so với mấy hoa khôi hấn mua về, khí chất đặc biệt cao hơn một phần.

Xem ra lời nha hoàn Uyển Lăng kia nói là sự thật!

Bất quá, hấn cong khoe miệng cười, nàng là do hấn cứu ,còn việc có muốn trả về nhà hay không là do tâm trạng hấn quyết định nha!

Chẳng qua là — hấn vươn tay khẽ vuốt mái tóc ướt sũng của nàng, nàng tại sao vừa rồi lại bất tỉnh nha?

Hấn chẳng qua mang theo nàng thi triển khinh công, một đường đi nhanh đến tận đây, chẳng lẽ nàng bị tốc độ khinh công của hấn dọa ngất rồi?

Suy nghĩ một hồi, bàn tay to của hắn cũng đi theo đi xuống, đi đến y phục ướt đầm dính sát người, lẩm bẩm: “Lúc này là mùa xuân, nếu không đổi y phục thì có chút lạnh nha –”

Tiểu mỹ nhân này cũng không thể cảm mạo đâu!

Hắn lưu loát giúp nàng cởi áo khoác bằng lụa mỏng, váy dài, sau cùng vền vền chỉ còn một cái yếm màu hồng và quần lót. Khi hắn tiếp tục cởi xuống cái yếm cho nàng hắn lúc này mới chú ý tới cánh tay của nàng có một hạt chu sa.

Ông trời, nàng còn là một cô nương bằng thanh ngọc kiết a!

Hắn đứng thẳng thân mình, vỗ về cảm dưới, khuôn mặt tuấn mỹ có chút suy tư.

Khi nàng mê man phát ra khí chất cao quý, xem ra nàng không phải là thiên kim của phú hào bình thường, hắn có thể đụng sao?

Lúc này lông mi tiểu mỹ nhân giật giật, tiếp theo nháy mắt vài cái, chậm rãi mở to mắt.

Đôi môi mỏng khêu gợi của hắn khẽ nhếch lộ ra nụ cười tà, nhìn nàng mi túc xuân sơn, mắt nhẵn mày thủy, một tiểu mỹ nhân như vậy nếu hắn không đụng, thì không phải là ngược đãi bản thân sao?

Tầm mắt của Hạ Vũ Lâm vẫn có chút mơ hồ, nàng nhắm mắt rồi mở mắt thêm vào cái. Sau khi tầm mắt rõ ràng, một tiếng thét chói tai cũng đồng thời bật ra khỏi môi anh đào, “A –”

Thật thú vị, ! Trước đó ít có người thét chói tai lắm a.

Hắn mỉm cười, người xuống ở mép giường ngồi, kết quả tiểu mỹ nhân phát ra tiếng thét chói tai thứ hai, “A –”

Thật vui nha ! Cả người nàng run rẩy không ngừng, thân mình co rúm lại thành một đoàn lui vào trong góc giường, đôi mắt trong veo như nước cũng không dám nhìn hắn, hai tay ôm chặt chân của mình.

“Tiểu mỹ nhân, nàng tên là gì?”

Hạ Vũ Lâm cắn môi dưới, toàn thân không tự chủ được liên tiếp phát run, nàng không biết xảy ra chuyện gì, nàng tại sao ở phòng này? Nơi này xem ra không giống ngôi, hơn nữa –

Cô nhìn thấy y phục mình không chỉnh tề, là nam nhân kia lột y phục của nàng?

“Tiểu mỹ nhân, nàng đừng la nữa nha? Tốt xấu gì cũng là ta cứu nàng từ nơi bồi táng ra.”

Nàng co rút nuốt một chút nước miếng, run rẩy nói: “Người..... Người..... Người cứu..... Đã cứu ta?”

“Đúng vậy. Bất quá –” Hắn tà ác cười

Nghe vậy, tim của nàng nhanh đình chỉ, không nói gì nước mắt lại lần nữa rơi xuống hai má.

Hắn chăm chú nhìn mặt nghiêng của nàng, “Nàng không hiểu kỳ ta là ai?”

Nàng mở mắt to lắc đầu.

“Nhưng ta đối với nàng rất ngạc nhiên, nàng tên là gì?”

Hắn muốn làm cái gì? Nàng không yên bất an, từ khi rời nhà đến nay nàng toàn gặp được người xấu, nàng thật sợ hãi.

Nhìn nàng sợ tới mức như chim sợ cành cong, Hạ Ngạn Quân kiên nhẫn hỏi, “Mỹ nhân, nếu nàng không lên tiếng, ta đem nàng ném về huyết chôn cùng Tào Công nha.”

“Không,” Nàng hít một ngụm khí, vừa tức vừa xem thường, sau đó lại ngắt đi.

“Đáng chết!” Hắn nguyên rủa một tiếng, nhảy lên giường nhẹ nhàng vỗ lên hai má của nàng, “Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh.”

Nhưng nàng có giống như vừa thoát chết muốn ngủ một chết, mặc kệ hắn vỗ như thế nào, nàng vẫn không phản ứng.....

Hắn không hờn giận bĩu môi, “Nữ nhân gì mà dọa một chút liền ngất?”

Hắn mân nhanh thần, kéo chăn đem nàng cái thượng sau, hắn xoay người xuống giường, bước đi hướng cửa, dừng một chút, hắn đành cước bộ, quay đầu lại tái liếc kia trương xem ra điềm đạm đáng yêu lệ nhan liếc mắt một cái.

Xem ra hắn phải biết chuyện của nàng, phải tìm nha hoàn Uyển Lăng hỏi chuyện một chút.

※※※

“Ngạn Quân, con ngay cả nữ nhân của người chết cũng đoạt, con làm cho cha thật thất vọng!”

Hạ Quan Đình giận không thể át tiếng gầm gừ.

A, sớm biết thì ở Tụ Hoa Quán thêm vài ngày nữa mới trở về, Hạ Ngạn Quân nhìn cha mình trong lòng âm thầm nói.

“Con nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hạ Quan Đình nổi trận lôi đình nghe hàng xóm láng giềng nói con ông bắt cô gái chôn cùng người chết đến Tụ Hoa Quán, tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu!

“Con chỉ làm việc thiện.” Hắn thần nhiên nói.

“Việc thiện? Con không phải đem nữ tử chôn cùng người chết đến Tụ Hoa Quán sao?”

Hắn nhe răng cười, “Đúng vậy.” Tin tức này truyền thật nhanh nha.

“Cái này gọi là việc thiện sao?”

“Con cứu nàng một mạng, nàng lấy thân báo đáp báo đáp con, đây là chuyện đương nhiên.”

“Cần quấy, rất cần quấy.”

“Cha, cần gì tức giận với chuyện con con này?”

Hắn tức đến nổi phổi trừng mắt nhìn đứa con phong lưu phóng khoáng, “Cha tại sao không thể tức giận? Con cứu nàng căn bản là vì việc riêng, không phải việc thiện.”

“Lời ấy khá nha, con vốn xem thường chuyện chôn người sống nên mới cứu nàng.”

“Chôn người sống không phải chỉ có một mình nàng.”

“Nhưng mà chỉ có một mình nha hoàn của nàng khóc lóc kêu oan.”

“Ngạn Quân!” Khuôn mặt già nua của ông tức giận đến ba hồi trắng ba hồi xanh, đứa con đã hai mươi lăm tuổi, không thành gia cũng thôi, lại còn muốn đưa nữ nhân chôn cùng người chết an bày ở Tụ Hoa Quán nơi hắn chuyên môn mây mưa thất thường với các nữ nhân khác?

“Cha, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, cứu một người liền đủ, mặt khác như lời cha nói, tập tục chôn cùng của nhà họ Tào, chúng ta dù sao cũng phải để lại mặt mũi cho bọn hắn, nếu mang đi toàn bộ, sợ là Tào Tông nửa đêm đi vào giấc mộng tìm con đòi người, như vậy thật phiền toái a.” Hắn vẫn như cũ khuôn mặt tươi cười.

“Đừng không ra gì.”

Hắn cười cười, “Dạ, dạ con lập tức đưa nha hoàn kia rời đi.”

“Ngạn Quân,” Ông không chịu nổi lên tiếng, “Con bao giờ mới trở thành người có năng lực, để cho cha yên tâm?”

Hắn nhún nhún vai, “Nhi tử sẽ tận lực đạt thành mong đợi phụ thân, nhưng mà.....” Hắn tà mị cười, “Nhi tử phải về lật hoàng lịch mới có thể biết được.”

Hạ Quan Đình nhìn hắn tiêu sái quay người đi tới gian phòng kia, nét mặt già nua hé ra ngưng trọng, hắn đối này đứa con không có cách nhưng cũng có thể hiểu tâm tình của hắn.

3. Chương 3

Hạ Ngạn Quân từ trong nhà đưa nha hoàn Uyển Lăng đi thẳng đến Tự Hoa Quán.

Mà tiểu mỹ nhân ban này vừa kinh sợ giờ nhìn thấy Uyển Lăng, hai chủ tớ lại ôm nhau khóc rống, còn lạnh nhạt đặt ân nhân cứu mạng sang một bên.

“Muội tại sao trốn được đến nơi này nha?” Khuôn mặt của Hạ Vũ Lâm đầy nước mắt dịu dàng nhìn nhiều vết thương trên người Uyển Lăng. Nếu không phải những vết thương này đều được băng bó, nàng tin tưởng chính mình nhất định lại ngất vì nàng rất sợ máu.

“Muội bị tú bà sai người nhốt trong nhà cũi, nhưng muội ở bên trong tìm được một cây sắt, sau khi cắt đứt dây thừng muội mới từ cửa sau lén đi ra ngoài, không nghĩ tới tiểu thư đã bị bắt lên cỗ kiệu, đi cùng đội ngũ đưa tang.” Uyển Lăng cũng rơi nước mắt như suối.

Lần này cùng tiểu thư rời khỏi vương phủ, quả thực là tai họa, hai người có thể gặp lại giống như cách một thế hệ.

Hạ Ngạn Quân không kiên nhẫn nhìn hai người thút tha thút thít trả lời không ngừng, hai tay hoàn ngực, tức giận nói: “Khóc xong rồi phải không? Đừng để thiếu gia ta cũng khóc như vậy.”

Nghe vậy, chủ tớ hai người lúc này mới nghĩ đến hần, Uyển Lăng “Rần” một tiếng, quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu, “Uyển Lăng thay tiểu thư dập đầu cảm ơn công tử cứu mạng.”

Những việc này không quan trọng lắm, bất quá, hần nở nụ cười, nhìn thiên kim tiểu thư kia đang lui vào một góc, nàng thật đúng là yếu ớt mảnh mai, thật tiếc ột đại mỹ nhân.

“Đừng dập đầu, Uyển Lăng, đổi lại tiểu thư nhà ngươi cảm ơn ta đi.”

“Này —” Nàng ngẩn người, kinh ngạc nhìn vẻ mặt Hạ Ngạn Quân đang lộ nụ cười tà.

Còn Hạ Vũ Lâm lại sợ tới mức nhắm thẳng góc giường mà lui, cả người nàng như gió thu cuốn hết lá vàng run rẩy không ngừng.

Làm cái gì nha? Hần đáng sợ như vậy sao? Hạ Ngạn Quân vung ống tay áo lên, một cước giẫm lên mép giường, hai tròng mắt phát sáng ngưng lại nhìn nàng, “Nàng cảm tạ ta như thế nào? Tiểu mỹ nhân?”

“Ta..... Ta..... Cảm ơn..... Cảm ơn.....” Nàng lâm vào tê liệt cố gắng nặng ra vài chữ.

Hần nhướn hai mày kiếm lên, “Chỉ có như vậy?”

“Ack — công tử, tiểu thư nhà ta lá gan rất nhỏ, đối nam tử xa lạ cũng rất sợ hãi.”

“Ta làm sao có thể tính là nam tử xa lạ nha, ta đã cứu nàng một mạng.” Hần không vui liếc mắt về phía Uyển Lăng đang nói chuyện.

“Nhưng mà tiểu thư nhà ta từ nhỏ cũng rất ít lui tới với người ngoài—”

“Ta đang nói chuyện với tiểu thư nhà ngươi, nếu ngươi không cảm miệng, ta lập tức bảo người cút đi.” Hần lạnh lùng cắt đứt lời của nàng.

Mặt Hạ Vũ Lâm tái mét, nhếch nhác không chịu nổi từ bên giường quay cuồng rơi xuống đất, sau đó đôi mắt kinh hoàng nhìn chằm chằm vào Uyển Lăng, “Đừng — đừng đi ra ngoài, ta sợ lắm.”

Uyển Lăng vội vàng gật gật đầu, nhưng cổ họng không dám thốt lên một tiếng.

Hạ Ngạn Quân vỗ về cầm dưới, liếc tiểu mỹ nhân ngồi dưới đất một cái, nhìn con mắt trong suốt của nàng mong nước lại tự đầy nước mắt, xem ra thật đúng là đáng thương.

Trong mắt lộ ra một chút ánh sáng hứng thú, xoay người đến gần nàng, đại mỹ nhân nhân sợ tới mức nghiêng người, chạy đến bên người nha hoàn, gấu gao ở trong ngực Uyển Lăng.

Hần nhướn mày rậm lên, “Uyển Lăng, đi ra ngoài!”

“A —” Nàng luống cuống nhìn tiểu thư xong lại cúi đầu nhìn hần cầu xin “Công tử —”

Hắn bĩu môi.“Đi ra ngoài!”

“Không..... Không được.....” Hạ Vũ Lâm lại là nước mắt lưng tròng lác đầu.

“Đi ra ngoài!” Khuôn mặt tuần mỹ của hắn chỉ qua đang che kín thách thức.

“Công — công tử, thứ Uyển Lăng cả gan xin hỏi, công tử muốn đối với tiểu thư nhà ta như thế nào?”

Hắn giương mày rậm lên,“Cô nam quả nữ chung một phòng, có thể làm cái gì nha?”

Hạ Vũ Lâm lập tức cứng lại, toàn thân giống như bị vùi lấp bên trong băng, trên mặt không thấy huyết sắc, không! Nàng không cần, nàng không cần, nàng chính là sợ việc động phòng kia cho nên nàng mới cố lấy dũng khí chạy trốn khỏi nhà .

Uyển Lăng ôm toàn thân phát run của tiểu thư, nghiêm mặt tái nhợt nhìn Hạ Ngạn Quân nói:“Công tử là con của tướng quân, làm sao có thể làm chuyện không hợp lễ nghi này? Huống chi tiểu thư nhà ta —”

“Xem ra lai lịch các người không nhỏ, ngay cả một nha hoàn nho nhỏ mà dám nói như vậy.” Hạ Ngạn Quân hai tay hoàn ngược ngồi xuống ghế, lạnh lùng cắt đứt lời của nàng.

Uyển Lăng cắn môi dưới, cúi đầu nhìn Hạ Vũ Lâm khóc đầm đìa đáng yêu,“Tiểu thư, chúng ta về nhà được không?”

Nàng lác đầu,“Không..... Không..... Trở về cha mẹ nhất định rất tức giận..... Ta sợ.....”

“Nhưng mà trên đời này có nhiều người xấu lắm, chúng ta nếu là lại đụng phải thì làm sao nha?” Bọn họ đều là thiếu nữ, tay trái gà không chặt, gặp được nguy hiểm chỉ có thể để người ta chêm. Giết.

Hạ Vũ Lâm cũng biết nhưng mà nàng không có dũng khí trở về đối mặt lửa giận của người nhà, còn nữa nàng cũng không muốn thành than.Còn nữa nếu phải động phòng làm việc dơ bẩn kia, nàng thà rằng lưu lạc bên ngoài.....

Hạ Ngạn Quân vừa thấy bản thân lại thành người tàng hình,hắn bĩu môi quét mắt sang hai người một cái,“Trước hãy xưng tên ra đi, dù sao các nàng sẽ ở đây một thời gian ngắn, sẽ có cơ hội nói chuyện phiếm.”

“Công tử nói như vậy là có ý gì?” Khuôn mặt thanh tú của Uyển Lăng tràn đầy lo lắng.

Hắn liếc mắt nàng một cái, đột nhiên đứng dậy, một bước xa tiến về phía trước thô bạo kéo Hạ Vũ Lâm vào trong ngực mình,nhìn Uyển Lăng kinh ngạc tim đập mạnh loạn nhịp hắn nói:“Ta chỉ muốn nói chuyện với chủ nhân người, người mau đi ra ngoài.”

“Nhưng mà tiểu thư nhà ta ...nàng ấy —” Nàng nhìn thấy tiểu thư bị dọa đến mặt tái mét.

“Đừng để cho ta hối hận đã cứu nàng, phải biết rằng cánh cửa mộ của Tào phú hào ta có thể ra vào, nếu các người làm ta không vui ta có thể đem tiểu thư nhà người ném vào đó để làm bạn với người chết.”

“Nhưng nàng —”

“Đi ra ngoài!”

“Tiểu thư nhà ta ngắt xỉu rồi nha!”

Hắn vừa nhú mày rậm, cúi đầu liền thấy, quả nhiên đại mỹ nhân lại ngắt xỉu trong ngực hắn, khó trách hắn còn đang suy nghĩ nàng tại sao ngay cả cái giấy dựa cũng không có?

“Công tử, tiểu thư nhà ta rất nhất gan .”

Uyển Lăng lo lắng nhìn tiểu thư bị khóa ở trong ngực hắn , thật ra Hạ công tử đẹp như quan ngọc cùng với tiểu thư nhỏ bé và yếu ớt cực kỳ hợp nha, nhưng hắn nhìn sao cũng vừa chính vừa tà làm người ta bất an.

Hắn yên lặng nhìn người trong lòng một lúc lâu, y phục không chịu nổi kiêu diễm kinh người của nàng, hơn nữa một thân da thịt nõn nà lại càng hấp dẫn người.....

“Công tử, tiểu thư nhà ta chính là con gái của Hạ vương gia — Hạ Vũ Lâm, mời ngài tôn trọng..... Ack — nam nữ thụ thụ bất thân, mà tiểu thư nhà ta chính là kim chi ngọc diệp.”

Dưới tình thế cấp bách, Uyển Lăng đành phải thừa nhận thân phận của tiểu thư, đương nhiên là muốn hắt hủi tiểu thư ra, nếu không để cho hắt hủi thân trong sạch tiểu thư, sự tình sẽ khó có thể sửa chữa.

Là con gái của Hạ Vương gia? Hắc khê nâng mí mắt liếc nàng một cái, “Hạ Thừa Viễn – Hạ Vương gia?”

Nàng gật gật đầu, “Dạ, đúng là Hạ Vương gia.”

Hắc khê khoe miệng nở nụ cười, lai lịch thật sự là không nhỏ, Hạ Vương gia này chính là một trong các thân tín của Hoàng Thượng, phụ tá quốc chính được mọi người kính trọng, mà tiểu mỹ nhân trong ngực hắt hủi lại là nữ nhi của ông ấy?

Thú vị! Cuộc sống nhàm chán thường ngày xem ra đã qua.

“Công tử, có thể mời ngài liên lạc với Hạ Vương gia, phái người lại đây đưa chúng ta đi, hoặc là mời người đưa chúng ta hồi phủ, Vương gia và phu nhân nhất định sẽ rất cảm kích công lao của ngài.”

Cảm kích thì có gì vui nhà? Nhìn tiểu mỹ nhân trong lòng hắc khê động một chút liền sợ tới mức phát run, động một chút liền té xỉu, đối với khuôn mặt tuấn dật vạn người mê của hắc khê làm như không thấy, mỹ nhân thú vị như vậy không phải nên để mỗi ngày đều gặp mặt sao.

“Công tử?” Nàng lo sợ bất an nhìn trong ánh mắt hắc khê thêm phần mê muội khi nhìn đến tiểu thư.

“Chuyện này ta sẽ suy nghĩ thật kỹ, người trước nên lui xuống.”

“A –” Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hắc khê, “Còn tiểu thư nhà ta?”

“Nàng tạm thời để ta chăm sóc.”

“Không — không được, tiểu thư nhà ta bằng thanh ngọc khiết, công tử ngài có thể thả nàng trước hay không?”

“Đó là tùy ta quyết định, còn có, ta không có quen cò kè mặc cả với nha hoàn, đi!” Hắc khê ra khuôn mặt tuấn tú trầm xuống.

Về mặt Uyển Lăng có chút luống cuống, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Yên tâm, đối với một nữ nhân đang bất tỉnh, ta sẽ không làm chuyện gì hết, nhưng mà nếu người không chịu xuống lầu, chọc giận ta, ta đây cũng không biết sẽ làm nên chuyện gì nha.”

Nghe vậy, Uyển Lăng biết chính mình không đi là không được, nhưng nếu tiểu thư tỉnh lại khi nhìn thấy công tử nhất định sẽ bị dọa ngất xỉu nữa nha.

Tiểu thư thật vất vả mới tránh thoát một kiếp, tại sao không phải đại nạn không chết, tất có hạnh phúc cuối đời đâu?

Hạ Ngạn Quân nhìn nàng lo lắng xoay người xuống lầu các, lúc này mới đem ánh mắt dời đến tiểu mỹ nhân trong ngực, “Hạ Vũ Lâm sao? Tên rất đẹp.....”

Hắc khê đem nàng ôm ở trong ngực, xoay người nằm trên giường, để cho nàng tựa vào trong ngực mình, sau đó kéo mền tơ đắp lên cho nàng.

Hắc khê đang đợi, đợi nàng tỉnh lại, vừa thấy cảnh hai người mập mờ như vậy sẽ phản ứng như thế nào nha?

Một là hét chói tai, hai là run rẩy, ba là ngất xỉu mà thôi!

4. Chương 4

Kim Lăng Hạ vương phủ

“Vẫn không có tin tức sao?”

Trần Ngọc Phượng vừa thấy trưởng phu hồi phủ, vội vàng đi ra đón, bà khoan thai xinh đẹp nhưng từ khi nữ nhi trốn khỏi nhà bà không muốn ăn uống, người đã gầy một vòng lớn.

Hạ Thừa Viễn một thân áo bào màu tím lác đầu, đã gần năm mươi tuổi vết nhăn trên mặt ngày càng gia tăng không ít.

Hai vợ chồng u buồn nhìn lẫn nhau, hai người thật sự không hiểu được Vũ Lâm nhu nhược nhất gan như vậy tại sao có dũng khí rời khỏi nhà nha?

Ngay cả Uyển Lăng hầu hạ nữ nhi từ nhỏ cũng đi theo, nhưng nữ nhi làm sao thuyết phục bọn họ nha?

Hạ Thừa Viễn thở dài một tiếng, “Hôm nay Hoàng Thượng đã nói với ta, vị Chu Vương gia hỏi ta khi nào để cho con hắt Chu Triết Nho đến đây cầu hôn, ta chỉ có thể lấy thân thể không khỏe của Lâm nhi, cho nên từ chối cần thêm một khoảng thời gian.”

“Như vậy hoài cũng không phải biện pháp, Lâm nhi nếu không xuất hiện bọn họ cũng sẽ nghi ngờ.”

“Vậy cũng không có cách nào khác, chuyện Lâm nhi rời nhà không nên nói toạc với người khác, nếu khiến cho những người khác biết chỉ làm cho con bé lâm vào nguy hiểm.” Hắt mặt ủ mảy chau lác đầu.

Trần Ngọc Phượng cũng hiểu được, nhưng việc này có thể dấu diếm bao lâu nha?

Lâm nhi tuy rằng mới mười lăm tuổi, nhưng bởi vì dung mạo như tiên lại sở hữu một vẻ đẹp động lòng người, những người gặp qua ai cũng giật nảy mình, phong làm “đệ nhất mỹ nhân Kim Lăng”, tinh tức này nhanh chóng một truyền mười, mười truyền trăm, số người tới cửa cầu hôn vô số kể, cũng làm cho vương phủ chịu không ít phiền phức.

Hơn nữa Lâm nhi trời sinh e lệ nhất gan, dường như là không bước ra cửa lớn, hoàng thân quốc thích muốn đến ngắm phong thái giai nhân đám đông nổi lên không dứt, làm nàng sợ tới mức mỗi ngày đều khóc, cũng nhiều lần nói rõ không muốn lấy chồng, chẳng lẽ –

“Vương gia, Lâm Nhi có phải biết chúng ta đã giúp con nó an bài vào Chu vương phủ hay không cho nên mới nhân lúc trời tối bỏ trốn?” Trần Ngọc Phượng nhăn lại lông mày, nhìn trưởng phu nói

“Không thể nào, việc này chúng ta ở thư phòng thương lượng, con bé làm sao biết nha?”

Bà suy tư một chút, ngày đó Uyển Lăng đưa trà vào phòng..... “Uyển Lăng! Nhất định là Uyển Lăng nghe được, nói cho nữ nhi nghe.”

“Vậy thì có thể, chẳng qua nàng là phụ nữ không thể cả đời ở nhà.”

“Nhưng Lâm nhi sợ người lạ, trừ ông và ca ca ra, nữ nhi cũng cực kỳ sợ nam nhân.”

“Nhưng nữ nhi chung quy cũng phải lập gia đình.”

“Nữ nhi còn nhỏ.”

“Tuy còn nhỏ một chút, nhưng không sớm định ra hôn sự của nữ nhi, trong nhà nào làm sao có ngày yên tĩnh?”

Nói cũng phải, mấy ngày này hoàng thân quốc thích đến nhà báỉ phỏng cũng làm cho cửa nhà sắp hỏng rồi.

Hạ Thừa Viễn đột nhiên chú ý tới hai thành viên khác trong nhà cũng không thấy bóng dáng “Thành Hữu và Ái Lâm đâu?”

“Muội muội thương yêu nhất rời khỏi nhà bọn họ lo lắng vô cùng, tuy rằng trong phủ có phái người đến các nơi ngấm hỏi, nhưng hai người vẫn lo lắng đang ở thư phòng thương lượng, có nên ra ngoài tìm hay không.”

Hắt nhú lại mảy rậm, “Không được, ba đứa nhỏ đều ở bên ngoài, ta không yên lòng.”

“Ta cũng nói như vậy, nhưng hai người –” Bà thở dài một tiếng, “Ta có thể lý giải tại sao bọn họ lo lắng, Lâm nhi ngay từ nhỏ đã được chúng ta che chở lớn lên, tuy rằng e lệ nhưng cũng là người gặp người thích, vạn nhất gặp gỡ người xấu.....” Bà nghẹn ngào một tiếng, hốc mắt cũng đỏ.

Ông đứng dậy vỗ vỗ bả vai, “ của bà: “ Đừng như vậy, Lâm nhi không có việc gì.”

“Nhưng mà nữ nhi mất tích gần một tháng, nàng rốt cuộc đi nơi nào? Vì sao một chút tin tức cũng không có? Có thể là dữ nhiều lành ít hay không?”

“Đừng tự mình dọa chính mình, ta sẽ phái thêm nhiều người ra bên ngoài thăm dò, nhất định sẽ đem Lâm nhi của chúng ta trở về .”

Hạ Thừa Viễn nói không chỉ trấn an thê tử mà còn an ủi chính mình, hiện giờ tuy rằng thiên hạ thái bình, nhân dân an cư lạc nghiệp nhưng lòng người hiểm ác, việc tham lam dâm dục vẫn thường nghe thấy, vạn nhất Lâm nhi vận khí xấu, con bé làm sao có năng lực đào thoát?

Khuôn mặt già nua khó nén lo lắng, chỉ có thể khấn cầu trời xanh phù hộ ái nữ .

Mà ở mặt khác, vị quan văn nhị phẩm Tần Thịnh ở trong phủ đệ, nghe Tiểu Khôn đến đây mật báo chuyện phủ Hạ Vương gia.

Mang mũ ô sa, mặc lĩnh sam, phần eo đeo thắt lưng ngồi ngay ngắn ở trong phòng xa hoa, qua tuổi năm mươi đầu hần đầy tóc bạc, vẻ mặt nghiêm túc, một đôi lông mày sắc bén chính trực liếc về phía Tiểu Khôn, “Nói đi.”

“Ack – Hạ Vũ Lâm tiểu thư trốn nhà đi .”

“Thật không?” Ngữ khí của hần mang chút hoài nghi, “Nô tài ở Hạ Vương phủ không phải cấm tiếp cận ‘Vũ Lâm Uyển’ nơi con bé đó ở, người làm sao biết tin tức này?”

“Gần một tháng qua không khí trong quý phủ rất quái lạ, mãi cho đến hôm qua ta từ trong miệng nha hoàn nghe được tin tức, ta mới biết được Vũ Lâm tiểu thư không ở trong phủ .”

Thật không? Nếu tin tức là thật, xem ra là Hạ vương phủ cố ý giấu diếm, bất quá chuyện này đối với bọn họ mà nói chính là tin tức tốt.

“Ta hiểu được, người đi xuống lĩnh thưởng.”

“Cám ơn đại nhân.” Nét mặt Tiểu Khôn vui rạo rực lui xuống.

Mà Tiểu Khôn vừa đi, Tần Á Dư vốn đứng ở phía sau bức rèm che nhẹ nhàng đi ra.

“Nữ nhi, con nghe được chưa?”

Tần Á Dư má đào mặt hạnh vui vẻ cười, ngồi xuống bên cạnh phụ thân.

“Nếu cha biết tin tức này, sẽ không ngồi im chứ?”

“Đó là dĩ nhiên, chúng ta đang lo không thể đuổi con chim nhỏ yếu đuối ra khỏi chiếc lồng hoàn mỹ diệu, lúc này bản thân nó tự bay đến đây, chúng ta có thể phái vài thợ săn bắt nó rơi xuống, để xem nó còn có thể làm gì.” Về mặt Tần Thịnh u ám.

Khuôn mặt tuyệt lệ của Tần Á Dư lóe ra hàn ý, “Đây là kết cục nàng dám đoạt Chu Triết Nho, cũng đừng nên trách ai.”

“Đúng vậy, thật không biết Chu Triết Nho tại sao coi trọng nàng nha? Con rõ ràng so với nàng kiều mỹ động lòng người, hần lại chạy đến Hạ gia cầu hôn.”

“Cha, người không có mắt rất nhiều.” Nói đến người này Tần Á Dư giận đến nghiến răng .

Nàng tự xưng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng từ khi Hạ Vũ Lâm được phong làm “đệ nhất mỹ nhân Kim Lăng” Sau đó mỗi ngày Hạ vương phủ đông như trẩy hội chỉ vì muốn bàn hôn sự, mà trước cửa nàng giống như có thể giăng lưới bắt chim, tự nhiên trở thành giai nhân thứ đẳng!

Chuyện này làm một bụng nàng đầy hỏa, cũng không nghĩ đến Chu Triết Nho kết giao với nàng đã gần một năm lại đi đến cầu hôn nhà họ Hạ!

Cục tức này nàng làm sao có thể nuốt xuống nha?

“Cha, chuyện giết diệu nhi, hành động nên mau một chút để tránh cho một mối biết quay lại sau chiếc lồng sắc, chúng ta sẽ không còn cơ hội .” Tần Á Dư nhắc nhở phụ thân.

“Yên tâm, cha sẽ lập tức xử lý .”

Tháng năm gió nhẹ nhàng thổi qua mặt hồ Phàn Dương, ánh sáng ngọc rực rỡ chiếu xuống, trên mặt hồ có mấy chiếc thuyền hoa chậm rãi cuộn sóng phập phồng.....

Lầu các Tự Hoa Quán,Hạ Vũ Lâm tựa ở cửa sổ, ngưng mắt nhìn cảnh vật xinh đẹp, thương cảm nước mắt doanh tròng, lẳng lặng chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Tiểu thư,người vừa khóc .” Giọng Uyển Lăng vang lên không thôi, tay còn cầm khăn thủ lập tức lau nước mắt cho nàng.

Nàng hít mũi, chớp chớp đôi mắt đầm lệ,“Ta nhớ cha mẹ, còn có ca ca, tỷ tỷ.”

“Uyển Lăng biết,nhưng mà –” Nàng lắc đầu, vẻ mặt khó khăn.

“Không biết Hạ công tử kia rốt cuộc muốn thế nào nha? Giam lỏng chúng ta ở lầu các, làm sao cũng không cho đi.” Nàng thật sự rất sợ hãi.

“Tiểu thư, người tại sao không hỏi Hạ công tử?”

“Ta –” Nàng liếc mình lắc đầu, hé ra khuôn mặt sợ tới mức tái nhợt,“Ta không dám, hắn luôn hù ta bất tỉnh rồi đem ta ôm vào trong ngực,căn bản không mở miệng được.”

“Nhưng mà hắn chỉ muốn nói chuyện với tiểu thư, không chịu nói với nha hoàn này nha.”

“Nhưng ta sợ hắn a, ta thậm chí không dám nhìn mắt hắn.”

“Tiểu Thư, hắn hơn một tháng qua nhiều nhất cũng chỉ có ôm tiểu thư một cái, cũng không có tiến thêm một bước xâm phạm, có thể coi hắn như là người tốt đi.”

“Người tốt?” Nàng sững sốt một chút, lập tức lắc đầu,“Hắn là người tốt tại sao không để chúng ta đi, còn muốn độc chiếm riêng a?”

“Này –”

“Hơn nữa hắn rất đáng sợ , trong chốc lát đối ta nhẹ giọng, trong chốc lát lại đối ta lên tiếng rống to,thật kỳ quái lắm sợ tới mức luôn muốn ngắt.”

“Tiểu thư, người phải dũng cảm lên, cho hắn thấy một chút lập trường của tiểu thư.”

“Ta không dám, ta sợ hắn lại hét với ta.”

Uyển Lăng ngưng mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của tiểu thư, cũng có cảm giác nặng nề vô lực, nàng phát hiện Hạ Ngạn Quân căn bản là đem tiểu thư thành món đồ chơi để trêu chọc, mỗi một lần nàng thét chói tai, mỗi một lần ngắt, nàng đều có thể thấy con người đen hũu thần lóe lên nồng đậm ý cười.

Chuyện này kéo dài cũng không hay ,tiểu thư vô tội lại nhất gan, nàng thật sự rất lo lắng tiểu thư bị hắt trên cột vài lần, ngày nào đó sẽ ngắt đi không bao giờ tỉnh lại.

Suy nghĩ hồi lâu, thang lầu truyền đến tiếng bước chân, chủ tớ hai người đối với thanh âm này không hề xa lạ, mấy ngày này chỉ có duy nhất một nha hoàn có thể lên lầu Hạ Ngạn Quân đó là Xuân Hỉ nha,nàng phụ trách đưa ba bữa cơm và nước rửa mặt.....

Bất quá tiếng bước chân Xuân Hỉ nặng nề, không giống tiếng bước chân của Hạ Ngạn Quân nhẹ mà chững chạc.

“Nha hoàn Uyển Lăng, người có thể xuống lầu hít thở không khí .” Hạ Ngạn Quân người chưa tới, thanh âm tới trước.

5. Chương 5

“Đừng đi, Uyển Lăng.” Hạ Vũ Lâm nắm chặt tay nha hoàn, sợ nàng đẩy mình ra ra.

“Tiểu thư, không được đâu.Nếu ta không đi Hạ công tử sẽ càng rống to, đến lúc đó tiểu thư lại sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh .”

“Nhưng mà ta sợ.”

Tuy rằng bộ dạng hần cao cường như vậy, có lẽ hần là nam nhân tuần tú nhất mà nàng thấy qua, nhưng hần là người xa lạ, hơn nữa làm sao có thể nắm lấy người xa lạ.

Uyển Lăng cầm tay nàng, ủng hộ nói: “Tiểu thư, hãy nói chuyện với hần, hỏi hần muốn giam lỏng chúng ta tới khi nào –”

“Mặc khác tùy cơ hành động, nhưng trước đó tiểu thư nhà người có thể thân nhiên chung đụng với ta, ta sẽ không để nàng rời đi.” Tiếng cười của Hạ Ngạn Quân vang lên.

Chủ tớ hai người vừa quay đầu lại, một thân cảm bào Hạ Ngạn Quân phất tay áo bước lên lầu các, khuôn mặt tuần dật phi phàm tràn đầy ý cười.

“Hạ công tử, xin người để chúng ta rời đi được không?” Uyển Lăng quỳ xuống, dập đầu thỉnh cầu.

“Ta đã nói rất rõ ràng, có thể sớm rời đi một chút hay không, toàn bộ phải xem tiểu thư nhà người.” Con người trêu ghẹo của hần lại bắt đầu hướng về phía Hạ Vũ Lâm đang phát run.

Một thân y phục phần hồng dài, nàng là thiên kim cao quý thanh tao lịch sự thật sự làm động lòng người, để cho người ta muốn ôm nàng vào trong ngực an ủi một phen.

Hạ Vũ Lâm biết hần đang đánh giá nàng, tuy rằng ánh mắt của nàng không có nhìn thẳng mắt hần, nhưng ánh mắt nóng rực dường như mang theo lực sát thương, nàng cảm thấy được một ngọn gió lạnh từ lòng bàn chân chạy tới lưng, cả người nàng run rẩy không ngừng giống như muốn ngất đi.

“Không cho phép té xỉu!” Nụ cười trên mặt Hạ Ngạn Quân lập tức ngừng lại, giọng nói lạnh lùng lập tức bay ra.

Hạ Vũ Lâm hít một ngụm khí lạnh, theo bản năng chạy đến trong lòng Uyển Lăng tìm kiếm bảo hộ.

Hần nhướng mày lên, “Buông nàng ra.”

“Hạ công tử.” Mặt Uyển Lăng lộ vẻ cầu xin, “Nhưng mà tiểu thư nhà tanàng –”

“Nàng cũng coi như được ta huấn luyện một tháng, người không thấy nàng vừa rồi vốn muốn ngất đi nhưng ta vừa quát, nàng liền sợ tới mức không dám ngất xỉu nữa.” Nói đến đây, vẻ mặt hần tràn đầy tự hào.

Như vậy có thể đắc ý sao? Nàng lắc đầu, “Hạ công tử đừng có dọa tiểu thư nhà ta?”

“Lời của người quá cả gan.”

“Ack – thật xin lỗi –”

“Đi xuống đi, người cũng nên để cho ta huấn luyện nàng thêm một chút, người xuống lầu đi?” Hần xem xét liếc nàng một cái.

“Dạ!” Nàng vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai nhỏ bé và yếu ớt của tiểu thư, lẩm bẩm: “Tiểu thư cũng phải dũng cảm lên.”

“Không!” Nàng ngạnh thanh trả lời, hốc mắt lại đỏ.

Hạ Ngạn Quân giương mày rậm lên, “Các người thật sự rất nhiều lời!” Nói xong, hần đột nhiên dùng lực nắm lấy cánh tay của Hạ Vũ Lâm, kéo nàng vào trong ngực mình, một tay ôm nàng thật chặt rồi thi triển khinh công, ôm lấy nàng từ cửa sổ bay đi.

“Tiểu thư! Tiểu thư, Hạ công tử, tiểu thư nhà ta sợ cao, xin ngài thương xót, buông tha nàng đi! Hạ công tử!”

Uyển Lăng khổ sở lên tiếng khóc kêu, nhưng sớm không thấy thân ảnh hai người.

Mấy ngày gần đây ở Tự Hoa Quán có mất tên nha dịch bận thường phục được Tào Tông Lệ an bài canh giữ ở đó, nhìn thấy Hạ Ngạn Quân ôm lấy Hạ Vũ Lâm thi triển khinh công đi về phương bắc, bọn họ vội vàng sai người hỏi phủ nha báo cho Tào Tông Lệ biết.

Hạ Vũ Lâm toàn thân cứng ngắc, mặt màu xám tro, nàng nhìn dưới chân một mảnh ngọn cây xanh biếc, nàng cảm thấy không thở nổi, hai tay của nàng theo bản năng ôm chặt Hạ Ngạn Quân, nguyên nhân là nàng chỉ sợ chính mình sẽ ngã xuống thế là đi đời nhà ma.

“Tự nói với chính mình, đừng ngất xỉu đi, bằng không –” Con người trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hạ Ngạn Quân chợt lóe lên một trò đùa dai.

“Không..... không thì..... Thế nào?” Về mặt nàng cầu xin, khóc nức nở hỏi.

“Thiếu gia ta chán chơi trò ngất xỉu rồi, cho nên phải sửa quy tắc trò chơi một chút, nàng mà ngất một lần thì ngón tay của nha hoàn nàng tự dừng sẽ ít đi một ngón.”

Khí lạnh từ từ tản ra, khuôn mặt nàng tái nhợt như tờ giấy.

Hắn cười tà vồ nhẹ hai má của nàng, “Ta đưa nàng đến một nơi rất đẹp, đừng làm khuôn mặt như vậy nha.”

Nàng rơi lệ lã chã, yên lặng không nói gì.

Hạ Ngạn Quân cười đến có chút giảo hoạt, hắn ôm lấy nàng cố ý làm vài lần tung người lên, người trong ngực vài lần cứng đờ, hắn đưa tay ôm chặt hơn nữa.

Hắn phát ra tiếng cười cuồng vọng đắc ý, sau khi lướt qua một khu rừng rậm, một c thể ngoại đào nguyên bỗng nhiên đập vào mi mắt, mà ánh mắt của hắn đã sớm thấy vẻ mặt ổn định của tiểu mỹ nhân trong ngực, bởi vậy hắn cũng không bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc của nàng.

“Đây là bí mật của ta nha, chỉ có nữ nhân của ta mới có thể đến, mà nàng hẳn nên biết ám hiệu của ta đi?”

Hắn vừa nói vừa đem nàng đưa tới trước rừng hoa đào nở đầy hoa màu hồng, màu trắng.

Hạ Vũ Lâm mắt thấy ánh sáng ngọc rực rỡ rừng hoa đào, mặt tràn đầy kinh ngạc căn bản không đưa lời, hắn nói vào trong tai, chỉ không nén nổi tình cảm nhìn cánh hoa đào rơi như tuyết bay trong mưa.

Hai con người của hắn sâu thẳm như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu. Lúc cánh hoa đào bay phát qua, nàng nhìn giống như tiên tử thuần khiết giữa rừng hoa đào.....

Trong con người của hắn chợt lóe lên một tia dự cảm, không chừng nàng là phí của trời!

Hắn sải bước về phía nàng, khi nàng kinh ngạc chú ý tới hắn đang đến gần, hai tay của hắn mạnh mẽ mà có lực gắt gao ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của nàng, bất ngờ lúc nàng không kịp phòng bị, đôi môi ấm áp của hắn mạnh mẽ ngăn chặn cánh môi anh đào khẽ nhếch kinh ngạc của nàng, đầu của nàng nháy mắt trống rỗng, sắc mặt bi thảm, toàn thân cứng ngắc, chỉ có thể bất lực để hắn tùy ý cuồng nhiệt mãnh liệt cướp đoạt lấy môi đỏ mọng của nàng.

Nàng rất sợ hãi nhưng mà nàng không dám động, thậm chí cả một tiếng cứu mạng nàng cũng không la lên được, toàn thân nàng lạnh như băng, một số gần như xụi lơ.

“Ta biết mùi vị của nàng nhất định rất ngon.” Hắn vừa dán lên cánh môi của nàng vừa thì thào nói nhỏ.

“Buông..... Buông ra..... Buông.” Nàng nặng nề ra thanh âm thấp như muỗi vằn.

“Tại sao phải buông? Trò chơi đã chơi một thời gian, dù sao cũng phải có một chút lễ vật để thưởng chứ.”

“Ta..... Ta không phải lễ vật.”

“Đối với ta mà nói, nàng chính là lễ vật trời cao cho ta.”

“Không..... Không, người không phải là con của tướng quân sao? Vì sao.....”

“Vì sao dám làm chuyện xâm phạm nàng à?” Hắn mỉm cười, hướng sát về phía mặt nàng nói, “Bởi vì nàng rất mê người, làm người ta muốn phạm tội.”

Nói xong, hắn tiếp tục đoạt lấy cặp môi thơm của nàng, ôm lấy thân thể cứng ngắc nằm ngang trên thảm cỏ hoa, hắn nằm phía trên người nàng cảm thụ thân thể mềm mại.

Tuy rằng cách một lớp y phục nhưng hấn bao trùm ở trên người nàng khiến cho nàng không yên bất an từng trận sợ run, nàng từng nghĩ muốn ngắt đi nhưng nàng tự nói với chính mình không được ngắt, một khi nàng mất ngón tay của Uyển Lăng sẽ ít đi một ngón.....

Nhưng nàng thật sự rất khổ sở, hấn rất nặng ép tới nàng không thể hít thở .

“Ta..... Ta thể thở nha , người rất nặng a.” Nàng nuốt sợ hãi nghẹn ở cổ họng xuống, nhưng vẫn không cách nào ngừng hoảng sợ hai hàng nước mắt rơi xuống hai má.

“Phải không? Ta sẽ đặt lên người nàng một nửa thể trọng, nhưng nàng phải nhìn thẳng vào mắt ta, cũng phải từ đầu tới đuôi nhìn ta thật rõ ràng.”

Nàng hít một ngụm khí lạnh, “Ta — ta không dám.”

“Nếu không dám, ta đây liền tiếp tục đè ép.”

“Được....được.....được.....” Nàng kinh hoảng gật đầu liên tục.

Hạ Ngạn Quân hoạt động thân mình, đem hơn phân nửa thân thể dời đi khỏi thân thể mềm mại mê người kia, nhưng vẫn giam giữ cẩn thận thân thể nhỏ bé và yếu ớt của nàng ở trên thảm cỏ.

“Nhìn ta.”

Nàng chau đôi môi sưng đỏ trơn bóng, ánh mắt kinh hoàng thật cẩn thận chuyển qua khuôn mặt tuần mỹ bất phàm của hấn, hai mày kiếm như núi, một đôi con ngươi đen mang theo nụ cười tà cuồng vọng, sống mũi cũng cao anh tuấn như núi, còn có đôi môi đỏ mọng mang theo nụ cười bướng bỉnh, mà cặp môi đó vừa rồi dán sát vào chính mình –

Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ lên nàng vội vàng cúi đầu xuống, nhưng khi nhìn đến một nửa thân mình hấn đặt ở trên người chính mình, nàng mặt càng đỏ hơn.....

“Nhìn xong rồi sao, bằng không ta muốn tiếp tục ‘Muốn làm gì thì làm’ .” Giọng nói của hấn tràn đầy uy hiếp, nhưng trong ánh mắt chỉ thấy nồng đậm nụ cười trên cợt.

Khuôn mặt nàng buộc chặt, nhát gan nước mắt lại lần nữa rơi xuống xuống.

“Nếu còn khóc nữa, ta sẽ sờ hết cả người nàng nha.”

Mắt hạnh của nàng trợn lên, một giọt lệ nóng tùy ý rơi xuống, trong sạch của nàng bị hủy, nàng sống còn có ý nghĩa gì? Nàng hé miệng ra, đang muốn cắn lưỡi tự sát, nhưng Hạ Ngạn Quân nhìn thấu ý đồ của nàng, vẻ mặt phút chốc biến đổi, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc kịp thời điểm huyết đạo trên người cứu cái mạng nhỏ của nàng.

“Ta không muốn sống!” Nàng khóc hô lên, bởi vì nàng cùng đại ca đại tỷ cũng có tập võ nghệ, cho nên nàng biết hấn đang điểm huyết đạo của mình, nhưng vì sao muốn ngăn cản nàng nha?

“Hừ! Thật ra nàng một chút cũng không nhát gan, còn dám cắn lưỡi tự sát.” Hấn bị nàng dọa cả người đỏ mồm hôi lạnh.

“Giải huyết đạo của ta, buông ra!”

Hấn cong khóe miệng cười, “Nàng cũng biết ta điểm huyết đạo của nàng?”

Nàng đáng thương gật đầu.

“Vậy cũng tốt, bắt quá nàng tốt nhất đừng làm chuyện điên rồ nữa, bằng không ta chơi thấy không vui sẽ quay đầu tìm nha hoàn của nàng để chơi nha.”

“Người —” Trong mắt nàng phát ra hỏa trừng mắt nhìn hấn. Trong vòng mười năm qua nàng không biết cái gì gọi là tức giận, nhưng tên Hạ Ngạn Quân trước mắt này đã thành công khơi dậy lửa giận đầu tiên trong cuộc đời nàng.

“Nàng là đóa nhà được bảo vệ tốt trong nhà kính, ở bên ngoài nàng mới biết được sinh mệnh có gió có mưa, từ đó nàng sẽ từ từ lột xác để không phải là một tiểu quý nhát gan nữa.”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, lúc này hắn xem ra lại tiêu sái nho nhã, thanh lịch đoan chính.

Hắn rốt cuộc là sao nha?

“Hạ Vũ lâm! Cho ta thời gian để cho ta đem mặt khác trong chỗ sâu nhất trong tâm linh nàng ra ngoài.”

Giọng hắn trầm thấp giống như có chứa thôi miên, nàng căng thẳng tim không ngừng đập thành thịch, có một dòng nước ấm mong đợi lưu động trong người nàng.....

Ngón tay của Hạ Ngạn Quân nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt mỹ lệ rồi nở nụ cười thật tươi như mùa xuân ấm áp.

Ngón tay mềm nhẹ lướt qua làm cho nàng kinh hoàng tim nhanh chóng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nàng không biết loại thần hồn điên đảo này tựa như ảo mộng dịu dàng làm cho người ta thoải mái như thế, nàng dường như đã quên một khắc trước bản thân hoảng sợ bị hắn xâm phạm, còn muốn cắn lưỡi tự sát.....

“hừ.....” Cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng khoái mã đi đến.

Mây rậm của hắn níu chặt dừng thẳng tai nghe, số ngựa đến không ít khoảng chừng hai mươi người.

Nhưng mà nơi này chính là vùng đất tư nhân của tướng quân phủ, đám người tiện xông vào này lá gan quả không nhỏ.

Hắn rất nhanh đứng dậy, đồng thời kéo nàng lên. Sau khi liếc mắt nhìn thấy một cây anh đào tươi tốt, hắn ôm nàng, thi triển khinh công, hai người trốn ở trên tán cây.

“Ta..... Ta sợ cao.” Nàng nuốt một chút nước miếng.

“Đúng lúc, vừa vặn có cơ hội chinh phục nó.” Hắn cười kêu ngạo một tiếng, nhưng lại lập tức cảm thấy nàng lại bắt đầu run rẩy không ngừng.

Hắn cúi đầu, thấy khuôn mặt nàng lại trắng bệch đến dọa người, sau đó hắn ôm nàng càng chặt hơn

“Hắn — bọn họ muốn đánh chiếc sao?”

“Có lẽ.”

“Sẽ đổ máu sao?”

Hắn nở nụ cười, “Nếu đánh nhau thì đổ máu là chuyện bình thường.”

Nàng liếc mình lắc đầu, “Không, một khi ta nhìn thấy máu dù có nhìn xuống cũng sẽ sợ tới mức bất tỉnh.”

“Thật phiền toái,” Hắn liếc mắt nhìn nàng một cái, “Ta đây cho phép nàng lúc này bất tỉnh.”

Nàng sững sốt. “Nhưng lúc này lại không biết làm thế nào để ngắt xỉu nha?” Vừa rồi bị hắn mang theo bay tới bay lui, độ cao này giống như không dọa được nàng bất tỉnh.

“Tốt lắm, nàng nói cho ta biết nàng sợ gì nhất?”

“Sợ tối, sợ đao, sợ máu, sợ rỗng lớn, sợ cao, sợ cãi nhau, sợ rắn, sợ sâu lông —”

“Tốt lắm, nàng nhắm mắt lại nhìn xem.” Hắn đột nhiên cắt đứt lời của nàng, chỉa chỉa phía sau nàng.

Nàng không có nghĩ vừa quay đầu lại, đã thấy đến một con sâu lông đang xù lông trên nhánh cây, mặt nàng tái mét phát ra một tiếng thét chói tai đồng thời cũng ngắt đi.

Như vậy là tốt rồi! Hắn cười một tiếng, đem nàng đang hôn mê đặt ngang trên một cành cây lớn, sau đó kéo đai lưng của nàng, đem nàng cột vào cành cây để tránh cho nàng đột nhiên bừng tỉnh, nghiêng người, té xuống đất.

Làm xong mọi việc, hắn lúc này mới chuyển tâm nhìn chăm chú đến cửa vào rừng hoa đào.

Dám phá hư hắn chuyện tốt của Hạ Ngạn Quân ta, đại khái ăn no không muốn sống!

Bất quá khó có được người đập phá, hắn có thể nhân cơ hội luyện thêm võ công, nhưng lo lắng nhất chính là tiểu mỹ nhân đang ngủ trên cây, hắn tốt nhất vẫn là tốc chiến tốc thắng.

6. Chương 6

“Hí hí hí.....” Tiếng vó ngựa lộn xộn dần dần ngừng lại ở trước rừng hoa đào, Hạ Ngạn Quân ngồi ở trên cây liếc mắt một cái liền nhìn thấy gần hai mươi người hắc y nhân ngồi trên ngựa, nhìn trên mặt mỗi người bọn họ đều trùm cái khăn đen để người khác nhìn không ra.

Hắn cười lạnh một tiếng, xoay người phi tới trước mặt đám hắc y nhân kia, “Thì ra là các vị ngưu đầu mã diện, mặt mũi hung tợn sợ dọa người ngọc thụ lâm phong như ta, cho nên mới che mặt như vậy?”

Con người thâm thúy tràn đầy chế giễu nhưng đằng sau vẻ nguội lạnh là nụ cười toan tính.

“Sai lầm rồi, đây là cho người thành oan hồn dưới đất, không biết tìm ai lấy mạng!” Một gã hắc y nhân ở giữa lạnh lùng thốt, mà giọng nói cũng rõ ràng là giả.

“Chắc chắn, nhìn mặt nhận không ra người, không nghĩ tới ngay cả giọng nói cũng nhận không ra người.” Hạ Ngạn Quân lạnh lùng giật giật khóe miệng, xem ra là người quen mới có thể lao lực làm giả như thế.

“Nói nhảm, không cần nhiều lời, hôm nay ta sẽ lấy mạng chó của người!” Hắc y nhân ở giữa giơ tay lên, quay đầu lại nhìn đồng bọn nói: “Tiến hành theo kế hoạch, đi!”

Nói xong, mười tên kỵ sĩ vây quanh Hạ Ngạn Quân, mặt khác mười tên còn lại lướt qua bên người Hạ Ngạn Quân tiến vào rừng hoa đào.

Hạ Ngạn Quân nhúu lại mày rậm, chẳng lẽ bọn họ biết Hạ Vũ Lâm ở trong rừng?

Khuôn mặt hắn biến đổi, mà mười người vây quanh hắn cũng đồng thời rút đao hướng hắn, trong nháy mắt mười thanh trường đao từ nhiều nơi khác nhau hướng về phía Hạ Ngạn Quân.

“Rất tốt, vừa lúc để cho ta luyện công!” Hắn cười lạnh một tiếng, bước chân nhanh chóng di chuyển, bóng người phi động, song chưởng mạnh mẽ như sấm điện.

Mà mười tên kỵ sĩ giống như phụng mệnh không thể lấy tánh mạng hắn, thế công giống như trời tay trời chân, hơn nữa Hạ Ngạn Quân võ nghệ phi phàm không bao lâu sau, mười tên kỵ sĩ trúng chưởng rơi xuống ngựa rên rỉ không ngừng.

Hạ Ngạn Quân hô một tiếng lập tức phi thân vào trong rừng, mà tiếng kêu sợ hãi của Hạ Vũ Lâm đồng thời vang lên.

“Chết tiệt!”

Hắn nhảy vào trong rừng, đập vào mi mắt chính là mười tên kỵ sĩ khác đang vây quanh chỗ cây hoa đào mà Hạ Vũ Lâm ở đó, lưỡi đao lấp lánh cầm trong tay muốn đâm về phía Hạ Vũ Lâm.

Trong mắt hắn lạnh lẽo, thân hình phóng lên cao chưởng phong tức thời tung đến, làm một loạt lưỡi đao trong tay hắc y nhân bị quét rơi xuống đất, phi tới trên cây đào, kéo vạt áo cột trên người Hạ Vũ Lâm ra, ôm nàng vào trong ngực thân hình xông thẳng lên trời cao, mà Hạ Vũ Lâm lúc này lại ngất tiếp.

“Chết tiệt, đến lúc nào rồi mà nàng còn ngất nha?” Hắn thật sự là bị nàng đánh bại !

Liếc thấy mười mấy hắc y nhân cưỡi ngựa đuổi theo, hắn khẽ cắn môi, xem ra bọn họ chưa tới phút cuối chưa thôi!

Hắn phi thân xuống một cây đào khác, đem Hạ Vũ Lâm tựa vào trên thân cây, vỗ vỗ vào mặt của nàng, “Tỉnh tỉnh, chết tiệt, tỉnh lại nha!”

Nhưng nàng ngay cả nhúc nhích một chút cũng không nhúc nhích, hắn cong môi lên đành phải xử lý những tên hắc y nhân chết tiệt kia trước thôi.

Mà võ công của đám hắc y nhân kia quả không tồi, Hạ Ngạn Quân vừa rơi xuống đất, hắn cũng cùng một đám đồng bọn đuổi theo đến.

“Các người thật đúng là theo sát không thôi!” Hắn lạnh lùng liếc tên hắc y nhân cầm đầu.

“Hãy bớt sàm ngôn đi!” Hắc y nhân cầm đầu giơ tay lên, hét to một tiếng, “Lên!”

Hơn mười tên hắc y nhân lại lần nữa vây quanh hắn, mà lần này còn bày trận hình, từng nhóm tiến công về phía hắn, ra tay tàn nhẫn, chiêu thức dũng mãnh, mà hắc y nhân cầm đầu kia bất động, ánh mắt không ngừng ở đảo chung quanh rình.

Chẳng lẽ mục tiêu thật sự của hắn là Hạ Vũ Lâm?

Hạ Ngạn Quân vừa mới phân tâm, cánh tay tay trái liền trúng một đao, máu tươi nhất thời chảy ròng.

Hắn nhú lại mày rậm, cắn răng liếc cánh tay mình một cái, lúc này mới thu lại tâm trạng chuyên tâm đánh nhau với nhóm hắc y nhân, tay không công kích thì chịu lỗ một chút, hắn nhanh chóng đoạt được một thanh đao sắc bén của đối phương, đao quang kiếm ảnh, máu tươi của vài tên hắc y nhân phun tung toé, tiếng kêu gào thê thảm vang lên.....

Hắc y nhân cầm đầu biết tình hình không hay, đành phải hô lớn một tiếng, “Lui!”

Trong khoảng thời gian ngắn, một số hắc y nhân bị thương vội vàng lên ngựa rút lui, mà rừng hoa đào vốn yên tĩnh xinh đẹp bây giờ đầy thi thể và mùi máu tươi.

Hạ Ngạn Quân lạnh lùng liếc nhìn tàn thi liếc mắt một cái, rồi cúi đầu nhìn vết thương trên tay trái, mày rậm nhú lại, vết thương này không nặng nhưng rất đau!

Hắn kéo ống tay áo xuống, đơn giản băng bó lại vết thương nhưng máu tươi chói mắt vẫn rất nhanh nhiễm đỏ ống tay áo, “Xem ra không trở về bằng bó là không được.”

Hắn thở ra một hơi, phi thân nhảy lên tàng cây kính đao của cây anh đào, bé Hạ Vũ Lâm đang ngất xuống.

Hắn giương lông mày lên nhìn lông mi xinh đẹp của nàng đột nhiên động vài cái, “ Tỉnh?”

Nàng mở to mắt, không nghĩ tới đập vào mi mắt không phải rừng hoa đào xinh đẹp mà là máu chảy đầm trên các thi thể nằm trên mặt đất, nàng khắc chế không được lên tiếng hét chói tai, nhưng Hạ Ngạn Quân đúng lúc che môi của nàng, che lại tiếng hét chói tai thiếu chút nữa bật ra khỏi miệng nàng.

“Đừng kêu nữa, cũng đừng ngất xỉu nữa, ta cũng không muốn cho đám hắc y nhân vừa mới đi quay trở về.”

“Nhưng mà – nhưng mà –” Trên mặt nàng không hề có huyết sắc. Trời ạ! Người chết, thiệt nhiều người chết a.....

“Ta cũng bị thương, nếu không phải hắc y nhân cầm đầu kia căn bản không tính đưa ta vào chỗ chết, ta một mình đánh với hai mươi người chỉ sợ đỡ nhiều lành ít.”

Lời này của hắn không phải là muốn diệt uy phong của mình mà là những tên hắc y nhân kia tìm tới đều không phải hạng người bình thường. Khi đánh nhau dựa vào cách tấn công, trận pháp cho thấy bọn họ không phải một đám ô hợp, dĩ nhiên là cùng một môn phái hoặc đoàn thể.

Suy tư đến đây, hắn buông cả người mềm nhũn của Hạ Vũ Lâm ra, đi đến mấy thi thể kia, kéo từng cái khăn đen trên mặt bọn họ xuống, tất cả đều là gương mặt xa lạ.

Về mặt của Hạ Ngạn Quân có chút hoang mang, chẳng lẽ ngoài những người này chỉ có tên kia Hắc y nhân cầm đầu là quen mặt?

Hạ Vũ Lâm ngã ngồi trên mặt đất, hai tay che ánh mắt, lòng của nàng hỗn loạn kinh hoàng, những hình ảnh đũa máu tươi kia có thể sẽ làm nàng nhiều ngày gặp ác mộng.

Hạ Ngạn Quân xoay người đi về phía nàng, “Chúng ta trở về đi.”

“Người — người —” Nàng nuốt một chút nước miếng, sắc mặt trắng bệch nhìn cánh tay trái bị thương của hắn.

“Không! Nàng đừng chết, nàng đừng — chết tiệt! Ta nói đừng ngất xỉu thôi!” Hắn thở hổn hển nhìn mỹ nhân đang bất tỉnh.

Đâu phải nàng muốn bất tỉnh? Nhưng nàng sợ a, , rồi nhà xảy ra nhiều việc làm cả người nàng mệt mỏi, không rét mà run, nàng thừa nhận mình thật sự chịu không được a.

Nàng muốn về nhà nhưng lại không dám trở về.....

Lúc này nàng được ôm vào trong ngực vì sao cảm thấy ấm áp như thế,sợ hãi trong lòng của nàng dường như theo dòng chảy ấm áp này từ từ biến mất.

Rất ấm áp,rất ấm áp a.....

Hạ Ngạn Quân vô tình nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt nhợt nhạt của tiểu mỹ nhân, mà nụ cười này không khỏi làm tim hắn đập thình thịch, trong nháy mắt có một giọt lệ rơi ra từ khóe mắt nàng làm cho hắn không tự chủ ngừng lại hô hấp.....

Hắn không nén nổi tình cảm cúi đầu khẽ hôn lên đôi môi anh đào đang cười kia,“Thì ra nụ cười của nàng động lòng người thế!Hạ Vũ Lâm.”

Đúng vậy, cẩn thận hồi tưởng lại những ngày qua,đây là lần đầu tiên hắn thấy trên mặt đại mỹ nhân này nở nụ cười...

7. Chương 7: Chương 7

Đám hắc y nhân phi ngựa qua rừng rậm, liền đem khen đen trên người cưỡi xuống, tiện tay ném ở một bên trong bụi cỏ.

Tên hắc y nhân cầm đầu kia chính là Tri Phủ Nam Xương – Tào Tông Lệ.

“Đại nhân, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?” Một người khác đứng sau chấp tay xin chỉ thị.

Mặt Tào Tông Lệ nổi lên lửa giận,“Không ngờ ta lúc đầu còn khinh thường võ công của Hạ Ngạn Quân, cư nhiên thất bại còn tổn thất vài huynh đệ trong các người.”

“Tiểu tử kia tuổi còn trẻ, nội lực ,võ công đúng là bất phàm.” Một gã đồng lõa khác cũng đồng ý nhưng mà vẻ mặt ảo não.

Bọn họ đáp ứng giúp đỡ Tào Tông Lệ cho nên đã từ Giang Bắc đến đây giáo huấn Hạ Ngạn Quân, mặc khác phải đưa nữ nhân kia đi xuống địa phủ hầu hạ Tào Tông phủ, không nghĩ tới nhiệm vụ lại thất bại.

Tào Tông Lệ liếc mắt một cái lên màn trời sắp tối đen một cái,“Các người về khách điểm trước, chúng ta bàn bạc lại kế hoạch kỹ hơn.”

“Đại nhân! Lần tới hành động ngài có thể dùng bảo chúng ta nương tay được không.Nếu không mấy huynh đệ hôm nay đều chết vô ích.” Mặt Tôn Sở Trung lộ cảm hận.

Hắn lắc đầu,“Không có biện pháp,Hạ Ngạn Quân là con trai của Định Quốc Đại tướng quân.nếu hắn chết, ta lại là tri phủ nơi này không tra án cũng không được, hơn nữa đại thần trong cung nhất định bắt điều tra chân tướng, đến lúc đó vấn đề sẽ lớn đây.”

“Vậy ngài vẫn là không ra tay?” Lâm Chí Minh cau mày hỏi.

“Ta trước kia có đánh qua với hắn, ta vừa ra tay thì hắn sẽ biết ta là ai .” Hắn làm sao có thể tự bộc lộ thân phận.

Nhìn mặt mọi người vẫn còn oán khí, hắn giơ cao tay ý bảo mọi người im lặng,“Nếu báo xong thù này ta sẽ tặng thêm một trăm lượng hoàng kim.”

Nghe vậy, khuôn mặt oán giận của mọi người mới dịu đi một chút, tiếp tục nói:“Về khách điểm trước đi, ta sẽ phái người liên lạc với các người.”

Mọi người gật gật đầu, sau đó mới biến mất ở trong bóng đêm.

Mặt Tào Tông Lệ lộ vẻ âm lãnh, liếc mắt thâm thúy,sau đó giục ngựa rời đi.

※※※

“Đại nhân! Tào phu nhân chờ ở đại sảnh, nàng đã đến đây một hồi rồi.” Nha sai trong phủ vừa thấy Tào Tông Lệ quay về, liền thở dài chấp tay thông báo.

“Được rồi.” Hắc rầu rĩ không vui gật đầu, lướt qua công đường đi vào căn phòng xa hoa.

“Người đã trở lại.” Giản Nhữ một thân tơ lụa xanh hồng, tuy rằng đã có tuổi nhưng vẫn còn vẻ thùy mị, nàng nhanh nhẹn đi về phía trước.

Hắc liếc mắt giễu cợt sang nàng, “Nàng là thân phận gì, mặc xiêm y này sẽ không làm người ta bình luận sao?”

Nàng cười nhạo một tiếng, “Trước khi đệ ngài tắt thở, để ý nhất là có đáp ứng giúp hắc tìm năm kỹ nữ chôn cùng hay không, mà một khoảng thời gian trước ta đều mặc đồ trắng, nói đi nói lại cũng xem như đã có tình.”

Hắc bĩu môi, “Tùy nàng!”

Thấy hắc người xuống ghế lớn làm bằng gỗ lim, nàng liếc mắt ra bên ngoài một cái, lập tức lảng lơ ngồi ở trên đùi hắc, hai tay hoàn trụ cổ hắc, “Hôm nay chúng ta –”

“Ta không có tâm tình.” Hắc không kiên nhẫn kéo tay nàng xuống.

Hốc mắt nàng đỏ lên, “Gì nha? Ngài giống đệ mình thấy ta nhàm chán, tính đến kỹ viện tìm kỹ nữ sao?”

Hắc liếc nàng một cái, “Hắc là thích chơi đùa nữ nhân, nhưng nàng đùa nam nhân cũng không ít.”

Nàng mím môi lại, “Tại đệ người không để ý đến ta làm chi.”

Hắc bĩu môi, “Ta hôm nay không có tâm tình, nàng đi về trước.”

Nàng từ trên đùi hắc trườn xuống, vẻ mặt không vui. “Gì nha? Người hôm nay không có giết nữ nhân đem chôn ấy sao?”

Hắc nhíu lại mày rậm, liếc mắt bên ngoài một chút, “Nàng nói chuyện cẩn thận một chút.”

“Ta biết, nếu ta không thận trọng từ lời nói đến việc làm, chàng sẽ đem chuyện đối phó Hạ thiếu gia và nữ nhân chôn cùng kia nói với ta sao?”

“Vậy thì câm miệng!” Hắc phát hỏa hét lớn, hành động lần này thất bại cũng đã dả thảo kinh xà, trong khoảng thời gian ngắn Hạ Ngạn Quân nhất định sẽ có cảnh giác, tạm thời không nên động tới bọn họ.

Thì ra thất bại nên mới đem một bụng lửa giận về nhà. Nàng hé miệng cười, “Ta nhớ chàng đã thề với đệ đệ của mình, phải đưa nữ nhân chôn cùng kia đưa đến cho hắc, sắc quỷ kia có lẽ cũng đang tha thiết mong đợi nha.”

“Nàng cút ra ngoài cho ta!”

“Đi thì đi, chờ chàng tâm tình tốt hơn, ta sẽ quay lại!” Nàng tức giận cắn tức liếc hắc một cái, xoay người rời đi. Nếu không phải mùi vị của hắc rất tốt, nàng đã sớm tìm đến trảng đình quý mây mưa rồi!

Tâm trạng Tào Tông Lệ bức bối hắc dùng sức đập lên bàn một cái, nếu không giết Hạ Ngạn Quân và nữ nhân chôn cùng kia, hắc thề không làm người!

Bên trong Tụ Hoa Quán, Hạ Vũ Lâm yếu ớt thức tỉnh, nhìn thấy bản thân đang ở trong căn phòng sạch sẽ, nàng vội vàng ngồi dậy, con người như nước trong veo nhìn xung quanh.

“Tiểu thư, không sao, không sao.” Uyển Lăng vỗ nhẹ tay nàng, mà tay kia cũng cầm lấy khăn lau mồ hôi lạnh cho nàng.

“Ta — hắc đâu?”

“Hắc?” Nàng nhíu lại mày.

“Ack — Hạ thiếu gia đâu?”

Uyển Lăng khó hiểu nhìn nàng, “Tiểu thư, tại sao tiểu thư vừa tỉnh lại muốn tìm Hạ thiếu gia?”

“Ta –” Mặt nàng đỏ lên, “Ta nhớ rõ hấn bị thương.”

Nàng gật gật đầu, “Tay Hạ thiếu gia bị trúng một đao, ta nghe Xuân Hỉ nói, tổng quản Tụ Hoa Quán này đã mời thầy thuốc trong phủ đến băng bó cho Hạ thiếu gia rồi.”

“Không biết hấn có nặng lắm không?” Nàng thì thào nói nhỏ.

Khuôn mặt thanh tú của Uyển Lăng có chút hoang mang, “Tiểu Thư, tiểu thư quan tâm Hạ thiếu gia sao?”

Nàng ngẩn người khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm đỏ bừng, hai gò má nóng hổi dường như có thể bốc khói, “Không, đương nhiên không phải, hấn là người xấu, còn –” Nàng phút chốc ở khẩu, có nên nói cho Uyển Lăng biết chuyện hấn hôn mình không?

“Còn cái gì? Tiểu thư?”

“Không — không có gì, không có việc gì.” Nàng ấp úng gật đầu, vội vàng nằm lại trên giường. Nàng trừng mắt nhìn trần nhà, trong lòng không hiểu tại sao cứ xuất hiện hình bóng của Hạ Ngạn Quân, không chỉ có nụ hôn của hấn, còn có cảm giác hấn nằm lên người nàng, còn có lòng ngực ấm áp ôm ấp nàng khi ngất –

Tại sao ở trong ngực hấn lại có cảm giác thoải mái như vậy?

Nàng rốt cuộc làm sao vậy? Hấn rõ ràng là người xấu, nàng tại sao còn nghĩ đến hấn nha?

.....

Cùng buổi tối đêm đó hấn ở trong sương phòng Lâm Doanh Quân, hai người mây mưa thất thường tuy cùng giường nhưng không biết tại sao hấn lại nhớ đến tiếng thét chói tai của Hạ Vũ Lâm, gương mặt tái nhợt sợ hãi, thậm chí bộ dáng ngất ở trong ngực hấn cũng động lòng người.

Hôm sau, Hạ Ngạn Quân trở lại tướng quân phủ, trong phủ còn có một vị khách không mời mà đến – Tào Tông Lệ.

“Tào tri phủ vì chuyện con hôm qua bị một đám hắc y nhân ám sát nên đến đây, con bị thương tại sao không nói cho cha nghe?” Hạ Quan Đình lo lắng nhìn từ trên xuống dưới của nhi tử.

“Không sao, chẳng qua là trúng một đao, con đã mời thầy thuốc xem qua.” Hấn làm như không có việc gì ngồi xuống bên cạnh phụ thân.

“Có cần thận kiểm tra qua chưa?” Ông kéo ống tay áo của nhi tử ra, coi vết băng trên cánh tay trái.

“Thật sự không sao, nhưng mà –” Ánh mắt hấn dừng ở trên người Tào Tông Lệ, “Không biết Tào tri phủ tại sao biết chuyện ta bị ám sát.”

“Là những người được phân phó đến rừng hoa đào đem xác trở về thành, ta trùng hợp đi ngang qua, hỏi một chút mới biết được người bị hắc y nhân làm bị thương.” Hấn dự đoán được hấn sẽ hỏi câu này, bởi vậy sớm có chuẩn bị.

Hạ Ngạn Quân gật gật đầu, vì không muốn nhìn thấy mấy thi thể kia chảy máu trong rừng hoa đào, cho nên sau khi hấn đưa Hạ Vũ Lâm về Tụ Hoa Quán, liền tìm tổng quản gọi người đưa mấy thi thể kia đi.

“Bản phủ muốn biết Hạ thiếu gia có nhận ra những người đó không?” Mặt của Tào Tông Lệ coi như bình thản.

8. Chương 8: Chương 8

Hấn nhún nhún vai, “Ta không nhận ra.”

“Vậy tại sao bọn họ xâm nhập vào nơi riêng của quý phủ để ám sát người?”

“Bọn họ tuy rằng có đánh ta bất quá ta cho rằng mục tiêu của bọn họ có lẽ là nữ nhân chôn cùng kia.” Nghe vậy, mặt Tào Tông Lệ hơi biến đổi, nhưng một giây sau liền khôi phục, “Mời nói rõ hơn?”

“Những sát thủ kia thật ra không muốn đã thương ta, nhưng đối với nữ tử kia lại không hề nương tay.”

“Nàng ta có thù oán với bọn họ?”

Hắn lại nhún vai, “Ai biết được?”

“Vậy bản phủ muốn mời nàng đến phủ thăm vấn –”

“Không được!” Hắn không hề nghĩ ngợi liền phản đối.

Hắn vừa nhú lại mày rậm vừa giả dối hỏi han: “Nhưng mà Hạ thiếu gia nói mục tiêu của bọn họ là nàng.”

“Đúng là bởi vì nàng, cho nên càng không thể để cho nàng rời khỏi nơi của ta, ai biết nàng vừa vào nha môn có thể lập tức bị người ta giết hay không.” Hắn quăng lại ánh mắt nghi ngờ cho người kia.

Thần sắc Tào Tông Lệ thoáng cái phi biến, “Hạ thiếu gia đang ám chỉ phủ nha chúng ta không có năng lực bảo vệ nàng?”

Hắn bĩu môi, “Ta không có nói như vậy, bất quá ta làm sao biết người có thể thừa dịp nàng ở phủ nha của người một thời gian, một đao giết nàng, đưa nàng đến địa phủ cùng lão đệ người.”

“Người –” Mặt hắn đầy lửa giận.....

“Ngạn Quân, con nói như vậy là rất vô lễ với Tào tri phủ!” Hạ Quan Đình giận giữ lên tiếng mắng mỏ nhi tử.

“Hạ lão tướng quân, nói đến đứa con của ông cũng quá biêt thưởng thức, một nữ tử chôn cùng mà hắn lại có thể để trong Tụ Hoa Quán.” Tào Tông Lệ vội vàng nói sang chuyện khác, để tránh cho vẻ mặt bán đứng chính mình.

Khuôn mặt già nua của Hạ Quan Đình lộ vẻ ngại ngùng, hắn đối với đứa con này không có cách, chỉ đành để hắn càn quấy.

“Mà người cũng chẳng hơn ta là bao? Ngay cả em dâu mà cũng không tha?” Hạ Ngạn Quân lạnh lùng phản bác lại, có làm hay không còn dám ở trước mặt phụ thân phê bình hắn!

Tào Tông Lệ sững sờ ở tại chỗ, không biết việc này hắn tại sao biết?

“Tào tri phủ, con ta nói có phải sự thật không?” Mặt Hạ Quan Đình kinh ngạc.

“Việc này –” Hắn nghẹn lời.

“Đại trưởng phu dám làm dám chịu.” Hạ Ngạn Quân lại lạnh lùng liếc hắn một cái.

Tào Tông Lệ nổi trận lôi đình địa rống giận, “Vậy người lại tốt ở nơi nào? Người cũng không phải chơi đùa với nàng sao?”

Hạ Quan Đình ghen hòng trừng mắt nhìn nhi tử, hoài nghi lỗi tai của mình có phải bị lãng rồi hay không?

“Ta chỉ quen nàng một lần, nhưng nàng là người bị ruồng bỏ nói sao cũng không bằng hoa khôi của quán ta.”

“Vớ vẩn! Rất vớ vẩn ! Ngạn Quân, còn có Tào tri phủ — các người đạo đức luân lý đặt ở chỗ nào?” Hạ Quan Đình từ chấn động rồi phục hồi tinh thần, mở miệng tức giận mắng.

“Mời lão tướng quân quản lại con mình!” Tào Tông Lệ tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Hạ Ngạn Quân vừa thấy phụ thân bắn ánh mắt giận dữ về phía mình, vội vàng đứng dậy theo, “Con ra ngoài một chút.”

“Mới trở về lại đi ra ngoài?”

Hắn dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn lão phụ thân tức giận đến thối râu tròng mắt, “Vậy cha cam đoan đừng mắng con?”

“Nếu sợ bị mắng, tại sao lại –”

“Cha!” Hấn phiền não cắt đứt lời nói của ông.

Hạ Quan Đình nặng nề hít một ngụm khí dài, “Được được, không mắng nhưng con phải thành thật nói cho cha biết, đám hắc y nhân tại sao ám sát con?”

Hấn ngồi xuống bên cạnh phụ thân, “Con biết rồi.”

“Con không biết sao? Bọn họ quả nhiên là hướng về nữ nhân chôn cùng kia?”

“Vậy thì sao nha.”

“Vậy con nên nhanh chóng đưa nàng đi.”

Hấn sững sốt một chút, “Tạo sao?”

“Hong nhan gây tai họa, huống chi nàng là một kỹ nữ, vì nàng trúng một đao đã rất không đáng giá.”

Phải không? Nếu phụ thân biết là nữ nhi của Hạ Thừa Viễn, chỉ sợ sẽ không nghĩ như vậy đi.

Bất quá thân thể của nàng không thể vạch trần, bằng không món đồ chơi của hấn sẽ bị đưa về Kim Lăng.

Hạ Ngạn Quân cười cười, “Cha, con sẽ an bài nàng thật tốt, tìm vài người của võ quán vào bảo vệ Tụ Hoa Quán.”

Con người đen của ông nheo lại, “Con không có ý định đưa nàng ta đi sao?”

Hạ Ngạn Quân thành thực gạt đầu, “Thứ nhất là con không có chán ghét nàng, thứ hai nàng vẫn là con mối để dụ đám hắc y nhân quay trở lại, đến lúc đó con mới có cơ hội bắt sống vài người để hỏi rõ ràng, tránh cho tay con bị thương thật không minh bạch.”

“Không được! Chuyện này rất nguy hiểm.” Hạ Quan Đình không đồng ý.

“Cha, tốt xấu gì con cũng là con của cha, đã có người dám đụng đến con, làm sao có thể xem như không xảy ra chuyện gì?”

“Này –”

“Vật mặt mũi Tướng quân phủ còn để ở đâu nha.” Hấn cố ý dò xét phụ thân, còn giả bộ tức giận.

“Thật không? Từ lúc con mở Tụ Hoa Quán, cha còn mặt mũi gì nữa sao?”

“Cha, cha đừng suy nghĩ nhiều quá, con đi ra ngoài trước”

“Chờ một chút, cha cảm thấy chuyện hắc y nhân lần này có liên quan đến nữ nhân chôn cùng kia –” Hấn dừng một chút, suy tư trong chớp lát mới tiếp tục nói: “Cho tính như vậy, con đưa nàng về trong phủ, để cha hỏi rõ ràng nàng có phải có thù với đám hắc y nhân đó hay không?”

Hấn ngẩn người, “Ack — không cần đâu.”

Hấn nổi trận lôi đình căm tức nhìn nhi tử, “Cái gì không cần? Con chính là con trai độc nhất của ta, không điều tra manh mối, ai biết sau này sẽ rước tai vạ gì nha?”

“Nàng không thành vấn đề.”

“Con làm sao có thể khẳng định?”

Hấn bị hỏi nghẹn lời.

“Người đi về trước, buổi chiều đưa nàng lại đây.”

Làm sao có thể được nha? Nếu nàng thừa nhận thân phận với phụ thân, chuyện hấn cư nhiên giam lỏng kim chi ngọc điệp của Vương gia.....

“Con đi đi, việc này cứ quyết định như vậy.” Hạ Quan Đình nhìn con mình đứng bất động mới bồi thêm một câu.

A, hấn phải nghĩ biện pháp mới được, điểm huyết cam của nàng cũng không được, cha hấn cũng là người luyện võ chỉ cần nhìn sơ cũng biết nàng bị điểm huyết.

Hắn bắt đắc dĩ hướng phụ thân gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa, đều là tại tên Tào Tông Lệ chết tiết kia, hắn sợ cha hắn biết chuyện hắc y nhân đâm bị thương, cho nên mới mặc áo tay dài như thế này để che dấu vết thương! Kết quả –

Đau đầu!

“A — a — a —”

Hạ Ngạn Quân vừa vào Tự Hoa Quán, một tiếng thét chói tai của Hạ Vũ Lâm lọt vào màng tai, tim hắn chấn động mạnh, vội vàng tung người lên lầu các phía đông, đã thấy Lâm Doanh Quân, Vương Ý Như từ trên lầu các đi xuống.

“Xảy ra chuyện gì?”

Lâm Doanh Quân lắc đầu, “Không hiểu tại sao nàng không ngừng hét to, chúng ta vốn định đi lên nhưng lại nhớ đến mệnh lệnh của nàng nên —”

“A — a — a —”

Vừa nghe đến tiếng thét chói tai chấn động lòng người của nàng, khuôn mặt tuấn tú của Hạ Ngạn Quân thoáng chút tái mét, chẳng lẽ lại là đám hắc y nhân hôm qua?

Không có nghe xong Lâm Doanh Quân nói gì, hắn hai bước ba bước liền xông lên lầu, nhưng đập vào mắt làm gì có hắc y nhân a?

“Tiểu thư, cô đừng kêu, em sẽ mau đem nó đuổi đi.” Uyển Lăng đưa lưng về phía cửa, ngồi chồm hổm ở trên giường dường như đang tìm đồ vật này nọ.

Mà Hạ Vũ Lâm cả người trần truồng ngâm ở trong thùng gỗ thì lo lắng nhìn thẳng trên giường, phát ra một tiếng lại một tiếng thét chói tai, mà nàng cũng bởi vì đang đưa lưng về phía cánh cửa, bởi vậy cũng không chú ý tới Hạ Ngạn Quân đã lên lầu.

Hắn nhú đầu lông mày nhìn nhìn chung quanh, nhếch môi, “có thể nói cho ta biết, tiểu mỹ nhân này đã gặp quỷ gì nha?”

Chợt nghe giọng râm thấp của hắn, Hạ Vũ Lâm đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lại phát ra một tiếng thét chói tai càng đáng sợ hơn.

“Chết tiết, đừng hét lên —” Hắn đi nhanh đến trước mặt nàng, phát ra rống to, “Nàng mà hét thêm một tiếng, ta liền chặt một ngón tay của Uyển Lăng.”

Nàng vội vàng che miệng lại, mà Uyển Lăng lại sợ tới mức xoay người hoảng sợ nhìn Hạ Ngạn Quân.

Bất quá giờ phút này ánh mắt của Hạ Ngạn Quân lại dồn về phía thân thể của Hạ Vũ Lâm, hắn vốn nén giận nhưng con người đen thoát ra tia lửa tình dục.

Thấy thế Hạ Vũ Lâm nuốt một chút nước miếng, kinh ngạc theo tầm mắt hắn nhìn về phía chính mình, mặt nước như ẩn như hiện hai gò bồng đào rất tròn, lại là một tiếng thét chói tai bật ra —

“Tiểu thư, đừng kêu, đừng kêu a, đừng để cho Uyển Lăng bị chặt đứt ngón tay!” Uyển Lăng bị dọa trắng mặt, vội vàng nhắc nhở.

Hạ Vũ Lâm vội vàng che miệng lại lần nữa lên vào trong nước, không hề để cho cảnh xuân chính mình tiết ra ngoài.

“Nàng muốn chết đuối sao?” Hắn ngồi xổm xuống ở trước thùng gỗ, trong mắt có nhiều hứng thú.

“Hạ thiếu gia, tiểu thư nhà ta đang tắm —”

Hắn cũng không quay đầu lại trả lời nha hoàn đứng phía sau, “Không cần người nói ta cũng nhìn ra được.”

“Vậy ngài có thể ra ngoài trước không?”

“Không được.”

“Nhưngngài không ra đi, tiểu thư nhà ta cũng không dám đứng lên.”

“Nàng nhin không được bao lâu.” Hấn vừa nói xong,Hạ Vũ Lâm đã chịu không nổi lên trên mặt, nhưng vừa thấy hấn gần trong gang tấc, khí lạnh kéo đến, ngay lúc nàng vừa muốn đem thân mình tiếp tục lên vào mặt nước, hai tay Hạ Ngạn Quân lập tức đưa vào trong nước, giữ chặt hai cánh tay nhỏ bé yếu ớt của nàng.

“Buông—buông ra.” Nàng hoảng sợ nhìn hấn.

“Hạ thiếu gia!Mau buông tiểu thư ra.” Uyển Lăng hít một ngụm khí lạnh.

“Câm mồm, người đi xuống lầu.”

9. Chương 9: Chương 9

Nàng do dự đứng im,“Nhưng —”

“Đi!”

“Nhưng mà tiểu thư.....”

“Nàng không phải là một khối thịt .”

“Nhưng mà —”

Hấn lạnh lùng , “Nếu không đi xuống, ta đem người ném xuống lầu.”

“Không không.....” Hạ Vũ Lâm nuốt một chút nước miếng,“Uyển Lăng, nghe hấn , mau.”

Hấn nhe răng cười,“Nàng rất biết điều.”

Nàng kinh hoảng đ lắc đầu,“Không phải, ta sợ người làm Uyển Lăng bị thương”

“Thật không?” Hấn cười tà một tiếng, quay đầu lại nhìn Uyển Lăng vẫn đang bất động tại chỗ,“Nếu người không đi, ta muốn động thủ .”

“Được!Được.... nhưng ngài đừng thương tổn tiểu thư nhà ta.”

“Nói nhảm!”

Uyển Lăng lo lắng nhìn tiểu thư một cái,sau đó đành phải đi xuống lầu,thân thể của tiểu thư bị Hạ thiếu gia vừa nhìn lại vừa sờ soạng, tiểu thư sau này không phải khó có thể lấy chồng sao?

Hạ Vũ Lâm nuốt một chút nước miếng,“Buông..... Buông ra.”

Hấn gật gật đầu nhưng tay vẫn không buông,“Lá gan của nàng bị ta huấn luyện thật không tệ nha, lại dám mở miệng muốn ta buông ra .”

“Nam — nam nữ thụ thụ bất thân.” Giọng nàng run rẩy, đôi mắt đẹp cũng không dám nhìn thẳng ánh mắt hấn.

“Được mà nhưng ta còn có chút tò mò nàng tại sao lại thét chói tai, nàng nhìn thấy cái gì nha? Ta còn nghĩ rằng nàng chỉ có ở cùng với ta một chỗ với ta mới thét lên thôi.”

“Có.....”

“Cái gì?” Hấn vừa nhíu mày rậm.

“Có..... Con gián, nó chạy đến trên giường, ta nhìn thấy cho nên —” Nàng cúi thấp đầu.

Hấn ngửa đầu trợn mắt,“Ông trời, ta còn nghĩ hắc y nhân đến đây giết nàng, kết quả cũng là.....”

“Người có thể buông ra hay không?”

Hấn gật gật đầu, buông nàng ra cũng đứng lên ngồi ở mép giường.

Nàng đem thân thể thấp xuống, hai tay che khuất bộ ngực,“Có thể mời người ra ngoài một chút không?”

Hấn lắc đầu, cười tà nói:“Ta muốn xem mỹ nhân tắm.”

Nàng cứng ngắc khe động khóe môi, “Không, người ở chỗ này, ta sẽ không đi ra .”

“Thật không?” Hấn nhíu lại mày rậm, vỗ về cằm dưới như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt thế kia một hồi lâu mới nói: “Chúng ta thương lượng một chút như thế nào?”

Nàng lắc đầu, vẻ mặt vô tội, càng nhiều hơn đó là sợ hãi.

“Nàng đi gặp cha ta nhưng phải thề tuyệt không thổ lộ một câu có liên quan đến thân phận của nàng.”

“Tại sao?”

“Không có tại sao? Nàng có chịu hay không?”

“Nhưng –” Cha hấn là Định Quốc Đại tướng quân, trong ấn tượng của nàng Định Quốc Đại tướng quân từng ở trong cung một thời gian, cũng từng ghé qua nhà nàng một lần.

Nàng là người nhất gan sợ người, cho nên lần đó trong nhà tổ chức yến tiệc nghênh đón Đại tướng quân, nàng cũng không có tham dự.

Bất quá nghe cha và mẹ nói qua, Đại tướng quân là một người nghiêm khắc, nếu hấn biết thân phận của nàng hấn là sẽ giúp nàng thoát khỏi ma chướng của con hấn, ít nhất giúp nàng rời khỏi Hạ Ngạn Quân...

“Nghĩ như thế nào ?”

“Ta — ta đáp ứng người thì sao? Mà không đáp ứng người thì sao nha?” Nàng nuốt xuống sợ hãi nhẹ giọng hỏi hấn.

Hấn hai tay hoàn ngực cười nhìn nàng, “Đáp ứng ta thì hiện tại ta sẽ xuống lầu cho nàng tắm rửa thay quần áo, không đáp ứng thì không cần dài dòng, ta không đi .”

Hấn không đi? Nàng làm sao tắm rồi còn thay y phục nữa nha? Nàng cắn môi dưới kinh ngạc trừng mắt, nước cũng đã có chút lạnh

Nhìn nàng không qua quyết định, hấn đành phải dùng cách khích tướng, hấn cố làm vẻ mặt đứng đắn, “Hạ Vũ Lâm, nàng là tiểu thư khuê các, biết được một nữ nhất định không thể có hai chồng, cho nên nhìn lại một chút chúng ta cũng coi như vợ chồng .”

“Nói vậy!” Nàng không chút suy nghĩ liền lên tiếng bác bỏ.

“Đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng ta từng hôn, thân thể ta cũng ôm qua, mà đường cong thướt tha động lòng người vừa rồi ta cũng thấy hơn phân nửa, cho nên ngoại trừ ta nàng sau này không thể lấy chồng.” Hấn cười rất ghê tởm.

Trong lòng nàng trầm xuống, “Không, ta không gả cho loại sắc phôi như người.”

“Thật sự không lấy chồng?”

Nàng kiên định gật đầu, tuy rằng trong lòng dường như có thanh âm dị nghị vang lên.....

“Tốt lắm, ta đưa nàng đi gặp cha ta, đương nhiên nếu nàng nói ra nàng là ai, vậy đời này nàng nhất định là thê tử của ta.”

“Vì sao?” Khuôn mặt nàng nghi hoặc.

“Ta sẽ báo cáo mình làm ‘Chuyện tốt’ gì với nàng, cha ta nghe xong nhất định bắt ta chịu trách nhiệm về sự trong sạch của nàng, ta đây phải đến nhà nàng cầu hôn, mà nàng đương nhiên phải bái đường với ta .”

Hấn nói không phải không có lý, nàng cắn trắng môi dưới.

Không! Hấn xấu như vậy, cuồng ngạo như vậy, còn muốn đem nàng trở thành món đồ chơi trêu chọc, mặc dù hấn tuần mỹ mê người nhưng trượng phu như vậy làm sao có thể ở chung cả đời?

“Nàng nhân lúc thay quần y phục suy nghĩ thêm một chút, chỉ cần không cần thận nói ra nàng là ai, đến lúc đó nàng là thê tử sẽ vào trong Tụ Hoa Quán cùng hơn mười hoa khôi cùng nhau hầu hạ tướng công xinh đẹp này nha.”

Thoáng nhìn thấy ánh mắt hần nhìn xuống mặt nước, nàng đem thân mình trầm xuống một chút nữa, mới hỏi: “Hơn mười danh hoa khôi?”

Động tác nàng rất nhanh nha! Vốn định nhìn thêm một chút cảnh xuân.....

Hần cong khoe miệng cười đi đến trước mặt nàng, thân mình ngồi xổm xuống song song với tầm mắt của nàng, “Đúng là hơn mười người kỹ nữ.”

Nàng kinh ngạc không thể nào tin rằng mắt khuôn mặt tuần mỹ kia, “Người — người người có hơn mười người kỹ nữ?”

Hần cười cười gật gật đầu.

“Vậy nơi này cũng là — cũng là kỹ viện ?Gọi là Tụ Hoa Quán?”

Hần nhíu lại mày rậm, nàng đang nói bậy bạ gì đó?

“Vậy người là tú bà nơi này?”

Hần sưng sốt một chút, lập tức vỗ cái trán một cái, ngửa đầu tuôn ra tràn cười to, “Ha ha ha.....” Ông trời, bộ dáng hần giống tú bà sao?

Hần tại sao còn cười được? Nàng mơ hồ cảm thấy có một cỗ lửa giận chậm rãi tích tụ trong lòng, “Hạ thiếu gia, người đọc đủ thứ thi thư , lại là con của tướng quân được người ta kính trọng, lại làm chuyện thấp kém không có đạo đức.....”

“Ai nói ta là tú bà ?”

“Chẳng lẽ không đúng?”

“Ta chỉ là giúp chuộc thân cho các nàng, đem các nàng tụ tập ở chỗ này hầu hạ một mình ta, nói đến coi như ta cũng đang làm việc tốt.”

“Việc này —” Nàng trừng mắt nhìn hần, như vậy mà gọi là chuyện tốt?

Hần nhìn nàng có chút không vui, “Nàng rốt cục dám trực tiếp nói chuyện với ta ?”

Nàng sưng sốt một chút sau đó lập tức lại cúi đầu, nhìn chăm chú vào mặt nước.

Hần nhìn nàng nàng nháy mắt mấy cái, “Hạ Vũ Lâm, nàng mau mặc y phục, cha ta đang chờ gặp nàng nha?”

“Hần vì sao muốn gặp ta?”

“Thấy mặt, nàng sẽ biết.”

10. Chương 10: Chương 10

Hần cười cười, đứng thẳng dậy, xoay người rời khỏi lầu các, mà qua không bao lâu Uyển Lăng liền vội vàng chạy đến, thấy nàng còn ngâm trong thùng gỗ, vội vàng cầm lấy cái khăn đi về phía nàng, “Mau đứng lên, nước đã lạnh .”

Hạ Vũ Lâm vội vàng đứng dậy, được nha hoàn giúp mặc xong y phục.

“Hạ thiếu gia có làm gì tiểu thư không?”

Nàng lắc đầu, “Không có, nhưng mà.....”

“Tiểu thư, vậy tiểu thư có thừa nhận thân phận của mình với Hạ tướng quân không?”

“Không — không, ta không muốn gả cho hần.”

“Nhưng mà tiểu thư, tiểu thư bị hần ôm lại để cho hần thấy được thân thể của tiểu thư.” Nàng ngại ngần nhắc nhở nàng.

Nàng ghen lời, đúng vậy, nhưng nàng không muốn gả ột nam nhân có hơn mười kỹ nữ hầu hạ.

“Động tác nhanh lên, ta muốn lên lầu nha.” Giọng Hạ Ngạn Quân đột nhiên lại ở dưới lầu vang lên.

Chủ tớ hai người nhìn nhau, Hạ Vũ Lâm rất ăn ý với vàng ngồi vào trước gương đồng, mà Uyển Lăng vội vàng giúp nàng trang điểm, ở chung hơn một tháng này, các nàng rất rõ nam tử dưới lầu tính nhẩn lại là số không.

Hạ Ngạn Quân đưa Hạ Vũ Lâm trang điểm xinh đẹp trở lại tướng quân phủ, mà ở lúc trước các hoa khôi Tự Hoa Quán biết được nàng chính là nữ nhân bị bắt đi chôn khi thấy nàng xuất hiện liền mở mắt to nhìn, cũng không đoán được người bước xuống lầu tới là một nữ nhân bình thường trét son phấn thật dày.

Mà Hạ Ngạn Quân nhìn thấy vẻ mặt mấy người đó thả lỏng, như vậy cũng tốt, các nàng sẽ không sinh lòng hiếu kỳ với nàng.

Trong tiềm thức hẳn thật sự không hy vọng Hạ Vũ Lâm không tiếp xúc với đám dung chi tục phấn kia, về phần nguyên nhân hẳn không phải đã rất hiểu sao.

Mà Hạ Quan Đình khi nhìn thấy Hạ Vũ Lâm, mi tâm thiếu chút nữa nhú lại, thẩm mỹ con của hắn tại sao trở nên kém như vậy?

“Nàng chính là nữ nhân bị bắt đi tuần táng kia?”

Hạ Ngạn Quân mở miệng cười gật gật đầu.

Hạ Vũ Lâm biết lúc này nàng xấu như thế nào, nhưng nàng thật sự không hiểu Hạ Ngạn Quân tại sao bắt Uyển Lăng đem hộp son phấn toàn bộ đều trét trên mặt nàng, nhìn lên gương đồng nàng thiếu chút nữa không gương mặt cương thi của chính mình làm hoảng sợ, gương mặt này tuyệt không giống nàng!

Mà đây cũng là ý của Hạ Ngạn Quân, bằng không khi cha hắn nhìn thấy khuôn mặt quốc sắc thiên hương kia, còn có một khí chất tôn quý, cha hắn chỉ cần vừa thấy liền biết nàng xuất thân không bình thường nha.

Cho nên hắn hóa trang nàng thành tầm thường, cha hắn hẳn là sẽ không còn muốn thấy nàng lần thứ hai.

“Cha, cha có vấn đề gì cứ tận lực hỏi, nàng nhất định biết gì nói đó.”

Hạ Vũ Lâm liếc mắt nhìn hắn, gạt người, hắn rõ ràng trước đó uy hiếp nàng không thể nói thật!

Nhưng mà – nàng nhìn người ngồi ở đối diện, vẻ mặt lão tướng quân nghiêm túc, không hề nghi ngờ hình dáng tuấn mỹ của Hạ Ngạn Quân là kẻ tục dung mạo phụ thân, nhưng không biết sao nàng đối với lão tướng quân này lại cảm thấy không một chút sợ hãi, ngược lại có một chút yên tâm?

“Cô tên là gì?” Hạ quan đình nhíu mày vuốt râu hỏi.

“Ta — ta gọi là Lâm Nhi.” Đây là tên thật mẹ người nhà hay gọi nàng.

Hạ Ngạn Quân nhướng mày rậm lên, cho nàng một cái ánh mắt ám chỉ cẩn thận tìm từ.

“Vậy cô ở nơi nào? Trong nhà có người nào? Có từng lấy chồng kết thù kết oán ới ai không? Có biết mục đích đám hắc y nhân kia vì sao ám sát cô không?” Nhìn thấy gương mặt kia, Hạ Quan Đình liền hỏi nhiều vấn đề, chính là hy vọng sớm một chút hỏi ra dấu vết, sớm một chút để cho nàng rời đi.

“Này —” Nàng cũng không nghĩ đến ông tra cả bối cảnh gia đình.

“Cha, cha hỏi nhiều như vậy, người không biết còn tưởng rằng cha chuẩn bị thu nàng làm nữ nhân nha?” Hạ Ngạn Quân nếm hớp trà, cười cười hỏi.

Hắn trừng mắt nhìn hắn một cái, “Nói bậy, ta chỉ muốn hỏi rõ ràng, để nhanh chóng bắt được đám hắc y nhân kia.”

“Nàng cái gì cũng không biết.”

“Con là nàng sao?”

Hắn bĩu môi, không hề mở miệng.

Hạ Quan Đình lại đưa ánh mắt lại trên người Hạ Vũ Lâm, “Ngày Tào tông phủ đưa tang, ta nghe được nha hoàn của cô cầu cứu, chủ tớ các người trước đó bị bán vào kỹ viện.”

“Đúng”

Trong lòng Hạ Ngạn Quân thầm than không ổn, hắn sớm đã quên việc này, không nghĩ tới cha hắn còn nhớ rõ.

“Nếu có nha hoàn đi theo, cô không phải là người tầm thường, là ai?”

“Ack” Nàng cũng thấy càng lúc càng khó trả lời.

“Cô là người phương nào? Phụ thân là người nào?”

“Cha! Nàng chính là thiên kim tiểu thư của một phú thương gia đạo sa sút, cha mẹ đều chết cho nên không thể không bán nhà trả hết nợ nần, cho nên mới cùng tỷ nữ đi đến Nam Xương nương nhờ họ hàng, kết quả nương nhờ họ hàng không được còn gặp gỡ người xấu, bị bán vào kỹ viện.” Dưới tình thế cấp bách, Hạ Ngạn Quân đành đem chuyện phong trần của Lâm Doanh Quân dung tạm.

Hạ Quan Đình vừa nhíu mày rậm, nhìn xem nàng rồi nhìn lại đứa con, “Con tại sao lại biết rõ như vậy?”

Hắn cười gượng hai tiếng, “Đương nhiên là mấy ngày qua, nàng nói cho con biết.”

Hắn gật gật đầu, “Thì ra là thế.”

“Cha, không thành vấn đề rồi?”

Hắn nhíu mày rậm lại giống như chưa hỏi được bao nhiêu vấn đề.

“Cha, con đây đưa nàng trở về.”

Đợi thêm chút nữa ai biết cha hắn lại nghĩ đến vấn đề sắc bén gì nha, hắn kéo mỹ nhân cả người cứng ngắc sẽ đi ra ngoài.

Trên đường quay về Tự Hoa Quán, Hạ Ngạn Quân và Hạ Vũ Lâm ngồi chung kiệu, nhưng Hạ Ngạn Quân chú ý tới vẻ mặt của nàng, không phải là sợ hãi mà là có chút tức giận.

Thật thú vị nha! Hắn cười cười, “Thật khó hiểu, thiên kim nhất gan đang tức giận gì nha?”

Nàng nuốt xuống lửa giận khó có thể ức chế, nhưng cũng không có bác bỏ “Thiên kim nhất gan” Bởi vì hai người ngồi chung kiệu, nàng vẫn có chút sợ hãi nhưng mà lửa giận trong lòng đang sôi trào mãnh liệt đã sớm che lấp tâm trạng sợ hãi kia.

“Như thế nào? Không dám nói?”

“Không phải!” Trong mắt nàng bốc hỏa.

Hắn nhướn mày rậm trong mắt lộ ra vui mừng, vui vẻ nâng cằm dưới của nàng lên, “Xem ra nàng rất giận rồi?”

Nàng tức giận đẩy bàn tay to của hắn, “Ta — ta thật sự rất tức giận, người bắt ta giả dạng này kia cũng thôi, vì sao còn nguyên rửa cha và mẹ ta?”

“Nguyên rửa cha mẹ nàng?”

“Đúng vậy, người vừa mới nói cha người cha mẹ ta đều chết.”

“Trời! Nàng tin đó là sự thật sao, ta chỉ là ứng phó cha ta mà thôi.”

“Vậy cũng không nên nguyên rửa cha mẹ ta như vậy.” Hốc mắt nàng phấp phồng, “Ta chạy ra khỏi nhà, cha mẹ ta nhất định lo lắng gần chết, có lẽ ăn không ngon, ngủ không yên, sinh bệnh” Nàng nghẹn ngào một tiếng, lệ nóng chảy đầy gương mặt, “Người nói như vậy, ta sợ cũng rất lo lắng, ta sợ không thấy được bọn họ?”

Hắn chợt cười ra tiếng, “Ông trời, nàng cũng quá liên tưởng.”

“Đó là do người không hiểu!” Nàng đột nhiên phát ra tiếng thét, mà trong lòng cũng dâng lên một cổ hận ý chưa từng từng có, nàng đột nhiên cảm thấy thật hận hân.

Hắn không có bỏ qua cho nàng trong con người chợt lóe qua hận ý, “Hạ Vũ Lâm?”

“Cha mẹ hiểu ta nhất, ca ca ta tỷ tỷ của ta yêu ta nhất, còn có mỗi người trong vương phủ, ta nhớ bọn họ, người vì sao phải nhốt ta tại Tự Hoa Quán? Ta muốn về nhà, ta muốn về nhà!” Nàng gần như bệnh tâm thần lên tiếng gào khóc.

“Nàng bình tĩnh một chút được không?”

“Không, một chút cũng không không, ta muốn về nhà, van cầu người đưa ta trở về được không?” Nàng rơi nước mắt như mưa cầu xin.

Hạ Ngạn Quân suy nghĩ nhìn người khóc sụt sùi trước mắt, hắn nên cho nàng đi nhưng mà trong lòng hắn có một giọng nói bắt hắn phải giữ nàng bên người, hắn không thể để cho nàng đi.

“Van cầu người Hạ thiếu gia, đừng để cho ta hận người, ta không muốn hận người –”

“Vì sao?”

Nàng nén nước mắt kinh ngạc nhìn dung nhan tuấn mỹ kia, nàng vì không muốn để cho chính mình hận hân?

Cánh môi mềm mại của hắn nở nụ cười nhợt nhạt, vẻ mặt ôn hòa, ngữ khí mang tia hấp dẫn, “Nói đi Hạ Vũ Lâm, nàng vì sao không muốn hận ta?”

“Ta –” Nàng lắc đầu, nàng không biết, nàng không biết vì sao mình nói như vậy?

Hắn hé miệng mà cười, nụ cười tràn ngập đắc ý cùng với ngạo nghễ, hắn lần nữa nắm cầm dưới của nàng lên, lẩm bẩm: “Ta biết nguyên nhân, tiểu mỹ nhân.”

“Người biết sao?” Nàng kinh ngạc nhìn hắn càng lúc càng gần cánh hoa của mình

“Nàng yêu ta, tiểu mỹ nhân.” Nói xong đôi môi nóng ấm của hắn hôn lên má nàng, đi tới bên tóc mai, xuống chút nữa xâm chiếm đôi môi anh đào mê người của nàng.

Hạ Vũ Lâm phát hiện mình cũng không có giây dựa, hơn nữa nàng cảm thấy có chút khát vọng chạy tán loạn ở trong máu, đây là không đúng nhưng nàng vì sao không đẩy hắn ra?

Nội tâm nổi lên nhiều loại cảm xúc làm nàng run rẩy không thôi, nàng chỉ có thể bắt lực, bị động để hắn ngậm môi nàng theo kiểu “Ta cần ta cứ lấy”

Hạ Ngạn Quân đã sớm biết lực hấp dẫn của mình đối với nữ nhân, bởi vậy, đối với việc nàng thích mình cũng không phải chuyện lạ, nhưng mà hắn phát hiện chính mình cũng rơi vào tay giặc lúc nàng ngượng ngừng tươi cười, hắn biết hắn vì sao phải giữ nàng ở bên người.

Hắn đối với nàng là vừa gặp đã yêu!

11. Chương 11: Chương 11

Ở ngã tư đường lớn nam xương vô cùng náo nhiệt, người ở đây rất nhiều, cửa hàng cũng nhiều, mấy người bán hàng rong cũng nhiều, một đường từ Kim Lăng nam hạ tìm Hạ Vũ Lâm, đối với huynh muội Hạ Thành Hữu và Hạ Ái Lâm mà nói đây là địa điểm tốt tra xét hành tung của muội muội.

Chẳng qua là dọc theo đường đi này, qua lại các người chủ quán cùng với người đi đường, cảm xúc họa của muội muội hỏi có gặp người trong bức tranh qua không, nhưng mọi người phản ứng đều là giống nhau, lắc đầu nói chưa thấy qua.

Huynh muội Hạ Thành Hữu khó nén vẻ mặt thất vọng, bọn họ đi đường cũng suốt hai tháng, vừa tìm vừa sai người đưa về Vương phủ, để tránh cho cha mẹ lo lắng quá mức.

Chẳng qua là một tin tức tốt cũng như hành tung của muội muội đều không có.

“Huynh thấy chúng ta tới khách điểm Thăng Lai phía trước nghĩ một chút, sau đó mới tiếp tục đi tìm.” Hạ Thành Hữu anh tuấn phong độ, một thân xanh lam nổi bật khí chất tôn quý trời sinh càng thêm thu hút hồn phách.

Mà Hạ Ái Lâm đáng vẻ thùy mị trang phục rực rỡ, nhưng vẻ đẹp tài trí càng làm cho người ta chú ý, cho nên tuần nam mỹ nữ này vừa tiến vào khách điểm Thăng Lai, lập tức khiến ấy người khách đang ngồi trong quán chú ý.

Huynh muội Hạ Thành Hữu trên đường đi tìm tung tích của muội muội, đối với ánh mắt dân chúng bình dân đã sớm thành thói quen, bởi vậy cũng không để ý.

Dưới sự nhiệt tình của người hầu bàn, hai người lập tức lên sường phòng lầu hai, sau đó gọi rượu và thức ăn bưng lên, bọn họ đóng cửa phòng vừa ăn vừa nói chuyện.

“Đại ca, chúng ta có thể tìm lắm phương hướng rồi không?”

Hắn nhíu mày rậm, khuôn mặt lộ vẻ suy tư, khi bọn họ đến gần Hán Khẩu, từng có một cụ già nhìn thấy cô gái giống Hạ Vũ Lâm, cụ già kia còn nói, nàng và tiểu nha hoàn bị nhốt trong kiệu có thêm song sắt, hơn nữa là có một nam tử mắt xích khô ngo đánh xe.

Lúc ấy bởi vì gió lớn, màn che cỗ kiệu bị gió thổi bay lên, cho nên hắn mới nhìn thấy một đôi chủ tớ kia, bất quá ông không dám lên tiếng, bởi vì nam tử khô ngo kia xem ra rất hung tàn, hung tợn tròng mắt liếc ông một cái, cho nên ông vội vàng rời khỏi.

Chuyện này bọn họ đương nhiên không dám hỏi báo song thân biết, thậm chí gia tăng cước bộ đuổi theo tên nam tử khô ngo kia, nhưng nói dễ hơn làm? Cụ già nói chuyện đó đã xảy ra hơn hai tháng trước.

Bởi vậy bọn họ cũng chỉ có thể phỏng đoán tuyến đường của người xấu kia, vừa tìm vừa hỏi sau đó đi đến trấn, một đường trải qua Nhạc Dương, Trường Sa, rồi tới Nam Xương, nhưng không ai thấy qua cái kiệu đỏ kia, đương nhiên càng không thể có người nhìn thấy người nam nhân kia.

“Đại ca, chúng ta lúc trước không phải suy đoán quá phải không, người nam nhân kia nhốt muội muội trong xe ngựa mà nói, có thể bọn họ sẽ bán muội muội vào một nơi nào đó để cầu lợi, mà chúng ta biết rõ nhất có thể nơi đó là thanh lâu, cho nên dọc theo đường đi muội cũng cải trang nam tử với đại ca cùng nhau lẫn vào kỹ viện hành tung của muội muội, nhưng vẫn không có tiến triển.....” Nàng dừng một chút, nhìn thẳng Ca Ca, “Hàng Châu luôn luôn là nơi rất nhiều hoàng thân quốc thích và các nhân vật nổi tiếng phú hào thường tới, mà cứ nghe nói nơi này cũng không ít thanh lâu, thuyền hoa.....”

“Ý muội là Vũ Lâm có thể ở Hàng Châu?”

Nàng gật gật đầu.

Hắn lắc đầu, “Còn huynh không nghĩ như vậy.”

“Tạo sao?”

“Huynh nghĩ bọn tặc tử kia không phải ngu ngốc, hắn thấy cách ăn mặc của Vũ Lâm còn có nha hoàn ở bên, khẳng định không phải người thường, cho nên bọn họ không thể bán muội ấy đến Hàng Châu nơi có rất nhiều phú hào quý tộc đi đến, còn nữa –”

“Còn gì nữa?”

“Chúng ta dọc theo đường đi thấy không ít tú bà, các nàng mỗi người đều giỏi về ứng phó, cũng hiểu không thể mua những người quý tộc, cho nên ta huynh lo lắng chính là Vũ Lâm có thể trực tiếp bị bán vào nhà giàu có làm thiếp hay không.” Đây là điều hắn lo lắng nhất.

Nàng nhíu mày lại, “Vậy thì nguy rồi, thanh lâu vẫn là mục tiêu lớn nhất, nếu đúng như lời huynh nói, chúng ta căn bản không thể nào tra tiếp.”

Hắn gật gật đầu, “Này cũng là điều huynh phiền não lo lắng, nhưng chúng ta lại phải bận tâm đến thanh danh trong sạch của Vũ Lâm, cho nên không thể giống trống khua chiêng tra xét toàn diện nơi muội ấy bị bắt tới.”

Hai người sầu lo liếc nhìn nhau nhất thời lâm vào trầm mặc, dọc theo đường đi cảm giác vô lực làm cho bọn họ cảm thấy hy vọng tìm được muối muối càng lúc càng xa vời.

Hạ thành hữu lực lắc đầu, “Quên đi, đừng nghĩ nhiều, cha biết chúng ta trên đường đi qua Nam Xương, cũng muốn chúng ta đi bái phỏng Hạ lão tướng quân một chút, nhờ ông ấy giúp đỡ, ông ấy ở chỗ này quen biết rất rộng.”

“Nhưng mà không được? Nếu chuyện Vũ Lâm mất tích bị truyền ra thì sao?”

“Yên tâm, cha nói lão tướng quân biết chuyện nặng nhẹ, chỉ cần nhờ ông ấy nhân âm thầm chú ý, hơn nữa lão tướng quân và Vũ Lâm còn có một đoạn sâu duyên phận nha.”

“Lời này là sao nha?”

“Cha từng mời lão tướng quân ghé qua phủ một lần, vừa vặn nghe được Vũ Lâm khóc nháo không ngớt, liền tiếp nhận Vũ Lâm từ trên tay bà vú, nhưng làm người ta kinh ngạc chính là Vũ Lâm lại không khóc, còn kéo râu dài của Hạ lão tướng quân rồi cười ha ha không ngừng, theo cha nói Hạ lão tướng quân đã ở Kim Lăng nửa tháng, một già một trẻ rất vui vẻ.”

“Vậy tại sao lúc trước Hạ lão tướng quân lại ghé thăm vương phủ chúng ta, vì sao Vũ Lâm ngay cả Hạ lão tướng quân cũng không dám gặp nha?”

“Năm đó muối ấy mới một tuổi, hiện tại là mười lăm tuổi là một đại cô nương cô nương xinh đẹp, cho nên sớm đã quen chuyện chơi đùa trong ngực Hạ lão tướng quân.”

“Thì ra là thế.”

“Tốt lắm, chúng ta nhanh dùng cơm nghỉ ngơi một chút, rồi đi bái phỏng lão tướng quân.”

“Ừm.”

“Đại tỷ, tỷ không đi cùng Hạ thiếu gia nói chút? Hẳn vắng vẻ chúng ta đã bao lâu, hơn nữa trước đó vài ngày hẳn còn giúp nữ tử bị đem chôn cùng ở trên đầu, mới đây thôi cô nàng đó đã ở hơn ba tháng.”

Một hoa khôi xinh đẹp trong Tự Hoa Quán vừa uống một ngụm rượu, hơi oán hận liếc về Lâm Doanh Quân về mặt cũng không tốt lắm.

“Có thể nói cái gì? Hẳn hiện tại đang ở trên đầu hâm nóng tình cảm, trong mắt, trong lòng chỉ có nữ tử chôn cùng không biết tên kia!” Nàng tức giận ngửa đầu một ngụm uống cạn chén trung rượu nguyên chất.

Đêm mộ buông xuống, mười mấy kỹ nữ không có việc gì làm chỉ có thể quần tụ ở đình vừa uống rượu, ăn chút thức ăn, các nàng hầu hạ nam nhân đã quen, tuy rằng được chuộc thân đi vào Tự Hoa Quán, nhưng Hạ Ngạn Quân trẻ tuổi khí thịnh, hàng đêm đều than mệt với các nàng.

Nhưng từ khi nữ tử bị đem chôn cùng đến đây, các nàng chỉ có thể ăn không ngồi chờ, còn bị gạt sang một bên.

Cho nên trong lòng mọi người đều có hỏa, đối với nữ tử chôn cùng rất là tức giận, tức giận nàng độc chiếm Hạ Ngạn Quân, có đúng là Hạ Ngạn Quân cũng là đây người dục hỏa không, các nàng rất muốn ôn lại chuyện mây mưa với hắn.....

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy để cho nữ tử kia độc chiếm Hạ thiếu gia?” Hoàng Phương Y thật sự thực rất tức giận, nàng thật vất vả mới leo lên được địa vị thứ ba, nhưng lúc này lại bị nữ tử chôn chen lên thứ tư.

“Đương nhiên sẽ không!” Lâm Doanh Quân bĩu môi, “Bất quá, phải chờ cơ hội để giáo huấn nàng, hơn nữa còn làm cho cô ta không dám đi cáo trạng với Hạ Thiếu gia.”

Mọi người thấy thế trong lòng cũng thở nhẹ, xem ra Lâm Doanh Quân đã sớm có kế hoạch.

“Chúng ta có thể thêm một cước hay không?” Hoàng Phương Y khẩn cấp hỏi han.

“Đương nhiên có thể, bất quá phải đợi cho Hạ thiếu gia rời khỏi Tự Hoa Quán mới nói.” Cô cười lạnh một tiếng, nàng đối với nữ tử chôn cùng kia đúng là căm hận tới cực điểm rồi.

Nàng không chỉ độc chiếm Hạ Ngạn Quân, hơn nữa một bước cũng không rời lầu các, mà không phải là nàng bị hạn chế chỉ có thể ở trong lầu các, mà là nàng không muốn xuống lầu.

Hạ Ngạn Quân đối với nữ tử chôn cùng này dường như có tình cảm, bằng không trước kia hơn mười danh hoa khô khi vào ở trong Tụ Hoa Quán, cũng không thấy hắn đem người nào che chở trong lòng bàn tay như vậy!

Hắn không chỉ có đem phía đông Tụ Hoa Quán sửa chữa còn tạo cảnh cửa khúc còn có một tiểu hoa viên riêng biệt, nói chỗ của nàng và nha hoàn kia là khu riêng tư, về phần các tỷ muội nàng thì hắn cấm tiến vào.

Mà làm các nàng không thể tiếp cận chính là, Hạ Ngạn Quân còn từ võ quán mời đến gần hai mươi người giỏi võ đến bảo vệ an nguy cho nàng.

Trong con người nàng chợt lóe một đạo ánh sáng lạnh, nàng thật sự nuốt không trôi cục tức này, nàng là người đầu tiên Hạ Ngạn Quân cá đưa đến đây, cũng là người được hắn sủng ái nhất, nhưng từ khi nữ nhân kia xuất hiện, tất cả đều thay đổi!

Mà nàng không thể cho phép tình hình như vậy tiếp tục tái diễn!

Đông sương lầu các ,Hạ Ngạn Quân đang cùng Hạ Vũ Lâm so tài kỳ nghệ, đây cũng là chuyện hai người thường làm nhất trong một tháng qua.

Hạ Ngạn Quân mặc y phục màu trắng mỉm cười nhìn tiểu mỹ nhân một thân tơ lụa phấn hồng, nàng nhú lại ấn đường chuyên chú nhìn bàn cờ, vẻ mặt suy tư.

Nếu để cho cha của hắn biết hắn ở Tụ Hoa Quán này một tháng qua, là theo tiểu mỹ nhân chơi cờ, cha hắn nhất định không tin nhưng đây cũng là sự thật.

Kỳ phùng địch thủ làm cho hắn càng ngày càng nghiện, cho nên trong khoảng thời gian này, hắn lo quản lý việc nhà về phần phương diện tình dục hắn thật không thể nào phóng túng .

Đương nhiên mỗi ngày nhìn tiểu mỹ nhân, ôm, hôn môi là chuyện không thể thiếu, bất quá càng tiến thêm một bước hắn càng cảm thấy thật ra mình không thể được tốt lắm, tuy rằng ngay cả chính hắn cũng cảm thấy không hiểu, không hiểu tại sao vì nàng thủ thân?

Nhưng chuyện chính là như thế, bởi vì yêu nàng cho nên càng để ý cảm thụ của nàng, tôn trọng ý nguyện của nàng.

Cho nên chơi đánh cờ là trò chơi thích hợp với hai người nhất.

“Chiếu tướng!” Thanh âm sung sướng của Hạ vũ Lâm vang lên bên tai, cắt đứt hắn trầm tư.

Uyển Lăng ở một bên nhe răng cười, rót thêm một chén trà cho bọn họ.

Mặc dù nàng không phải rất hiểu rõ giữa tiểu thư và Hạ Ngạn Quân đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong khoảng thời gian này tình yêu của bọn họ cũng dần dần phát sinh, mà Hạ Ngạn Quân cũng không trêu cợt tiểu thư nữa, hoặc là gào hét với hai chủ tớ các nàng.

Hạ Ngạn Quân khóe miệng cười gợi lên, tầm mắt nhìn phía lúm đồng tiền xinh như hoa của Hạ Vũ Lâm, nàng đã thay đổi ít nhất là khi đối mặt với hắn, không hề phát run, sắc mặt tái mét sau đó ngất đi, mà đây cũng là công lao của hắn sớm chiều ở chung với nàng, nàng dần quen sự tồn tại của hắn.....

Hắn cười cười nhướng lên mày rậm, trên khuôn mặt tuấn tú có thể thấy được nụ cười khiêu khích, “Đấu lại một ván!”

“Ừm.” Nàng ngọt ngào cười.

Nàng chưa từng nghĩ đến chính mình có thể ở cùng một người nam nhân vui vẻ như thế, hoặc là nàng chưa từng nghĩ đến sẽ yêu thương một người nam nhân, chẳng qua là.....

Nàng hơi hơi mím môi, một vừa đem quân cờ đặt tới một bên, nàng không biết trong lòng hấn đang nghĩ như thế nào ? Hấn dường như còn không tính toán để cho nàng về nhà nha, nàng không tính toán thừa nhận thân phận với Hạ lão tướng quân.

Hạ Ngạn Quân chú ý tới trong mắt nàng ý cười giảm một nửa, mà hấn rất rõ nàng suy nghĩ cái gì, chẳng qua là trước mắt hấn không thể để cho nàng trở lại Kim Lăng, mặt khác còn chưa điều tra ra thân phận của đám hắc y nhân kia, nếu tùy tiện để cho nàng đi đường xa quay về H ạp vương phủ, nguy hiểm khó dò nha.

Đương nhiên hấn cũng phái người quan sát Tào Tông Lệ, nhưng mà không có tiến triển gì, hấn hơn phân nửa thời gian đều ở trong phủ nha.

Còn nữa hấn cũng còn không biết mở miệng thẳng thắn nói với cha hấn thân phận của Hạ Vũ Lâm, cha hấn nhất định sẽ mắng hấn đến chết a , cho nên hấn hy vọng có thể nghĩ một biện pháp lưỡng toàn để cha hấn có thể cam miệng, hơn nữa trực tiếp sai người đến Hạ vương phủ cầu hôn nha.....

“Cốc,cốc,cốc!” Tiếng đập cửa chợt vang lên.

Hạ Ngạn Quân nhướng mày, nhìn cánh cửa liếc mắt một cái, ý bảo Uyển Lăng mở cửa, “Không phải có chuyện quan trọng gì, cũng đừng để ý .”

Uyển lăng hiểu chuyện đi tới, bởi vì khoảng thời gian này, phần đông là hoa khôi mời thiếu gia đến chỗ mình, nhưng đều bị hấn cự tuyệt .

Nàng mở ra cánh cửa, nhìn thấy chính là tổng quản của Tụ Hoa Quán __Hoàng Canh Dật, ông là một người gần bốn mươi, bề ngoài tháo các.

“Lão gia ời thiếu gia, có thể nói với thiếu gia nhà ta hay không.....”

“Cha ta có việc tìm ta sao?” Nghe được Hạ Ngạn Quân liền đứng dậy, xoay người đi đến hướng cửa, nhìn người một thân áo xanh Hoàng Canh Dật.

“Dạ, lão gia sai người đến mời thiếu gia hồi phủ, nói có khách quan trọng đến chơi.”

“Khách quan trọng?” Về mặt hấn buồn bực, tướng quân phủ chưa từng có khách quan trọng nào đến nha?

Giống như nhìn thấy hấn nghi hoặc, Hoàng Canh Dật tiếp lời nói: “Đến truyền là gã sai vặt nói, trong phủ có một vị cô nương rất đẹp mới tới, lão gia nhìn thấy nàng rất vui vẻ , hình như có nói –”

“Nói cái gì?”

“Nói là cơ hội tốt để cho thiếu gia cùng với nàng gặp cái mặt, có lẽ có một đoạn nhân duyên tốt.” Hoàng Canh Dật vừa nói ánh mắt vừa ngắm nữ tử chôn cùng bên trong.

Nhìn thấy thiếu gia bảo vệ nàng cẩn thận như vậy, không phải là có ý gì với nàng chứ? Ngay cả hấn là tổng quản cũng không có thể tiếp cận nàng nha.

“Hảo nhân duyên? Làm cái gì vậy?” Hấn cười nhạt, không muốn cha thay hấn cột tơ hồng.

Hấn quay đầu lại nhìn Hạ Vũ Lâm hiển nhiên cũng nghe được lời của Hoàng Canh Dật nói cho nên sắc mặt trắng bệch, “Ta hồi phủ xem lại một chút, nàng ngoan ngoãn ở trong này.”

“Nhưng.....” Nàng nhìn hấn xoay người bước đi, đành phải đem lời nói nuốt trở về, nàng muốn biết chính là hấn có nghe theo lời của lão tướng quân, thành thân với cô nương xinh đẹp kia không?

Nhưng nàng thì sao? Hấn vì sao không nói rõ thân phận của nàng với cha hấn nha?

“Tiểu thư, đừng lo lắng, em nghĩ Hạ thiếu gia chẳng qua là trở về một chút.....” Uyển lăng vỗ vỗ tay nàng.

Nàng lắc đầu, “Ta biết, chẳng qua là ta không biết hấn sẽ an bày ta như thế nào? Đem ta vậy ở đây cả đời sao?”

Uyển lăng thẳng nhìn vào vị tiểu thư nhát gan đã thay đổi không ít nha, mặt lộ nụ cười.

Mặt nàng đỏ lên, “Uyển Lăng đang cười cái gì?”

“Em cười tiểu thư đã thay đổi thật nhiều, không hề nhất như chuột nửa nha.”

Nàng lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt nhẹ nhánh tóc đen của mình, “Hạ thiếu gia nói là ta được bảo hộ quá tốt, là đóa hoa mảnh mai, cho nên hẳn muốn ta cho hẳn thời gian để cho hẳn từ chỗ sâu trong tâm linh dần mặt khác của ta đi ra, còn nói, ta chỉ là không có cơ hội cảm thụ cái gọi là hỉ nộ ái ố, cho nên vẫn là tiểu quý nhất gan.

“Không nghĩ tới Hạ thiếu gia lại biết nhìn người như vậy, tiểu thư rời nhà này mấy tháng qua thật sự thay đổi thật nhiều, em suy nghĩ sau khi quay về vương phủ, lão gia, phu nhân, đại thiếu gia, đại tiểu thư nhìn thấy chuyển biến của tiểu thư, nhất định sẽ bị dọa nhảy dựng.”

Đúng vậy, nàng thẳng đứng dậy đi đến trước gương đồng ngồi xuống, nhìn chính mình trong gương, nàng không hề ngượng ngùng khiếp đảm, xem ra trưởng thành không ít.....

Chẳng qua là nàng bao giờ mới có thể quay về vương phủ, để cho cha mẹ thấy sự chuyển biến của nàng.

12. Chương 12: Chương 12

“Hạ thiếu gia xuất môn?” Lâm Doanh Quân tiến đến thông báo nha hoàn.

“Đúng, cùng Hoàng tổng quản đi ra khỏi cửa, hình như là hồi tướng quân phủ đi.”

“Tốt lắm, đứng canh ngoài cửa lớn cho ta, nếu nhìn thấy cỗ kiệu của Hạ thiếu gia trở về, thì chạy nhanh vào hậu viện cho ta biết.”

“Dạ!”

Nha hoàn lui xuống, Lâm Doanh Quân liền đứng dậy, hướng về phía phòng của tỷ muội khác mà đi, cô nên tận dụng thời cơ này thật tốt.

※※※

Hạ Ngạn Quân về đến tướng quân phủ, khi nhìn thấy một đôi nam nữ dung mạo xuất chúng còn có chút giống như đã từng quen biết, cho nên sau khi nghe hẳn giới thiệu, hẳn đã hiểu vì sao thấy bọn họ nhìn quen mắt như vậy, thì ra bọn họ là người một nhà của Hạ Vũ Lâm.

Mà Hạ Ái Lâm cũng không nghĩ tới Hạ Ngạn Quân là đẹp như mỹ nam tử quan ngọc, hơn nữa trên người hẳn có chứa một khí thế vô cùng kêu ngạo, cùng ca ca nàng công chính và khiêm tốn thật là bất đồng.

Không biết sao? Trong lòng nàng như nai con thẳng thẩn kinh hoàng.

Hạ Ngạn Quân cũng không chú ý tới nàng đỏ bừng hai gò má, đôi mắt tỏa sáng, bởi vì hẳn cảm thấy bất an, huynh muội Hạ gia tại sao tìm được tới nhà hẳn?

Bất quá Hạ Thành Hữu cẩn thận ra chú ý tới vẻ mặt của muội muội mình. Lập tức mỉm cười, chuyển đi tìm Vũ Lâm này chậm chạp không có tiến triển, nhưng nếu thay Ái Lâm kết một đoạn nhân duyên, cha mẹ hẳn là cũng cảm thấy trấn an, thậm chí nhờ niềm vui này mang đến vận may, gia đình họ sẽ tìm được Vũ Lâm nha.

“Ack – Các người đến đây làm gì? Là có chuyện gì sao.....” Hạ Ngạn Quân nhìn Hạ Thành Hữu đang mỉm cười, hẳn xem ra không giống như là có chuyện quan trọng.

“Bọn họ là tới tìm muội muội Hạ Vũ Lâm, nàng rời nhà đã ba tháng.” Hạ Quan Đình trả lời thay.

Hắn hít một ngụm khí lạnh, sắc mặt hơi đổi, bất quá người đang ngồi đối diện cũng không có nghĩ nhiều, cho rằng hẳn nghe thấy tin tức này có chút kinh ngạc thôi.

“Chuyện này không nên lan truyền ra ngoài, ngay tại nhà này chỉ có bốn người chúng ta biết được, tất cả là vì thanh bạch của tiểu thư Hạ Vũ Lâm nha — Ngạn Quân!” Hạ Quan Đình nghiêm túc nhìn đứa con, “Huynh muội Hạ gia chỉ ở nam xương này tám chín ngày để điều tra tin tức của Hạ Vũ Lâm, trong khoảng thời gian này con phải giúp bọn họ tìm chung quanh thử xem, hiểu chưa?”

Hạ Quan Đình đối với Hạ Ái Lâm xinh đẹp như hoa lại rất có lễ nghĩa cho nên có hảo cảm, bởi vậy hắn đương nhiên mong đợi đứa con có thể cùng nàng trở thành một đôi, cho nên đối với chuyện Tụ Hoa Quán hắn ngậm miệng không nói, để tránh cho huynh muội Hạ gia không có ấn tượng tốt đối với con mình.

Hạ Ngạn Quân sưng sốt một hồi lâu, mới hồi phục tinh thần lại trả lời, “Dạ, đương nhiên là được.” Như vậy hắn còn có thể giám thị bọn họ, để cho bọn họ đừng đi đến Tụ Hoa Quán!

“Nhưng không biết các người có manh mối gì?”

“Có,” Hạ Thành Hữu đem manh mối tra được ở Hán Khẩu báo cho phụ tử Hạ Quan Đình biết, còn đem chuyện muội muội có thể bị bán tới thanh lâu hoặc phú hào làm thiếp toàn bộ đều báo cáo hết, vừa bào Ái Lâm đem bức họa tiểu muội Hạ Vũ Lâm giao cho bọn họ xem qua.

Tim của Hạ Ngạn Quân lo sợ bất an, chỉ sợ cha hắn đem chuyện hắn và nữ tử chôn cùng ở một nơi nói ra hết, như vậy thì rắc rối lắm.

Hạ Quan Đình tinh tế nhìn người trong bức tranh, Hạ Ngạn Quân thấy thể kinh hồn bạt vía, nhưng mà thỉnh thoảng trấn an chính mình, ngày đó mặt Hạ Vũ Lâm trang điểm thật đậm, cùng người thanh lệ thoát tục trong bức tranh hoàn toàn khác nhau, cho nên cha hắn không thể nhận ra được.

Sau một lúc lâu Hạ Quan Đình lắc đầu, “Chưa thấy qua.”

Thấy cha mình trả lời như vậy, Hạ Ngạn Quân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Người đâu? Hạ thiếu gia?”

“Ack — ta cũng chưa thấy qua.” Hắn đương nhiên là trợn mắt nói dối.

Hạ Quan Đình thấy vẻ mặt thất vọng của Hạ Thành Hữu, nhin không được an ủi nói: “Lệnh muội mất tích hơn ba tháng, thời gia dài như thế muốn tìm con bé càng không dễ, các người nên kiên nhẫn thêm.”

“Ta biết, Hạ lão tướng quân, nhưng mà.....” Hắn than thở một tiếng.

“Nhưng mà gì nha?”

“Cha ta đã xem Vũ Lâm gả cho con của phụ quốc công Chu Triết Nho, trong khoảng thời gian này gia đình cháu đã nói với Chu gia là thân thể muội muội không khỏe, cho nên đến am ni cô ở Hàng Châu nơi có phong cảnh xinh đẹp để dưỡng bệnh, nhưng Chu thiếu gia thấy Vũ Lâm lâu như vậy không có quay về Kim Lăng, cho nên đã đến thỉnh cầu cha mẹ ta đến am ni cô thăm hỏi, cha mẹ ta tuy rằng nói am ni cô yên tĩnh làm nguyên nhân, nhưng mà không biết có thể kéo dài bao lâu, cha mẹ lo lắng mất đi mối nhân duyên tốt này của Vũ Lâm.”

Vừa nghe đến nàng đã có hôn phối, Hạ Ngạn Quân nhú lại mày rậm, nói như thể hắn càng phải giấu nàng thật kỹ, nàng là của hắn, tuyệt đối không thể gả cho người tên Chu Triết Nho kia!

Hạ Quan Đình vuốt râu nhìn Hạ Thành Hữu nói: “Hạ Vương gia là lo lắng Vũ Lâm mất tích trong lúc này sẽ hao tổn đến danh dự, Chu công tử sẽ từ hôn?”

“Dạ”

“Chuyện này vô cùng có thể nha.”

“Cho nên chuyện tìm Vũ Lâm chỉ có thể âm thầm tiến hành.”

“Ta hiểu được, Ngạn Quân —” Hắn nhìn về phía đứa con, lúc này mới chú ý tới hắn không yên lòng, “Con đang suy nghĩ cái gì?”

“Không, không có, con suy nghĩ làm sao mới có thể tìm được Hạ Vũ Lâm.”

“Vậy là tốt rồi.” Hắn gật gù đầu, chỉ sợ đứa con đang ở đây như tìm lại đặt trên người nữ tử chôn cùng ở Tụ Hoa Quán.....

Hắn nhú lại mày rậm, nữ tử chôn cùng cũng có nha hoàn, cũng là bị người xấu bán vào kỹ viện, không phải là rất trùng hợp sao, nữ tử chôn cùng kia chính là Hạ Vũ Lâm sao?

Không! Không thể, hần đã từng ở chung một nhà với Hạ Vũ Lâm một thời gian, mặt con bé đẹp như điêu khắc sau khi lớn lên nhất định giống Hạ Ái Lâm là tuyệt thế giai nhân khuynh quốc khuynh thành giống như tranh kia, đâu có thể nào là người tô son trét phấn kia chứ?

Nhất định là ông suy nghĩ nhiều quá!

Bỏ suy nghĩ qua một bên, ông nhìn Hạ Ái Lâm lại nhìn đứa con, “Tìm con trở về còn có thêm một chuyện khác, đó là hôn sự của con và Ái Lâm.”

“Con và nàng ta sao?”

“Đúng vậy, tuy rằng bàn chuyện này vào lúc này thời cơ có chút không đúng, nhưng ta cảm thấy đó là duyên phận, hôn nhân này là do cha mẹ làm chủ, con chắc không có ý kiến gì chứ?”

“Con..... Cha.....” Về mặt hần khó xử vội vàng đứng dậy, đem phụ thân kéo sang một bên, hạ giọng nói: “Con không muốn cưới vợ.”

Nét mặt già nua của ông trầm xuống, “Hạ Ái Lâm chẳng lẽ kéo nữ tử ở Tụ Hoa Quán sao?”

“Nhưng.....”

“Việc này là cha quyết định, không phải do con!” Ông tức giận liếc đứa con một cái, “Còn có, mấy ngày nay không cho con quay về Tụ Hoa Quán, lại càng không cho phép con ở trước huynh muội bọn họ nhắc đến Tụ Hoa Quán.”

Hạ Ngạn Quân nhếch miệng, hần sẽ không nói nhưng việc thành thân này hần cũng không nguyện thỏa hiệp, hần đã có người trong lòng, nhưng tin tức nàng đã có hôn phối thật sự làm hần hoang mang.

“Cha, con sẽ không lấy nàng.”

“Chẳng lẽ con muốn lấy đám kỹ nữ đó sao?” Hần cắn răng phụt ra.

“Nhưng mà.....”

“Đừng ép cha đi ‘Xử lý’ đám kỹ nữ đó, khi đó cha sẽ đem các nàng đưa đến một nơi rất xa, cho con tìm cũng tìm không được.”

Hần nghẹn lời, phụ thân cũng không nói lời nói nặng, nhưng xem ra lần này là thật.

Hạ Quan Đình thấy con mình không hề bác bỏ cho nên nghĩ hần đã khuất phục, sau đó ông đi đến trước mặt huynh muội Hạ gia, “Hôn sự này, Ngạn Quân rất thích ý, ta cũng sẽ phải khoái mã thông tri Hạ Vương gia tin tức tốt này, nếu hần không có dị nghị chúng ta vừa có thể tìm Vũ Lâm vừa có thể chuẩn bị hôn sự.”

“Tốt lắm, cha mẹ cháu biết việc này nhất định sẽ rất vui vẻ.”

“Huynh...huynh cũng chưa hỏi muội, huynh đã thay cha ra quyết định.” Mặt Hạ Ái Lâm có chút ngượng ngùng.

“Trưởng huynh như cha, huống chi huynh tin tưởng cha cũng sẽ đồng ý hôn sự này, về phần hần –” Hần cười cười, “Hần là càng không có dị nghị nha.....”

“Huynh!” Cô cúi đầu xuống, hai má đỏ hồng.

“Được, tốt lắm, bảo Ngạn Quân đưa hai cháu đi chung quanh tham tham, xem có tra được Vũ Lâm ở đâu không.” Hạ Quan Đình vui mừng gật đầu.

“Cám ơn Hạ lão tướng quân,” Hạ Thành Hữu hướng hần gật đầu sau đó đem ánh mắt dừng ở trên người Hạ Ngạn Quân, “Phiền Hạ huynh đệ.”

“Ack — không có gì!” Trong lòng hần thầm than một tiếng, phối hợp ra khỏi ngoài phòng, hần lập tức theo kịp huynh muội Hạ Thành Hữu, trong lòng hần thật sự là cảm thấy rất phiền nha!

Mà ở Tụ Hoa Quán, Lâm Doanh Quân, Vương Ý Như và Hoàng Phương Y chờ hơn mười danh kỹ thanh lâu nhìn đẹp, hài lòng nhìn hai mươi người theo bảo vệ kia ngủ say.

“Các người có thể đi lên bắt người.” Lâm Doanh Quân lạnh lùng liếc mắt nhìn trên lầu các một cái.

“Ta rất thích đi trước.” Vương Ý Như chạy lên đầu tiên, mặt khác các tỷ muội vốn tích tụ đầy lửa giận cũng đi theo lên lầu các, chỉ chốc lát sau đã đem chủ tử Hạ Vũ Lâm sợ tới mức sắc mặt tái nhợt kéo xuống dưới.

“Các người muốn làm gì?” Uyển Lăng tuy rằng cũng thực sợ hãi, nhưng nàng có thói quen bảo hộ chủ tử, vội vàng mở miệng mắng.

Hoàng Phương Y lập tức giơ tay quặc cho nàng một cái tát, “Một nha hoàn nho nhỏ, khí thế thật không nhỏ a?”

“Người — các người rốt cuộc muốn làm gì?” Hạ Vũ Lâm nhát gan thật ra càng sợ hãi, nàng biết tất cả mỹ nhân này đều là kỹ nữ, cho nên tuy rằng Hạ Ngạn Quân đem Tự Hoa Quán phân bên đông sương độc lập, hạn chế các nàng tiếp cận, ngoài ra còn để cho nàng có thể đi dạo chung quanh trong ngoài đông sương, nhưng nàng vẫn lựa chọn ở lầu các.

Bởi vì nàng không muốn tiếp xúc với các cô gái thanh lâu, thứ nhất là khi nhìn đến các nàng, nàng sẽ nghĩ đến Hạ Ngạn Quân và tất cả các nàng từng có chung đụng da thịt, như vậy nàng sẽ rất khổ sở.

Lâm Doanh Quân ngưng mắt nhìn mỹ nhân dung mạo như tiên này, đây là nữ tử bị đem đi chôn sao? Nhưng ngày đó Hạ Ngạn Quân đưa ra rõ ràng là nữ tử vô cùng xấu xí, chẳng lẽ là hắc cốt ý?

“Đại tỷ, không nghĩ tới dung mạo nàng bất phàm như vậy.” Vương Ý Như nói nhỏ vào bên tai nàng.

“Vậy thì sao? Đừng lãng phí thời gian, đưa nàng đến hậu viện đi.”

“Dạ!” Hai người kỹ nữ bắt tay kéo hai chủ tử ra phía sau hành lang dài.

Những người khác nối đuôi nhau theo sát ở sau người.

“Tiểu thư —” Mặt của Uyển Lăng lộ vẻ lo sợ, trên mặt những nữ nhân này không phải lạnh băng thì chính là tràn ngập lửa giận, xem ra thật đáng sợ.

Hạ Vũ Lâm cũng là liên tiếp nuốt nước miếng, nàng tuy rằng đã có thay đổi, nhưng cũng không có kinh nghiệm bị hơn mười nữ nhân đổ kị vây quanh, nàng bây giờ sợ tới mức mặt như thổ bụi.

Lâm Doanh Quân liếc mắt nhìn cây đại thụ cao ngất trời ở phía sau viện, nàng nhìn sang một kỹ nữ khác gật đầu, kỹ nữ kia cầm một sợi dây thừng, đem dây thừng ném lên sau thân cây to, sau đó đi đến Hạ Vũ Lâm, còn người còn lại thì trói chặt cô, còn dùng miếng vải đen nhét vào trong miệng nàng, mấy kỹ nữ khác bắt đầu kéo dây, Hạ Vũ Lâm cứ như vậy từng chút từng chút bị kéo cách mặt đất.....

Không, không được! “Ưm..... ưm.” Mặt của Hạ Vũ Lâm tái nhợt, nàng sợ nhất là độ cao a!

Mà đồng thời tay chân Uyển Lăng cũng bị người khác dùng dây thừng trói lại, cả người ngồi chồm hổm trên mặt đất.

“Van cầu các người, tiểu thư nhà ta rất sợ cao, đừng —”

“Bốp!” Một tiếng Uyển Lăng lại bị Lâm Doanh Quân ột cái tát, nàng liếc mắt nhìn một cái, “Đem vải nhét vào miệng nha hoàn, đúng là ồn chết người!”

“Không, các người không thể vô lễ với tiểu thư nhà ta, nàng là thiên kim Hạ Vương gia ở Kim Lăng!” Uyển Lăng dưới tình thế cấp bách, hô to ra tiếng.

“Humm!” Lâm Doanh Quân cười lạnh một tiếng, “Nếu nàng là thiên kim Vương gia vậy ta đây chính là đương kim công chúa!”

“Không, là thật —” Miệng Uyển Lăng phút chốc bị người ta nhét vải bịt vào, chỉ có thể bất lực nhìn mặt chủ tử không có chút máu bị treo lên cây.

Lâm Doanh Quân đi đến trước mặt Uyển Lăng, lạnh lùng nói: “Đừng cho là nhóm chúng ta là đều kỹ nữ giai cấp bình dân, ta cũng từng là thiên kim nhà giàu, ta biết một tiểu thư khuê các không ra không bao giờ bước chân ra khỏi cửa lớn, mà chủ tử các người rời nhà xa như vậy để đến đây, ta nghĩ, đây không phải là một chuyện thiên kim Vương gia có thể làm.”

Là thật nha! Miệng không thể nói, Uyển Lăng chỉ có thể liếc mình gật đầu, miệng phát ra thanh âm ô ô ừ.

“Nói lại, có thiên kim Vương gia nào không biết liêm sỉ giống như đám kỹ nữ chúng ta hầu hạ nam nhân.”

Nàng cười lạnh một tiếng, liếc tởm muội một bên, “Đồ vật kia đâu?”

“Này.” Hoàng Phương Y cầm lấy một sợi roi giao cho nàng, sau đó khó hiểu hỏi, “Vì sao đánh nha hoàn? Mà không phải đánh nữ tử chán ghét kia?”

“Ngốc! Hạ thiếu gia sẽ kiểm tra thân nha hoàn thế nào?” Nàng chẳng lẽ không không muốn giáo huấn nàng kia sao? Nhưng mà nếu để cho Hạ Ngạn Quân biết nàng bị thương, thì các nàng có thể sẽ bị đuổi ra khỏi Tụ Hoa Quán.

Nói xong, vẻ mặt băng sương quay qua gơ tay vung roi, dùng sức đánh lên lưng Uyển Lăng, “Bốp!” Một tiếng, da thịt trên lưng Uyển Lăng như tróc ra, trên roi còn dính một vết máu, cả người nàng run rẩy, mặt không có chút máu.

Mà Hạ Vũ Lâm bị trối trên cây thấy một màn như vậy ngây người, choáng váng, nhưng nháy mắt toàn bộ cảm giác của nàng quay trở về, một loại rợn tóc gáy từ sống lưng truyền thẳng vào tim, nàng dường như muốn ngất.....

“Bốp!” Lại là một tiếng, lần này là Vương Ý Như đánh một roi khác, Uyển Lăng đau đến nước mắt rơi như mưa thừa nhận không chịu được đau đớn, nằm trên mặt đất.

Hạ Vũ Lâm lệ nóng doanh tròng, trong lòng hô to đừng đánh nàng, đừng đánh, van cầu các người.....

Nhưng không ai nghe được trong lòng nàng la lên, nàng chỉ có thể trở mắt nhìn từng người kỹ nữ tàn nhẫn từng roi từng roi đánh lên người Uyển Lăng, lưng của nàng chảy đầy máu tươi, nàng cũng không giãy dụa tránh né giống như đã chết giống, cũng không nhúc nhích để các nàng tùy ý đánh từng roi từng roi ở trên người nàng.....

Khuôn mặt của Hạ Vũ Lâm đầy nước mắt, rơi lệ không ngừng, nàng biết Uyển Lăng đang chịu tội thay nàng!

Nhưng vì cái gì? Đến tội cùng vì cái gì? Các nàng tại sao có thể tàn nhẫn như thế?

“Tốt lắm, đủ rồi, nếu đánh tiếp sẽ gây ra án mạng!” Lâm Doanh Quân đột nhiên lên tiếng, mọi người đem roi ném xuống trên mặt đất.

Nàng ngửa đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy nước mắt của nữ tử kia lạnh lùng nói: “Đây là hậu quả người độc chiếm Hạ thiếu gia, đương nhiên, nếu người dám để cho Hạ thiếu gia biết việc này, ngày tiếp theo chúng ta sẽ trực tiếp đưa nàng đi gặp diêm vương. Trước khi cáo trạng, người tốt nhất nên hiểu rõ!”

Nói xong, nàng nhìn rồi gạt đầu với đám nữ tử mặt đầy oán khí kia, “Thả cô ta xuống dưới, đưa hai người đó quay về lầu các Đông sương đi.”

Mọi người vui vẻ gạt đầu, trải qua đợt giáo huấn này, các nàng tin tưởng nữ tử chôn cùng hẳn là hiểu được nên làm như thế nào.

13. Chương 13: Chương 13

Khuya khoắt, khóe mắt Hạ Vũ Lâm vẫn nén nước mắt nhìn Uyển Lăng đau đớn rên rỉ một ngày, mỗi một không chịu nổi sau đó ngủ say, nàng mới đứng dậy rời khỏi phòng, trở lại trong sương phòng của mình.

Cả ngày nay Hạ Ngạn Quân đều không có trở lại nơi này, mà nàng hơi thấy an tâm chính là đám kỹ nữ kia không đến gây phiền toái với nàng.

Nàng ngồi xuống ghế, rót ừng một chung trà, khẽ nhấp một ngụm, tầm mắt nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Trên lưng Uyển Lăng có nhiều vết thương chồng chất, thương tích đầy mình, mỗi một vết thương đều làm người ta nhìn thấy mà giật mình, vết thương này trong khoảng thời gian ngắn khó có thể phục hồi như cũ.....

Nàng lo lắng về mặt khó nén đau thương, nàng vẫn nghĩ mình ở trên lầu các có thể tránh xa mưa gió ngoài trời, nhưng nàng sai lầm rồi!

Hơn nữa người bên cạnh nàng cũng không nhất định có thể vĩnh viễn chăm sóc nàng, giống như Uyển Lăng, những năm gần đây vẫn là nàng quan tâm nàng, nhưng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến có một ngày, chính mình ngồi ở mép giường của nàng, giúp nàng súc thuốc trị thương, thật cẩn thận trông chừng nàng?

Trên thế giới thì ra không có chuyện gì là nhất định, cũng không có chuyện gì không thể thay đổi.....

Giống như nàng trước đó là thiên kim Vương gia, sau khi rời nhà lại bị bán vào thanh lâu, thiếu chút nữa thành nữ nhân chôn cùng, hiện tại thành độc chiếm.

“Tiểu mỹ nhân, không thấy được ta ngủ không yên sao?” Hạ Ngạn Quân đặc ý dùng lời trêu ghẹo vang lên.

Cô sưng sốt một chút, vừa quay đầu lại đã thấy Hạ Ngạn Quân đứng ở phía trước cửa sổ.

Hắn cười cười đến gần nàng, ôm nàng vào trong ngực, “Nghĩ đến ta sao?”

Nàng ngửa đầu kinh ngạc trừng mắt hắn, là hắn, là hắn hại Uyển Lăng bị đám kỹ nữ kia đánh ! Là hắn!

“Người làm sao vậy? Không biết ta ?” Hắn nhú lại mày rậm.

Hôm nay phải đi theo giúp huynh muội Hà Thành Hữu đi quanh một vòng nội thành làm hắn mệt muốn chết, buổi tối cha hắn lại mở yến tiệc, hắn còn phải xã giao, hắn muốn trốn cha hắn lại bắt được, hắn đành phải giả vờ về phòng chợp mắt, đợi đến khuya mới có thể trở về, nhưng tiểu mỹ nhân này thấy hắn, và mặt tại sao quái dị như thế nha?

“Vũ Lâm? Nàng không sao chứ?”

“Buông!” Mặt nàng lộ vẻ kinh hoảng, còn dùng lực đẩy hắn ra.

“Nàng không sao chứ?”

“Van cầu người buông tha chúng ta đi, buông tha chúng ta đi, van cầu người!” Nàng và Uyển Lăng không muốn ở lại chỗ này. Nếu không cẩn thận một chút, Uyển Lăng sẽ bị các nàng giết.

“Tại sao nàng lại nói những lời này nha?”

Nước mắt tiếp tục rơi như mưa, nàng nhìn thẳng vào hắn nói: “Ta hận người, ta chán ghét người vì sao nhốt chủ tớ chúng ta ở lại chỗ này?”

“Hạ Vũ Lâm, nàng uống nhầm thuốc rồi sao? Chúng ta hôm nay còn rất vui vẻ ở chỗ này chơi cờ, không nếu nghiêm khắc nói đến, hơn một tháng này nàng đều rất vui vẻ.”

“Đó không phải thật sự, ta, ta là giả vờ, ta chán ghét người, vô cùng chán ghét!”

“Đây không phải sự thật.”

“Không, là thật, ta hận người –”

Hắn nhướn mày rậm lên, liếc một vòng trắng sáng ngoài cửa sổ, “Gì nha? Đến ngày trăng tròn nàng liền đổi tính?”

Nàng không hiểu hắn vì sao còn cười hi hi? Nàng nói chán ghét hắn, đám kỹ nữ kia có thể đã nghe thấy?

Hắn lại ôm cô vào trong ngực, “Mấy ngày nay, ta có thể không có cách nào khác ở bên cạnh nàng, nhưng nàng vẫn phải ăn ngon ngủ ngon, có hiểu hay không?”

“Tạo sao?” Nàng thốt ra, lúc này mới cảm thấy chán nản, nàng không phải chán ghét hắn sao, Vậy tại sao còn hỏi những lời này nha?

Hắn cười tà một tiếng, “Nàng thật là lạ, mới nói chán ghét ta, vừa nghe đến ta không thể ở bên cạnh nàng, nàng lại hỏi ‘Tại sao?’ thật nhanh nha.”

“Không có, người buông ra.” Nàng giãy dụa thoát khỏi cái ôm của hắn.

“Để cho ta ôm một chút cũng được, bởi vì ta lập tức phải trở về tướng quân phủ nha, nếu cha ta phát hiện ta không có ở nơi đó, vậy thì không tốt lắm đâu nha.” Đến lúc đó cha hắn sẽ đưa các nữ nhân trong Tự Hoa

Quán này đến nơi khác, hấn cũng không để ý mấy chuyện đó, nhưng hấn chỉ sợ mỹ nhân đang ôm trong ngực cũng bị đưa đi, vậy hấn sẽ rất luyến tiếc .

Hạ Vũ Lâm không hiểu lời trong miệng hấn ‘Không tốt’ chính là cái gì, nhưng lúc này nàng chỉ mím chặt cánh môi đè nén nghi hoặc trong lòng.

“Cho ta hôn một cái, ta đêm nay mới có thể ngủ một giấc thật xong.” Nói xong, hấn nâng cằm của nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng.

Hạ Vũ Lâm lại mất phương hướng lần nữa , nàng không biết nên làm cái gì bây giờ? Nàng dường như càng lúc càng quyến luyến nụ hôn của hấn...

Mấy ngày sau,Hạ Ngạn Quân cũng không có trở lại Tụ Hoa Quán cho nên trong quán cũng sóng yên biển lặng.

Mà nguyên nhân là đêm đó Hạ Vũ Lâm nói chán ghét Hạ Ngạn Quân,đám kỹ nữ kia nghe được cho nên tạm thời tha chủ tử các nàng một lần, không hề khiển trách.

Mà hai mươi người hộ vệ kia cũng do uống trúng thuốc ngủ cho nên không làm hết bổn phận,trong lòng mọi người đều ăn ý ngầm miệng không nói chuyện đó ra, nhưng bọn họ bảo trì khoảng cách an toàn với đám kỹ nữ kia.

Ngày hôm đó cả đám người đều buồn bực, do tin tức không hề tốt từ bên ngoài truyền đến, nói Hạ Ngạn Quân tiếp đãi một đôi huynh muội xuất chúng đi chung quanh du ngoạn, hơn nữa Hạ lão tướng đã chọn cô nương xinh đẹp kia làm vợ hấn,Hạ Ngạn Quân cũng đã tiếp nhận rồi.

“Cái gì nha! Khó trách mấy ngày nay đều không có trở về, ngay cả nữ tử chôn cùng kia cũng không để ý .” Hoàng Phương Y một thân tử sa thấy buồn bực.

“Nếu Hạ thiếu gia thật sự cưới vợ, chúng ta đây.....” Một thân tơ lụa vàng nhạt Vương Y Như nhìn qua rất lo lắng,Hạ Ngạn Quân có thể vì vậy mà đóng Tụ Hoa Quán hay không? Các nàng sau này đi nơi nào nha?

Một đám nữ tử thanh lâu ở trong lầu các bàn luận, mỗi người xem ra rất nhiều tâm sự, mặt lộ vẻ lo lắng.

“Đại tỷ, người cũng trò chuyện a!” Hoàng Phương Y liếc mắt nhìn Lâm Doanh Quân im lặng không nói.

Nàng mím lại khóe môi.....

“Này – Tỷ tại sao lại bình tĩnh như vậy? Nếu hấn không cần chúng ta thì làm sao bây giờ?”

Nàng lắc đầu,“Nhà nào mà không có hoa đại, chúng ta ở kỹ viện nhìn qua còn chưa đủ sao?” Lâm Doanh Quân nói xong liền trở về phòng.

Mọi người chỉ liếc mắt một cái, cũng không nói gì trở về gian phòng của mình.

Hoàng Phương Y nhìn bóng dáng mọi người liếc mắt một cái, đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn sang lầu các đông sương,nữ tử chôn cùng kia đại khái còn không biết bản thân mình đã trở thành hoa cúc tàn!

Nàng cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng bước về hướng Đông sương.

※※※

“Thực xin lỗi, Hoàng cô nương,cô không thể đi vào.” Người phụ trách canh giữ ở Đông sương vẻ mặt khó xử nhìn cô.

Hoàng Phương Y hừ lạnh một tiếng,“Như thế nào? Đã quên ngày đó uống rượu –”

“Ack,mời Hoàng cô nương đừng nữa nói, chuyện đó nếu để cho Hạ thiếu gia biết, chúng ta nhất định sẽ bị sư phụ mắng chết .”

“Tốt lắm,vậy thì cho ta đi lên, ta chỉ là nói mấy câu thì đi xuống.”

“Nhưng –”

“Nếu không được, chỉ cần Hạ thiếu gia một hồi đến, ta sẽ đi cáo trạng với hấn.”

Nghe vậy gương mặt hần có chút khỏ nhìn sang mấy sư huynh, mọi người lấy mắt ý bảo, mặt lộ vẻ cho phép, Hoàng Phương Y vỗ vỗ ngực hần, cười duyên một tiếng rồi lên lầu các.

Mà chủ tớ Hạ Vũ Lâm vừa thấy người đến là nàng, nàng không chút do dự đứng chặn ở phía trước Uyển Lăng, “Cô muốn làm gì? Vết thương của nàng ấy còn chưa khỏi, hơn nữa, mấy ngày nay, ta cũng không gặp Hạ thiếu gia.”

“Ta biết, bất quá, ngăn ngừa vài ngày cô đã thay đổi không ít nha, lá gan cũng lớn không ít.”

Nàng nhìn thẳng nàng, nhắc nhở chính mình không thể khiếp sợ, vết thương trên người Uyển Lăng còn chưa có lành, nàng nhất định phải bảo hộ nàng ấy.

“Tiểu thư –” Uyển Lăng thấy tiểu thư che ở trước người mình, hốc mắt đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào, hiện tại người có lá gan nhỏ đi chính là nàng, chỉ bị quất một chút, nàng thật sự sợ tới mức toàn thân vô lực.

“Đừng sợ, ta sẽ không để cho em thương tổn nữa.”

Nước mắt của Uyển Lăng rơi như mưa.

Mà Hạ Vũ Lâm cũng không thể không dừng cảm, hơn nữa nửa đêm mấy ngày hôm trước, Uyển Lăng đầy người đều là vết thương, mà nàng còn sa vào trong ngực Hạ Ngạn Quân dịu dàng ôm hôn, nàng cảm thấy được chính mình không nên như vậy, cũng rất xin lỗi nàng, cho nên nàng không thể yếu đuối, nàng nhất định phải bảo vệ Uyển Lăng.

Hoàng Phương Y cười lạnh một tiếng, “Để làm chi? Cảm tình hai chủ tớ các người tốt như vậy?”

“Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Cũng không có gì, ta chẳng qua muốn báo cho các người một tin tức tốt.”

“Tin tức tốt?”

“Hạ thiếu gia mấy ngày nay thân mật với vị hôn thê của hần, cho nên đem toàn bộ chúng ta để qua một bên.”

Mặt nàng tái mét, “Vị hôn thê?”

“Đúng vậy, nghe nói là huynh hữu tình muội có ý, mấy ngày nay như ảnh với hình, Hạ lão tướng quân sẽ chọn một ngày tốt để hần thành thân.” Nàng nhướn mày cẩn thận quan sát vẻ mặt hoa dung thất sắc kia.

“Tốt lắm, ta đã nói hết lời, cô cũng nên tự lo thân mình.”

Hạ Vũ Lâm kinh ngạc nhìn thân ảnh nàng xuống lầu, nàng không nói gì nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Tiểu thư, làm sao có thể như vậy? Em nghĩ Hạ thiếu gia đã thích tiểu thư.....”

“Đừng nói nữa, cái gì cũng đừng nói, ta muốn yên lặng một chút.” Nàng tái nhợt nghiêm mặt cắt đứt lời nói của Uyển Lăng, sau đó vội vàng trở lại phòng mình.

Vị hôn thê! Nhất định là vị cô nương lần trước Hoàng tổng quản nói, mà ngày đó Hạ Ngạn Quân vội vàng trở về, nàng chỉ nghĩ đến vết thương của Uyển Lăng cho nên quên hỏi việc này,! Cho dù là vài ngày nữa quyết định hôn sự, hần cũng nên bớt thời giờ trở về cho chủ tớ hai người rời khỏi nơi này mới phải, mà không phải chỉ lo cùng cô nương xinh đẹp kia liếc mắt đưa tình.....

Hạ Ngạn Quân, lòng của nàng đã cho hần, hần tại sao có thể nhẫn tâm phụ tình yêu của nàng nha?

Nàng nhớ hần, nàng muốn gặp hần, cũng muốn hỏi rõ ràng mọi việc.....

Uyển Lăng nhìn bóng dáng khỏ sở của tiểu thư, nàng thật sự không hiểu, trong khoảng thời gian này nàng còn cảm thấy được bọn họ có yêu mến lẫn nhau, vì sao Hạ thiếu gia còn ở cùng một chỗ với nữ nhân khác?

14. Chương 14: Chương 14

Ban đêm Tào Tông Lệ một thân hắc y từ cửa hông của phủ nha thoát ra, nhìn trước sau hai người Hạ Ngạn Quân phái tới giám sát nhà của hắn, bọn họ lúc này đã buồn ngủ.

Hắn cười lạnh một tiếng, thi triển khinh công rời đi.

Hai tháng qua hắn đã an phận thủ thường, hai người giám sát nhà của hắn cũng càng lúc càng lơ lửng, Hạ Ngạn Quân muốn bắt nhược điểm của hắn, còn lâu nha!

Rồi hãy nói, Hạ Ngạn Quân những ngày gần đây đều ở tướng quân phủ, mà vào ra đều có một huynh muội quý tộc đi chung.

Thoáng cái hắn đã đến nơi mình muốn đến

Tụ Hoa Quán mặc dù có hai mươi người ở võ quán vào đây canh giữ, nhưng mấy người này cũng không phải nhân vật gì lớn, huống chi Hạ Ngạn Quân không có ở đây, muốn giết nữ tử kia thật sự đơn giản, không cần hắn phải ra tay.

Trong chốc lát sau, có hơn mười tên sát thủ lại cải trang thành Hắc y nhân, rất nhanh thi triển khinh công rời đi khách điểm.

“Kỳ quái, không nghĩ tới này khách điểm này lại có ngọa hổ tàng long, không giờ trong đây ẩn giấu nhiều người luyện võ như vậy?” Ở một hành lang khác, Hạ Thành Hữu nội lực hùng hậu, mày rậm vừa nhíu liền mở miệng nói.

Mà bên trong đồng thời còn có Hạ Ngạn Quân và Hạ Ái Lâm.

Thật ra khi này có một bóng đen lướt qua mái hiên, trong lòng của Hạ Ngạn Quân cảnh giác cũng nhất thời đề cao, thời gian đã đến gần nửa đêm, hơn mười người kia chọn hành động vào thời điểm này, chỉ sợ không phải làm việc thiện gì nha!

“Chúng ta đi theo nhìn một cái!” Hạ Ái Lâm trực tiếp lên tiếng đề nghị.

“Được!” Hạ Ngạn Quân và Hạ Thành Hữu cũng không dị nghị.

Dù sao trong khoảng thời gian này, huynh muội Hạ Thành Hữu đang tìm tung tích Hạ Vũ Lâm cũng không có tiến triển, cho nên đối với nơi này bọn họ đã không ôm hy vọng gì.

Cho nên lúc này có việc lạ phát sinh, lòng mọi người sinh tò mò, tự nhiên nghĩ muốn ra ngoài xem một chút.

Ba người tay trong tay thi triển khinh công đuổi theo.....

※※※

Khi Hạ Ngạn Quân nhìn đám hắc y nhân càng lúc càng tiếp cận Tụ Hoa Quán, hai hàng mày kiếm trên khuôn mặt tuấn tú nhíu lại càng chặt, trong lòng kinh hoảng.

ba người Khi bọn họ vừa ra khỏi khách điểm nhìn thấy hơn mười hắc y nhân kia lén lút mờ ám, hắn liền nhận ra bọn họ là đám người lần trước áp sát hắn và Hạ Vũ Lâm, mà bọn họ ẩn núp gần hai tháng mới hành động, nhất định bọn họ biết hắn ở Tụ Hoa Quán, mà mả ngày này hắn không có quay về, cho nên bọn họ thừa cơ ra tay!

Chết tiệt, lần này lại là huynh muội Hạ Thành Hữu dẫn đường?

Đến lúc đó tất cả “Chuyện tốt” hắn làm đều lộ ra, Hạ Thành Hữu nhất định đưa Hạ Vũ Lâm đến Hàng Châu để gặp mặt vị hôn phu tương lai Chu Triết Nho rồi thành thân, vậy hắn mới hận nha!

Hắn lo lắng đồng thời cũng rất muốn trực tiếp đánh bất tỉnh đám hắc y nhân kia, nhưng hành động đột ngột như vậy huynh muội Hạ Thành Hữu nhất định sẽ hỏi hắn, thậm chí còn hoài nghi.

Chẳng qua trong lúc trầm tư suy nghĩ, hơn mười hắc y nhân đã tới đông sương của Tụ Hoa Quán, Hạ Ngạn Quân nhìn trong phòng còn có ánh sáng – ừn –

Chẳng lẽ Hạ Vũ Lâm còn chưa có ngủ?

“Bây giờ làm sao?” Hạ Ái Lâm thì thào ra tiếng.

Hạ Thành Hữu cũng cảm thấy hoang mang, bởi vì đoạn thời gian này Hạ Ngạn Quân thẳng hấn nói đưa bọn họ đến mỗi tắt tắt của Nam Xương, nhưng vùng ngoại thành này bọn họ vì sao chưa từng tới nhà?

Hạ Ngạn Quân không có trả lời vấn đề của Hạ Ái Lâm, hấn trực tiếp tung người đi vào trong lầu các.

Huynh muội Hạ Thành Hữu không ngờ hấn không lên tiếng đã tung người vào, sững sốt trong chốc lát, liếc mắt nhau một cái, sau đó hai người ẩn thân trên cây cũng nhảy xuống.

Mười Hắc y nhân đi trước Hạ Ngạn Quân một bước xâm nhập trong phòng,ngơ ngác một chút sau đó phục hồi lại tinh thần, thân ảnh huynh muội Hạ Thành Hữu lại tiến tới, hai bên vừa chạm mặt nhau sau đó lập tức triển khai giao đấu.....

Mà bên trong phòng khác,Hạ Ngạn Quân nhìn thấy Hạ Vũ Lâm tựa ở mép giường, hấn mỉm cười còn nàng thì kinh ngạc, nhưng ngay sau đó hấn lập tức ra tay điểm vào huyệt hôn mê của nàng, ôm nàng lên giường sau đó đắp kín mềm,sau đó lấy một ngón tay tung ra nội công làm tắt tắt cả nến trong phòng, nháy mắt bên trong lâm vào một mảnh tối đen, mà bên ngoài là một mảnh đao quang kiếm ảnh.

Thân hình Hạ Ngạn Quân chợt lóe lên thoát ra khỏi phòng, thế mới biết bên ngoài đã đánh thành một đồng, chẳng qua là hai mươi người ở các võ quán cũng đã vào trận, tiếng giết ù ù.

Về phần trong quán hơn mười danh hoa khôi nghe thấy tiếng chém giết,các nàng sợ tới mức đi ra tìm tòi, quần áo mỗi người đều không chỉnh tề, cảnh xuân tiết ra ngoài.....

Huynh muội Hạ thành hữu thuở nhỏ đã được phụ thân dạy dỗ võ công đệ nhất, hơn nữa Hạ Ngạn Quân võ nghệ phi phàm với hai mươi người hộ vệ,đám hắc y nhân bị đánh cho liên tiếp bại trận,chỉ còn ba bốn kéo dài hơi đánh chiến.

“Ta muốn người sống!” Hạ Ngạn Quân hét lớn một tiếng, lúc này đây hấn nhất định phải tìm ra chủ mưu phía sau màn.

Huynh muội Hạ Thành Hữu đối với lời hấn hỏi có chút hoài nghi, nhưng không khỏi buông sắc bén thể công, đối công làm thủ, dần dần vây ba người còn sống kia lại, cũng không nghĩ đến mấy tên hắc y nhân đột nhiên ngã xuống đất.

Hạ Ngạn Quân đi nhanh về phía trước, thân mình ngồi xổm xuống xem xét hơi thở của bọn họ, phát hiện toàn bộ bọn họ không còn thở, hấn kéo khăn đen trên mặt bọn họ, sắc mặt mỗi người bọn họ đều nhiễm đen, rõ ràng là uống thuốc độc tự sát.

Hấn đánh giá máu đen khoe môi bọn họ, không bài trừ đó là loại độc nhậm sẵn trong miệng.

“Hạ thiếu gia,nơi này không có một người sống.” Giọng của Hạ Thành Hữu vang lên ở sau lưng hấn, hấn vừa quay đầu lại, nhìn thấy một hắc y nhân bị thương nặng cũng ngã xuống .

“Tất cả bọn họ đều cắn thuốc độc tự sát , xem ra Hạ thiếu gia dường như biết bọn họ.”

“Ack –” Hấn dừng một chút, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

“Huynh, huynh xem nơi đây, có thiệt nhiều nữ nhân xinh đẹp.” Hạ Ái Lâm nhẹ giọng nói nhỏ ở bên tai huynh mình.

Ánh mắt hấn chuyển qua, nhìn hơn mười người mặt lợt mông kia, thậm chí còn thấy cả cái yếm , mảy rậm nhú lại.

Trên đường đi hấn thấy không ít nữ nhân phong trần, nhưng nơi này xa hoa như vậy không giống như thanh lâu nha.

Hạ Ngạn Quân phiền não phát tay một cái,“Đi, đi, đừng lăm miệng !”

Hạ Ái Lâm thấy một màn như vậy,liền trao đổi ánh mắt với ca ca của mình.

Xem ra Hạ Ngạn Quân có việc gạt huynh muội bọn họ.

Mà Hạ Ngạn Quân cũng hiểu được có một số việc không nói không được, nhưng chuyện này cũng bao gồm việc Hạ Vũ Lâm ở Tụ Hoa Quán...

“Đây chỗ của tôi, các người có thể nói là quán của tôi, hay cũng có thể nói là nơi ta nhận những nữ nhân ở các nơi khác.” Hạ Ngạn Quân thẳng thắn như thế, đương nhiên là hy vọng hôn sự của hắn và Hạ Ái Lâm có thể thất bại.

“Nơi thu nhận nữ nhân?” Mặt của Hạ Ái Lâm hơi đổi.

Mà Hạ Thành Hữu nhìn quanh căn phòng xa hoa.

“Hạ huynh –”

“Vừa rồi ở đình viện thấy một ít nữ tử, trong lòng ta đã hiểu, bất quá ta [khó hiểu chính là Hạ thiếu gia vì sao lại che giấu chúng ta nơi đây? Hắn thẳng thắn nhìn vào Hạ Ngạn Quân tuần lãng.

“Đó là mệnh lệnh của cha ta, ông ấy sợ có tổn hại đến ấn tượng của ta đối với hai người, gián tiếp ảnh hưởng đến hôn sự của ta và Hạ Ái Lâm.” Lời này của hắn chỉ có một nửa là lời nói thật.

Hạ Thành Hữu hiểu được gật đầu, “Nam nhân chỉ cần phong lưu không hạ lưu, chuyện này ta thật không ngại, về phần Ái Lâm –” Ánh mắt của hắn chuyển qua trên người muội muội, “Muội để ý không?”

Nàng nhấp môi có vẻ do dự, nàng một lòng mến hắn nhưng thấy được hắn quen với nhiều nữ tử phong trần như vậy, trong lòng có chút không thoải mái, cũng có một ít ghen tỵ.

“Ta nghĩ lệnh muội thực để ý, hay là hôn sự này hủy bỏ đi.” Hắn hé miệng nói, nhưng trong lòng lại nghĩ khác.

“Không..... Không, ta ack — ta nghĩ ta không ngại, chỉ cần sau này Hạ thiếu gia không lui tới với các nàng, ta sẽ không để ý.” Mặt Hạ Ái Lâm ứng hồng nói xong một mạch.

“Nhưng –” Nghe vậy Hạ Ngạn Quân tròn tròn mắt.

“Một khi đã như vậy chuyện cứ quyết định như ban đầu, mặt khác, ta nghĩ muốn hỏi Hạ thiếu gia chính là đám hắc y nhân kia đi thẳng đến đông sương, hắn là nơi đó là mục tiêu của bọn họ, nhưng không biết là cái gì?”

“Ack – chỗ đó là chỗ của ta ở, bên trong có rất nhiều vàng bạc châu báu vô giá, bọn trộm cướp kia nhất định biết điểm ấy cho nên mới đi đến.” Hắn vội vàng tìm lại một cái cớ qua loa.

“Phải không?” Mặt của Hạ Thành Hữu lộ ra nghi hoặc, cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói này.

“Đêm nay đi lại nhiều các người cũng mệt mỏi, ta sẽ gọi một cỗ kiệu đưa các người quay về khách điếm.”

“Vậy Hạ thiếu gia sẽ ở đâu?” Hạ Ái Lâm chú ý hỏi.

“Nơi này có nhiều hắc y nhân chết như vậy, ta đã kêu tổng quản đến nha môn báo án, chút nữa sẽ có phủ dịch lại đây, đương nhiên ta phải ở lại đây, Tri phủ đại nhân có thể cũng sẽ đến, mà các người không phải là không muốn tiết lộ thân phận sao?”

“Chúng ta hiểu được, vậy làm phiền đến Hạ công tử chuẩn bị kiệu.” Hạ Thành Hữu gật gật đầu.

Nghe vậy, trong lòng Hạ Ngạn Quân âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.....

Bất quá hắn cũng nhìn ra Hạ Thành Hữu dường như không tin lời nói của hắn, xem ra hắn phải nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của hắn, bất quá trước đó hắn phải đi xem mỹ nhân của hắn đã.

“Hạ thiếu gia, ngài đã đến nô tỳ xem bị hù chết, vừa rồi bên ngoài một mảnh chém giết, ta vội vã vào gọi tiểu thư nhà ta, kết quả nàng không nhúc nhích!”

Hạ Ngạn Quân vừa vào lầu các đông sương, liền nhìn thấy Uyển Lăng ở mép giường liêu minh lay động Hạ Vũ Lâm, nàng vừa nhìn thấy hắn như nhìn thấy Phật thích ca, vội vàng kéo hắn đi đến mép giường.

“Mời ngài nhanh đến một chút, Hạ thiếu gia.”

Hắn gật gật đầu, trong lòng lại thầm hô A di đà phật, hắn vừa rồi đã quên nha hoàn này, cũng tốt nàng không có để cho huynh muội Hạ Thành Nữ nhìn thấy, bằng không tất cả đều xong rồi.

Suy nghĩ xong, hắn ra tay gỡ bỏ huyết đạo của Hạ Vũ Lâm, nhìn nàng chớp chớp lông mi từ từ thức tỉnh lại.

“Tiểu thư, thật tốt quá, thật tốt quá, thật sự là làm ta sợ muốn chết.” Uyển Lăng nói xong nói xong liền khóc.

“Làm sao vậy?”

“Tiểu thư vừa rồi không nhúc nhích, em còn nghĩ tiểu thư.....” Nàng nuốt chữ “chết” đó xuống bụng, nàng thật sự sợ hãi.

“Uyển Lăng, cô trở về phòng đi, ta có lời nói với tiểu thư nhà cô.” Hạ Ngạn Quân nhìn sang nàng nháy mắt một cái.

“Không, em đừng đi, đừng đi, chúng ta cùng nhau đi.” Hạ Vũ Lâm từ trên giường ngồi dậy, mở miệng nói.

“Cái gì các người cùng nhau đi?” Hắn nhướng mày, cẩn thận nhìn tiểu mỹ nhân mới vài ngày không gặp dường như thành thực không ít.

Hơn nữa trong con người không chút nào che dấu hai đám lửa giận làm cho hắn nhìn thấy, khóe miệng hắn giương lên nụ cười, liếc ánh trăng ngoài cửa sổ một cái, “Quái, đêm nay cũng không phải trăng tròn, nàng tại sao lại đổi tính?”

“Người không phải phải cùng cô nương xinh đẹp thành thân sao?” Nàng không để ý tới hắn ngôn ngữ khiêu khích, nhìn thẳng hắn nói.

Hắn nhíu mày, “Nàng tại sao lại biết?”

Đó là thật sự! Cổ họng của nàng đau như dao cắt, nhưng mấy ngày này làm cho cô học được làm sao có thể khống chế tình cảm chính mình, nàng nuốt đi chua xót, cố gắng đè nén nước mắt nhẹ giọng nói: “Người đã kết hôn, tại sao còn đem chủ tử chúng ta nhốt ở nơi này, như vậy có điểm không thỏa đáng nha?”

15. Chương 15: Chương 15

“Ta sẽ không thành thân với nàng.” Bởi vì người hắn yêu chính là nàng, cũng không phải là tỷ tỷ của nàng.

“Nghe nói Hạ lão tướng quân đối nàng thực vừa lòng.”

“Đó là ý của cha ta chứ không phải của ta.”

“Từ xưa đến nay, chuyện hôn nhân đại sự đều do cha mẹ làm chủ.....”

“Nhưng mà đó không phải là ta, tóm lại đừng nói đến chuyện đáng ghét đó nữa, ta chỉ muốn ôm nàng một cái.” Nói xong hắn liền đi tới ôm nàng vào trong ngực, nhưng nàng chợt né qua một bên chạy đến bên người Uyển Lăng.

Hắn mỉm cười, “Lá gan của nàng càng ngày càng lớn, ta căn bản không nghĩ tới nàng sẽ trốn, nàng trước kia không phải là sợ tới mức động cũng không dám động.”

“Nhờ hồng phúc của người.”

“Vậy tốt lắm, như vậy nàng càng hấp dẫn người nha.”

“Đừng đi lại đây!” Nàng nắm chặt tay Uyển Lăng, tức giận nhìn thẳng vào dung mạo tuấn mỹ của hắn, “Ta biết người chẳng qua chỉ xem ta giống như món đồ chơi để trêu đùa, chờ chơi xong sẽ giống như đám kỹ nữ kia, hờ hững với các nàng –”

“Nàng hôm nay rốt cuộc làm sao vậy?” Hắn không rõ nàng vì sao kháng cự hắn tới gần?

Hốc mắt nàng phấp phấp, “Ta không có làm sao, ta chẳng qua rốt cuộc dám nói lời trong lòng với người.”

“Vũ Lâm?”

Nước mắt của nàng rơi như mưa, “Người thật ích kỷ, người nhốt chúng ta ở chỗ này, làm cho ta nhớ đến cha mẹ mà không thể về nhà, cũng làm cho người nhà ta không có tin tức mà ưu phiền –” Nàng nuốt xuống vật nghẹn ở cổ họng, “Hạ thiếu gia, ta cũng không thể suy bụng ta ra bụng người, người có thể đổi chỗ suy nghĩ cho ta một chút không?”

“Ta không thể.” Hấn hé ra khuôn mặt tuần tú trầm xuống. Nếu hấn nghe theo lời nàng đưa nàng trở về nhà, nhưng có thể ở đó có một hôn sự khác đang chờ nàng nha!

Mặt nàng biến đổi, cắn môi dưới đến tái mét giận giữ nói: “Người vì sao ích kỷ như vậy, người muốn thành thân, sau này có lẽ một năm rưỡi cũng sẽ không tới chỗ này xem ta …..”

“Nói vậy!” Hấn không vui cắt đứt lời của nàng, “Nàng tại sao nghĩ như vậy nha?”

“Ta không có.”

“Không có sao, mấy ngày này không phải đưa vị cô nương xinh đẹp kia đi khắp nơi mà không trở lại nơi này sao?”

Hấn ghen lời.

Nàng ghen ngào một tiếng, “Đúng không! Người không phủ nhận?”

Hấn khẽ cắn môi, “Tóm lại chuyện không giống như nàng nghĩ, hôm nay ta không có tâm tình cãi lộn với nàng, ta đi trước.”

“Ta sẽ đào tẩu.” Thấy hấn xoay người bước đi, nàng bình tĩnh mở miệng nói.

Hấn nhíu chặt lông mày xoay người lại, kinh ngạc nhìn qua làn nước mắt có thể thấy được một đại mỹ nhân kiên cường.

“Tiểu thư?” Uyển Lăng nhìn thấy mà choáng váng, mấy ngày nay bởi vì nàng bị thương quá mức nghiêm trọng, phục hồi như cũ quá chậm, bởi vậy tiểu thư làm việc giúp nàng, cũng không nghĩ đến chỉ qua mấy ngày không chú ý, tiểu thư lại chuyển biến lớn như vậy.

Hấn lạnh lùng nhìn thẳng vào nàng, “Nàng nói lại lần nữa xem?”

“Ta sẽ đào tẩu!” Nàng không chút sợ hãi nói lại lần nữa.

Nàng muốn rời khỏi hấn! Không, không được, trước khi hấn có thể thu xếp xong mọi chuyện, hấn sẽ không để cho nàng rời đi!

Hấn lạnh lùng hé ra tuần nhan, “Vậy nàng nên mong mình có thêm đôi cánh mới có thể bay ra khỏi lúc này!” Nói xong hấn lạnh lùng xoay người phát tay áo rời đi.

Mà hấn vừa đi, Hạ Vũ Lâm liền bổ nhào vào trên giường khóc nức nở ra tiếng.

“Tiểu thư.” Uyển Lăng vội vàng đi đến bên người nàng, vỗ nhẹ bả vai của nàng.

“Ta, ta là nói thật, ở tại chỗ này đã không còn ý nghĩa gì, ta cũng không phải một trong đám kỹ nữ, ta muốn trở về, hơn nữa……” Nàng nâng gương mặt đầy nước mắt lên, nắm chặt tay Uyển Lăng, “Ta không thể cho em tiếp tục bị tổn thương.”

“Tiểu thư, em không có sao, em thật sự không đau.” Nàng cảm động nước mắt đầy trong hốc mắt, “Tiểu thư không rời khỏi Hạ thiếu gia phải không?”

“Không, sẽ không.” Giọng của nàng không đủ sức thuyết phục.

“Tiểu thư yêu hấn sao?”

“Ta –” Nàng ghen ngào một tiếng, “Ta biết, chính vì vậy ta càng phải rời khỏi đây, hấn muốn thành hôn, ta ở lại chỗ này làm cái gì nha? Hơn nữa, chúng ta đâu biết ngày nào đám kỹ nữ kia sẽ giáo huấn chúng ta nữa? Chuyện đó thật là đáng sợ, ta không thể trải qua một lần nữa.”

Uyển Lăng đưa mắt nhìn nàng, “Tiểu thư thật sự thay đổi rất nhiều.”

Nàng chưa sót cười, “Tại dọc đường đi xảy ra nhiều chuyện quá.” Mà ảnh hưởng lớn nhất là chuyện nàng yêu Hạ Ngạn Quân.

“Tiểu thư có kế hoạch gì?”

Nàng dừng một chút lắc đầu, “Còn phải suy nghĩ một chút nữa.”

Trong ngoài đông sương này có hai mươi người canh giữ, còn có một ít nha hoàn tội tở, cũng có hơn mười danh kỹ nữ, muốn chạy trốn ra khỏi nơi này chắc phải giống như Hạ Ngạn Quân nói, nàng phải có thêm một đôi cánh mới được nha!

Nàng nên làm thế nào cho phải?

※※※

Hạ Ngạn Quân vừa rời khỏi đông sương phòng, biết được Tào Tông Lệ chỉ phái vài tên nha dịch đến đây xử lý, đối với vẻ mặt kinh hoàng của các hồng nhan cũng không để ý, liền thi triển khinh công bay tới phủ nha, không đợi người canh cửa phủ nha thông báo, hấn nổi giận dùng đòn phá cửa xông vào.

Mà Tào Tông lệ vừa thấy hấn giận không thể kiềm chế tuấn nhan, trong lòng không khỏi cả kinh, chẳng lẽ hấn biết đám sát thủ hắc y nhân kia là do hấn phái đến?

Chẳng qua một khắc trước đó đã có người trở về bẩm báo, thích khách toàn bộ đã chết, ở trong Tụ Hoa Quán không thấy người sống.

Hạ Ngạn Quân vừa thấy hấn liền hung tợn chỉ vào mũi hấn nói: “Coi như ngươi gặp may, tất cả hắc y nhân đều đã chết nhưng mà ta biết chính là ngươi làm!”

Nghe vậy, hấn âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt lạnh lùng từ trên ghế đứng dậy, “Hạ thiếu gia hiểu lầm –”

“Cầu quan! Ta biết tên cầu quan như ngươi không dám ra mặt hành động! Mà ngươi tốt nhất cũng nghe rõ ràng cho ta, ngươi chỉ cần ra tay lần nữa – đụng vào nữ tử kia, ta sẽ gây ông đập lưng ông bỏ tiền mua sát thủ lấy mạng chó của ngươi!” Hấn sắc bén cắn tức liếc mắt hấn một cái sau đó phất tay áo rời đi.

Tào Tông Lệ âm trầm trừng mắt nhìn bóng dáng hấn, vận khí hấn rất tốt, nghĩ trong Tụ Hoa Quán không có ai mới phái đám hắc y nhân này hành động, không nghĩ tới ngược lại bị tiêu diệt toàn bộ!

“Như thế nào? Còn nhìn?” Hấn khế cắn môi, vừa xoay người đã thấy một thân sa mỏng, ngực rất tròn như ẩn như hiện của Giản Nhữ, hấn liền kéo người đó vào trong phòng ngủ, giận nhưng nén không để quát lớn: “Nàng không sợ bị người ta nhìn thấy sao!”

Nàng ngồi trở lại trên giường, “Mọi người trong nha môn đều biết ta ở chỗ này làm gì, cần gì phải khẩn trương?”

“Nàng cảm miệng cho ta!”

Hai tay nàng giống như rắn quấn lên cổ hấn, “Đừng tức giận, chúng ta vừa mới chỉ làm một nửa, hay là khiến cho Tụ Hoa Quán rối tung lên.”

Hấn tức giận kéo tay nàng ra, “Ta không có tâm tình.”

“Không có tâm tình?” Nàng cười cười, “Là chàng khinh thường nữ nhân chúng ta?”

Hấn hừ lạnh một tiếng, “Thôi đi, nàng cho là nàng còn có thể gần gũi Hạ Ngạn Quân sao? Hấn đối với nàng sớm không có hứng thú.”

“Chuyện này ta biết, nhưng nữ nhân của hấn lại không chỉ có một.”

Hấn nhướn mày nói, “Lời này có nghĩa như thế nào?”

“Mượn dao giết người a, ta nếu là đám hoa khôi đó ngày ngày chỉ có thể nhìn Hạ Ngạn Quân thân mật với nữ tử chôn cùng kia, còn mình thì bị vắng vẻ, trong lòng đã đủ phiền, lúc này Hạ Ngạn Quân lại như hình với bóng đi theo vị cô nương hoàng thân quốc thích kia, hôn sự hai người cũng không xa, lửa giận trong lòng mấy người đó cũng nên tìm chỗ phát tiết.”

Hắn nhíu lại mi tâm, “Ý của nàng là lợi dụng đám hoa khôi này?”

“Không sai, đến lúc đó nữ tử chôn cùng chết, đồng mưu giết người chính là đám hoa khôi kia, chàng có thể gộp chung để trị tội!”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Đích thật đây là biện pháp nhất cử lưỡng tiện, huống chi mấy năm qua Tào gia chúng ta thường hay chịu thiệt, ít nhiều gì cũng có thể lấy lại mặt mũi.”

“Muốc chộc mấy nữ nhân kia toát ra lửa giận, ta chính là người ra tay tốt nhất, nhưng chàng hiểu ý của ta chứ?” Nàng đắc ý nháy mắt mấy cái.

Hắn ôm nàng vào trong ngực, “Nàng muốn đi tìm đám hoa khôi kia?”

“Đúng vậy, bất quá, đầu tiên phải giao ước điều kiện, vậy ta mới đi làm.”

“Chuyện nàng muốn có phải là tri phủ phu nhân?” Trận này nàng chơi với hắn đến nghiện, bây giờ nàng muốn hắn lấy nàng!

Nàng cười cười địa gật đầu.

Hắn ngưng mắt nhìn dáng người xinh đẹp động lòng người của Giản Nhữ. Ở trên giường nàng thật là nhiệt tình như hỏa, nhưng nữ nhân dám ra điều kiện với hắn, căn bản là tìm con đường chết!

“Được, ta đáp ứng nàng!” Hắn khẩu thị tâm phi đáp ứng điều kiện của nàng, nhưng một khi nàng hết giá trị lợi dụng, cũng có thể đến chăm sóc lão đệ của hắn.

Giản Nhữ không biết trong lòng hắn có ý tưởng u ám khác, lúc đồng tiền như hoa tặng hắn một cái hôn...

16. Chương 16: Chương 16

Hạ Ngạn Quân trở lại tướng quân phủ đã là sáng sớm ngày hôm sau, mà cha hắn hiển nhiên cũng đã đợi hắn cả đêm.

“Cả đêm con đi nơi nào?” Hạ Quan Đình nổi trận lôi đình phát ra rống giận.

Hắn nhíu mi, cả người ngồi phịch ở ghế dựa, “Cha, chuyện đó không quan trọng!”

“Vậy chuyện gì mới quan trọng? Huynh muội Hạ Thành Hữu đều nói con có một Tự Hoa Quán chuyên nuôi kỹ nữ, mà đám hắc y nhân kia đã chết, ai biết sau này sẽ có đám hắc y nhân nào nữa?”

Hắn nhướng môi, đứng lên nói “Cha à, cha hãy nghe con nói.....”

“Không cần nói, cha ra lệnh con đem tất cả nữ nhân trong Tự Hoa Quán, đương nhiên là có nữ tử chôn cùng kia luôn, cho các nàng một khoảng tiền, bảo các nàng rút khỏi Tự Hoa Quán, hơn nữa cách Nam Xương càng xa càng tốt.”

“Con sẽ không làm như vậy!”

“Được, con không làm, cha sẽ làm!”

“Không!”

“Việc này không có thương lượng, cha muốn để cho Ái Lâm biết con nạp thiếp, hơn nữa cũng là vì chuyện thành thân của con.”

“Quả thực là chuyện thiên hạ chê cười.” Hắn tức giận đáp lại.

Hạ Quan Ninh nghiêm khuôn mặt già nua, “Cha mặc kệ con nói như thế nào, tóm lại, vì an toàn và thanh danh của con và Hạ gia, tất cả nữ nhân kia đều phải biến mất.”

Mặt Hạ Ngạn Quân có chút hờn giận, nhưng mà hấn thông minh không hề cãi lại, bởi vì nhiều lời cũng chỉ là uống phí mà thôi.

“Bây giờ ta sẽ đi ngay,cha muốn trước khi huynh muội Hạ Thành Hữu lại đây mọi chuyện phải giải quyết thật tốt.”

“Nhưng mà cha một đêm chưa ngủ.....”

“Đi!” Hấn gầm lên một tiếng.

Hạ Ngạn Quân bĩu môi sừng, quay đầu lại đi ra khỏi phủ, kêu khiếu phu nâng khiếu, cho dù ở trong khiếu tiểu ngủ một lát cũng tốt.

Nhưng mà hấn thật vất vả nghĩ đến phương pháp làm cho huynh muội Hạ Thành Hữu đuổi theo tung tích khác,để cho bọn họ cách xa Hạ Vũ Lâm nhưng cha hấn lại.....

Lão thiên gia, hấn đến ngày nào mới có thể ôm mỹ nhân về!

※※※

Giản Nhữ ngồi khiếu đi đến trước Tụ Hoa Quán, vốn định đến đây dung lời khiêu khích với mấy nữ nhân kia,để các nàng ra tay với nữ tử chôn cùng kia,nhưng vừa đến cửa Tụ Hoa Quán, đã thấy hơn mười kỹ nữ hốc mắt phỉếm hồng, trong đó còn có người thấp giọng khóc nức nở.

“Dừng khiếu!” Nàng hướng khiếu phu hỏi một tiếng, đợi cỗ khiếu dừng lại liền đi xuống, nhẹ nhàng tiến bước đến gần các nàng.

“Xảy ra chuyện gì ?”

Lâm Doanh Quân,Vương Ý Như, Hoàng Phương Y còn có nhiều tỷ muội tâm tình không được tốt,cho nên khi nhìn thấy nàng sắc mặt bọn họ cũng không hoà nhã, tức giận hừ một tiếng rồi đi sang hướng khác.

Các nàng cũng rất muốn hỏi xảy ra chuyện gì ? Hạ Ngạn Quân sáng sớm trở về Tụ Hoa Quán,cho các nàng không ít ngân phiếu,muốn các nàng rời đi sống cuộc sống của riêng mình.

Các nàng đương nhiên luyến tiếc, nhưng hấn cũng không để ý lời thỉnh cầu của các nàng, cố ý bảo các người làm đưa các người ra bên ngoài.

“Các cô bị đuổi ra ngoài?” Giản Nhữ vẫn đuổi kịp tiến đến, vừa thấy vẻ mặt mọi người then quá thành giận thì biết chính mình cũng không đoán sai, trong lòng âm thầm vui vẻ, chuyện này càng dễ châm ngòi thổi gió nha!

Nàng nhìn xung quanh nhưng không có nhìn thấy nữ tử chôn cùng kia, lúc này gương mặt mới giả bộ có chút tiếc hận,“Hạ thiếu gia thật là, hôm qua hấn đến nha môn nói chuyện phải đuổi các cô đi, ta còn không thể nào tin được, cho nên sáng sớm tới đây nhìn xem, không nghĩ tới thật sự.....”

Lâm Doanh Quân nhú lại mày, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn thẳng vào nàng,“Tỷ nói là tỷ tới hôm qua biết được việc này ?”

“Đúng vậy, hôm qua nơi này không phải gây chiến sao,Hạ thiếu gia đi đến phủ tìm đại nhân, ta vừa vặn đã ở lại nên biết, tán gẫu xong chuyện hắc y nhân , Hạ thiếu gia nói tới nữ tử chôn cùng nữ kia thỉnh cầu hấn trong Tụ Hoa Quán chỉ có một đóa hoa là nàng,một mình nàng cũng có thể hầu hạ hấn.....”

“Thật không? Nữ nhân nhát gan kia dám nói như vậy?” Lâm Doanh Quân theo trực giác bác bỏ.

“Đại tỷ,tỷ nghĩ có thể cô ta hận chuyện tỷ muội mình đánh nha hoàn kia không? Nàng vì tự bảo vệ mình mới năn nỉ Hạ thiếu gia đuổi chúng ta đi?”Mặt Vương Ý Như lộ vẻ suy tư hỏi.

“Đúng, nhất định là như vậy , cho nên tất cả chúng ta đều phải đi,mà chỉ có một mình cô ta và nha hoàn kia có thể ở lại.” Hoàng Phương Y cũng đồng ý lời của nàng.

“Đúng vậy, như vậy chúng ta có năng lực gì hại cô ta? Cô ta đương nhiên có thể yên tâm sống .” Vương Ý Như oán hận nói.

Lâm Doanh Quân gật gật đầu, “Nói có lý, chẳng qua tỷ không nghĩ tới nàng có lá gan lớn đi cầu cứu Hạ thiếu gia!”

“Vậy Hạ thiếu gia còn nói cái gì? Hắn không phải cùng tiểu thư quan gia kia thành thân?” Lâm Doanh Quân nhìn thẳng Giản Nhữ nói.

“Đúng vậy, bất quá hắn còn luyến tiếc vị nữ tử chôn cùng kia, nói nói phải tiếp tục để cô ta ở lại nơi này, Hiazzzzzzzz” Nàng cố ý thở dài một tiếng, “Ta cảm thấy được các tỷ muội cô rất đáng thương, nếu không phải nữ tử chôn cùng liêu minh ở trước mặt Hạ thiếu gia tranh thủ giành tình cảm, nói tỷ muội cô sao có thể bị đuổi ra nha!”

“Nàng thật sự là rất đáng ghét!”

Nghe vậy, chúng nữ cảm xúc sôi trào, nếu không phải biết Hạ Ngạn quân nhân còn ở trong Tụ hoa quán, các nàng nhất định vọt vào, trối cô ta lại hung hăng quát nhủ một phen!

“Đại tỷ, chúng ta để nàng khi dễ chúng ta như vậy sao?” Hoàng Phương Y tức giận nhìn Lâm Doanh Quân.

“Sẽ không! Chúng ta không tốt, tỷ sẽ làm cho nàng so với chúng ta còn không tốt hơn!” Lâm Doanh Quân lạnh lùng trả lời.

Giản Nhữ có chút đắc ý nhìn chúng nữ hận thấu xương lộ vẻ mặt xúc động phẫn nộ, mặc dù tình hình so với lúc trước có chút thay đổi, nhưng trải qua một phen châm ngòi, hắn là cũng không sống khá giả.

“Chúng ta cũng muốn đi!” Hạ Vũ Lâm lúc này đang đứng thẳng nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Hạ Ngạn Quân nằm trên giường.

Nàng thật sự không hiểu hắn đang làm cái gì? Hắn đuổi tất cả đám kỹ nữ đó đi, chỉ lưu lại duy nhất chủ tớ các nàng ở Tụ Hoa Quán.

“Vũ Lâm, nếu nàng để cho ta ngủ một hồi chút nữa nói, ta sẽ thực cảm kích nàng nha.” Hắn đang mệt muốn chết, kiên nhẫn cũng không có!

“Chàng để cho chúng ta đi, lúc đó chàng muốn ngủ bao lâu cũng không có ai làm phiền!” Nàng thở hỗn hển nói, mà trên thực tế khi nhìn thấy đám kỹ nữ kia thu thập hành lý chào tạm biệt hắn, nàng tưởng hắn sẽ ỉn ỉn rời đi, nhưng hắn chẳng qua không chịu!

“Vũ Lâm, ta biết nàng chán ghét bị điểm huyết, nhưng nàng còn nói nữa ta sẽ động thủ.” Hắn thật sự mệt chết nha, đêm qua đánh nhau với hắc y nhân, lại một đêm đến phủ nha, về nhà, sau đó lại phân phát đuổi đám mỹ nhân kia, hắn thật sự muốn ngã đầu ngủ một giấc nha.

Hạ Vũ Lâm cũng nhìn ra hắn mệt mỏi, nhưng lúc này không nói thì đợi đến khi nào nha, “Xin chàng để cho chúng ta rời đi!”

Hắn khê cần môi, hít một tiếng, ngồi dậy đến, “Ta mệt chết, nàng không thể im lặng một chút sao?”

“Chúng ta đi là chàng có thể im lặng.”

Nữ nhân phiền phức này! Hắn xuống giường ôm chặt eo nàng, ôm nàng vào lòng, “Đừng giãy dụa, ta sẽ không thả nàng ra!”

“Ta muốn rời đi!”

“Không thể, trước khi ta đem mọi việc giải quyết rõ ràng, ta sẽ không để cho nàng rời khỏi ta nửa bước.”

“Hạ Ngạn Quân, ta xin chàng –” Trong con ngươi nàng lộ vẻ thỉnh cầu.

Hắn than thở một tiếng, nhếch khóe miệng lên cười, “Ta đây cũng cầu nàng đừng nói nữa, để cho bên tai của ta thanh tĩnh một chút, để cho đầu óc của ta nghỉ ngơi một chút.”

“Ta không muốn!”

“Vậy ta liền điểm huyết đạo của nàng.” Nụ cười trên mặt hắn lập tức đình chỉ, không vui nhìn nàng.

Nàng cắn trắng môi dưới, không thể không cảm miệng, bằng không nhất bị điểm huyết, ai biết hần sẽ làm ra chuyện gì với nàng?

Thấy nàng không hề giãy dụa, khuôn mặt tuần mỹ tươi của hần tái hiện nụ cười, “Tốt hơn nhiều, ngủ chung với ta một chút.” Hần ôm lấy nàng nằm trên giường.

Nàng hoảng sợ vội vàng giãy, “Không, không được, như vậy không tốt.”

Không để ý tới giãy dụa của nàng, hần ôm nàng càng chặt, “Nàng còn nói !”

“Ta.....”

“Đừng nói nữa, cũng đừng nghĩ muốn rời khỏi ngực ta, bởi vì ta có khinh công, có võ công, nàng chạy không thắng ta cũng trốn không khỏi ta, hiểu chưa?” Ngực khí của hần ôn hòa nhưng ôm chặt nàng uy hiếp.

Nàng cúi đầu nhưng mà nàng sẽ không khuất phục như vậy, nàng phải đi, nàng nhất định phải đi.....

Mỗi một không chịu nổi Hạ Ngạn Quân ôm lấy nữ nhân mình yêu, chỉ chốc lát sau liền chìm vào trong giấc ngủ.

“Tiểu thư, bây giờ làm sao?” Khi các nàng nhìn thấy mấy nữ nhân kia rời đi, nghĩ đến các nàng cũng có thể đi, cho nên Uyển Lăng sớm chuẩn bị tốt mọi việc, kết quả lại bị Hạ Ngạn Quân cản không cho đi.

Bây giờ làm sao bây giờ? Nàng nhìn gương mặt tuần mỹ gần trong gang tấc, lúc này hần xem ra không có tính uy hiếp, ngủ ngon giống như một tiểu hài tử bình thường.....

Nàng nhìn hần đã lâu thời gian dường như là nửa nén hương.

Ngày sau hần thành thân, nữ nhân hạnh phúc nằm trong ngực nhìn tuần nhan của hần, mà nữ nhân kia sẽ không phải là nàng.....

Nàng trong lòng chua xót, nước mắt doanh tròng.

Không được, nàng nhất định phải rời đi, nàng không thể ở lại nhìn hần và nữ tử khác thành thân, nàng chịu không nổi!

Ánh mắt của nàng chuyển qua bình hoa lỗi thời bên cạnh phòng khác, nàng nuốt một chút nước miếng, nghĩ đến phải dả thương hần, lòng của nàng liền đau lên, nhưng mà nàng không còn lựa chọn khác.

Nàng lấy ánh mắt ý bảo Uyển Lăng đi lấy bình hoa kia đến đây.

Uyển Lăng đi lấy đến, lại lộ vẻ mặt bối rối, bình hoa này rất nặng nha! Nàng đứng ở mép giường nhìn Hạ Vũ Lâm lắc đầu, thanh âm khàn khàn nói: “Có lẽ đầu sẽ nổ hoa nha, tiểu thư!”

Nhưng hôm nay là một cơ hội a, đám nữ nhân kia vừa rời khỏi, mà người mới ngăn cản các nàng là Hạ Ngạn Quân, có lẽ các người trong võ quán không biết các nàng là người duy nhất được lưu lại, nói sao đi nữa nàng cũng phải đánh cuộc một lần!

Nàng nhìn sang Uyển Lăng nháy mắt mấy cái, ý bảo nàng động thủ, tại vì nàng bị hần ôm chặt vào trong ngực cho dù muốn động cũng không dám động.

“Không được, nếu bị thương thì làm sao bây giờ?” Uyển Lăng rất lo lắng.

Nàng nhẹ nhàng nhú mày, ý bảo không cần, trong con người truyền lại chính là muốn nàng động thủ nhanh lên!

Thấy thế Uyển Lăng biết bản thân không động thủ là không được, nàng giơ cao bình hoa lên, nhắm thẳng vào cái trán của hần, buông tay ra, “Rầm” một tiếng, lực đạo này cũng thật không nhẹ nha!

Bình hoa vỡ nhưng trên đầu của Hạ Ngạn Quân chỉ có vết trầy da rất nhỏ, bất quá nơi bị đánh sưng phồng lên, mà hần tức thì cũng từ trong giấc mơ bừng tỉnh.

Hần nhíu mi nhìn Hạ Vũ Lâm kinh hoàng giãy muốn thoát khỏi lòng ngực hần, trực giác hần vươn tay kéo nàng quay về trong ngực.

“Không, buông! Buông –” Nàng tự dọa mình nuốt nước miếng, nhưng vẫn bị hấn ôm chặt không thể động đậy.

“Ta sẽ không thả ra–” Hấn vừa nhú mày rậm,đột nhiên có một lực thật mạnh đánh đến, hấn lung lay một chút, hai mắt choáng váng nhất thời bất tỉnh đi.

“Tiểu thư, hấn sẽ không chết chứ?”Mặt của Uyển Lăng tái nhợt, sợ tới mức động cũng không dám động.

Hạ Vũ Lâm bị hấn ôm trong ngực nuốt một chút nước miếng, vội vàng từ trong ngực hấn đứng dậy, mặt cũng là không có huyết sắc,“Không có, ta vừa rồi nằm trong ngực hấn,còn nghe thấy tiếng tim đập của hấn.”

“Chúng ta phải đi thật nhanh, bằng không đến lúc hấn tỉnh, chúng ta sẽ đi không được.”

Đúng vậy , mặc dù nghĩ như vậy nhưng chân nàng lại như bị định ghim trên mặt đất không nhúc nhích , nàng kim lòng không được đưa mắt nhìn gương mặt của hấn,lần từ biệt này có thể không bao giờ gặp lại?

“Tiểu thư, nếu không đi thật sự không kịp.....” Uyển Lăng sửng sốt một chút, nghe được phủ ngoại truyền đến một ít thanh âm,“Tiểu thư, giống như lại có người đến , chúng ta đi nhanh đi.”

“Ừm!” Không đi là không được, nàng lại nhìn hấn thêm một lần,sau đó đi theo Uyển Lăng giống như chạy nạn vội chạy xuống lầu, không nghĩ tới còn có ba người ngăn cản đường đi của nàng.

“Các cô- có thể đi sao?”

“Đúng, là Hạ thiếu gia muốn chúng ta đi .” Nàng tìm đại một cái cớ.

“Nhưng mà ngài ấy không có bảo chúng ta rời khỏi đông sương phòng.”

“Tất cả nữ nhân đều đi hết không phải sao? Tụ Hoa Quán bị niêm phong, làm sao chúng ta có thể lại nha?” Nàng tự nói bản thân phải bình tĩnh.

Lúc này tổng quản Hoàng Canh Dật theo hành lang dài đi tới, vừa thấy các nàng còn ở đây không khỏi cả kinh,“Mau mau mau, mau để cho các nàng đi, đừng để cho lão tướng quân thấy được.”

“Lão tướng quân?”

“Đúng vậy, bọn họ đang ở phía trước sảnh viện, còn có hai khách quý hình như là cậu cả và thê tử tương lai của Hạ thiếu gia, lão gia còn gọi bọn họ lại đây xem quán của Hạ thiếu gia đã không còn bóng nữ nhân nào.” Hấn dừng một chút,“Đi, đi mau đi mau, các người đi nhanh từ cửa sao để tránh đụng phải, thiếu gia cũng không bị lão tướng quân mắng .”

Nghe vậy ba gã đó lập tức tránh ra,để cho chủ tớ các nàng đi từ cửa sau,nhưng mà Hạ Vũ Lâm lại liên tiếp quay đầu lại.

“Tiểu thư, luyến tiếc sao?”

Nàng cười khổ một tiếng sau đó lắc đầu, đi theo nha hoàn rời khỏi Tụ Hoa Quán, nàng là luyến tiếc Hạ Ngạn Quân, hơn nữa nàng cũng muốn nhìn mặt vị thê tử tương lai của hấn, nàng muốn biết diện mạo nữ tử có thể sống chung cả đời với hấn như thế nào? Có xinh đẹp có thanh tao lịch sự hay không.....

17. Chương 17: Chương 17

“Thiếu gia, thiếu gia? Ngài làm sao vậy? Ngài không sao chứ?” Hoàng Canh Dật vừa lên lầu các cũng không đoán được sẽ nhìn thấy Hạ Ngạn Quân trên trán sưng vù, té xỉu ở trên giường.

“Thiếu gia, thiếu gia!” Hấn hô trong chốc lát, rốt cục có thể đánh thức Hạ Ngạn Quân.

Hấn nhú lại hai hàng mày kiếm, sau khi lắc đầu, cuối cùng có thể vứt bỏ cảm giác choáng váng ra,lúc Hoàng Canh Dật đỡ hấn ngồi dậy,khi nhìn thấy bình hoa tan nát nằm ở dưới đất, hấn hô lên một tiếng,“Đáng chết ! Lại dám lấy bình hoa này đánh ta –”

“Thiếu gia,trên trán ngài có vết thương, ta thuốc để cho ngài xoa.”

“Không cần , chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.” Hấn lắc đầu, xoa vết thương trên trán, chậm rãi xuống giường, “Các nàng đâu rồi?”

Hoàng Canh Dật ngẩng người, “Các nàng?”

“Ở nơi này, đương nhiên là đôi chủ tớ chôn cùng.” Hấn không nhẫn nại lên tiếng nhắc nhở hấn.

“Ack — thiếu gia không phải bảo các nàng rời đi sao?”

Hạ Ngạn Quân sững sốt một chút, một tay kéo lấy cổ áo hấn kéo dài tới trước mắt mình, “Người nói cái gì? Người cho các nàng rời khỏi sao?”

“Ta nghĩ đến thiếu gia đem cô nương Doanh Quân và các cô nương khác đuổi đi, cho nên.....” Hấn khúm núm có chút luống cuống.

Hạ Ngạn Quân nheo lại con ngươi đen nguy hiểm, “Người là đồ đầu heo! Ta có nói cho nàng đi rồi chưa?”

“Thiếu gia chưa nói, nhưng cũng không có nói không cho các nàng đi, cho nên.....”

Đáng chết ! Hấn nổi trận lôi đình nói: “Các nàng chạy đi đâu ?”

“Cửa sau!”

Hấn cắn răng một cái, vội vàng tung người chạy xuống dưới lầu, không nghĩ tới phụ thân và Hạ Thành Hữu vừa lúc chạm mặt, hấn vội vàng đứng lại.

Ông trời, lúc này hấn nên cảm kích đôi chủ tớ đập co hấn ngắt rồi chạy trốn?

“Đầu của con làm sao vậy? Gấp như vậy là muốn đi nơi nào?” Một thân tơ xanh Hạ Quan Đình khó hiểu nhìn đứa con.

“Ack, không, không có, con biết các người đến đây, cho nên.....”

“Vậy đầu của con thì sao?”

Hấn sờ soạng cái trán một chút, mày nhíu lại, còn có chút đau nha! Đôi chủ tớ kia thật ngoan cười! Hấn bĩu môi sùng, “Không cần thận trọng vào , không có việc gì.”

“Có phải tất cả nữ nhân kia đã rời khỏi không còn một móng không?” Hạ Quan Đình yên lặng nhìn vào mặt của đứa con.

Thì ra cha hấn đến đây để nghiệm chứng ! Hấn mở miệng tức giận nói: “Đúng vậy, một người cũng không có , các người có thể kiểm tra một chút.”

Nét mặt già nua của ông trầm xuống, “Khẩu khí của người như vậy là sao? Con đáp ứng chuẩn bị sạch sẽ sau đó trở về tướng quân phủ mời ta đến đây , kết quả qua mấy canh giờ cũng không có trở lại.”

“Dạ, là con có lỗi! Bất quá, đừng quan tâm nơi này có nữ nhân hay không.” Hấn khẩn cấp đổi đề tài, đem ánh mắt dời về phía huynh muội Hạ Thành Hữu, “Ta vừa mới nhận được một tin tức, người bán đi Hạ Vũ Lâm hiện tại ở sau cánh cửa, hơn nữa bên người hấn còn có một đôi chủ tớ không biết danh tính.”

“Thật tốt quá, việc này không nên trậm trễ, chúng ta nên lập tức đuổi theo để tránh cho hấn lại chạy thoát.” Vừa nghe có tin tức Hạ Vũ Lâm, huynh muội Hạ Thành Hữu một khắc cũng không đợi được, lập tức từ biệt rồi theo chân bọn họ.

“Chờ một chút, Ngạn Quân, con cũng đi.”

Hạ Ngạn Quân kinh ngạc nhìn phụ thân, hấn nhanh nói tin tức kia ra là vì muốn đuổi huynh muội Hạ Thành Hữu đi sau đó đón Hạ Vũ Lâm trở về, để tránh cho bọn họ gặp được ở trên đường.

“Không cần, Hạ lão tướng quân.” Hạ thành hữu lắc đầu từ chối khéo, mấy ngày nay đã rất làm phiền đến ông rồi .

“Ngạn Quân nếu đã biết tin tức, thì dọc theo đường đi hấn cũng có thể lúc nào cũng nắm giữ tin tức, đến lúc đó có xảy ra tình huống gì các người cũng có thể lập tức biết, thời gian tìm được Hạ Vũ Lâm hấn là sẽ tương đối ngắn lại.”

Lão tướng quân nói thật có lý, huynh muội Hạ Thành Hữu cũng không cự tuyệt nữa, mà Hạ Ngạn Quân cũng tìm không ra lời từ chối, chỉ có thể âm thầm nói cha hẩn lẩm miệng!

“Chuyện đó không nên trậm trễ, chúng ta phải nhanh xuất phát.” Hạ Thành Hữu nhìn sang Hạ Ngạn Quân gật đầu.

“Ack, nhưng mà chúng ta dù sao cũng phải mang theo một ít y phục để tắm rửa.” Hẩn muốn tìm một chút thời gian đi tìm Hạ Vũ Lâm. Bằng không nàng trốn đến chân trời góc biển, hẩn biết tìm chỗ nào nha?

“Có ngân lượng thì sợ không sợ chỗ nào bán sao?” Hạ Quan Đình liếc mắt sang đứa con trai một cái.

“Hạ thiếu gia,hay là ngài không muốn đi theo?” Hạ Thành Hữu không muốn miễn cưỡng.

“Ack, không phải, đương nhiên không phải,nhưng mà ta quen mặc y phục cũ của mình,nhưng mà quên đi,chúng ta nên nhanh chóng xuất phát!”

Hẩn dẫn đầu đi, trong lòng lại lo lắng cho Hạ Vũ Lâm, nàng làm sao có bản lĩnh quay về Kim Lăng nha? Nếu dọc theo đường đi gặp được người xấu thì làm sao bây giờ?

Không được, hẩn tốt nhất phải mau nghĩ cách bỏ rơi huynh muội Hạ Thành Hữu!

※※※

“Tiểu thư, nhanh trốn đi, có tiếng vó ngựa đến đây.”

Uyển Lăng vừa nói vừa đi theo phía sau Hạ Vũ Lâm hai người trốn vào bụi cỏ ven đường nhỏ vùng ngoại ô.

Hạ Vũ Lâm từ khe hở hẹp thấ có một con khoái mã vượt qua trên đường, trên lưng hắc mã chính là một thân tơ lụa màu xanh Hạ Ngạn Quân,nàng mím chặt môi cúi đầu xuống, nhin xúc động muốn nhìn hẩn.Hẩn nhất định là đi tìm mình, không biết bị Uyển Lăng đánh trúng hẩn có đau không nha?

“Tiểu..... Tiểu.....” Uyển lăng đột nhiên giữ chặt túi cúi đầu nhìn Hạ Vũ Lâm trầm tư, vẻ mặt kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Nàng khó hiểu liếc qua một cái, lúc này mới đem ánh mắt chuyển hướng sang hai con khoái mã chạy bên cạnh, mà khi nhìn đến thân ảnh quen thuộc trên khoái mã , dây thanh của nàng cũng tê liệt .

“Tiểu..... Tiểu thư..... Là đại thiếu gia và Đại tiểu thư!” Uyển Lăng liêu dục mắt mình, chỉ sợ bản thân hoa mắt .

Hạ Vũ Lâm sững sốt một chút, lúc này mới từ kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, nàng vội vàng rời khỏi bụi cỏ, đuổi nhanh theo về phía trước, nhưng thân ảnh ba người sớm dừng ở phương xa, nhìn thấy giống như một điểm nhỏ.

“Đại ca! Đại tỷ –” Nóc mắt của nàng rơi như mưa kêu to lên,“Muội ở đây, muội ở đây.....”

“Đại tiểu thư, đại thiếu gia, chúng ta ở đây nha, chúng ta ở đây nha!” Uyển Lăng rơi lệ đầy mặt cũng lớn tiếng kêu to.

“Ca, đại tỷ!”

“Đại tiểu thư, đại thiếu gia.....”

Nhìn phía trước trống rỗng,Hạ Vũ Lâm khổ sở ngã ngồi ở trên mặt đất, che mặt khóc.

“Tiểu thư –” Uyển Lăng hít hít nước mũi, an ủi nói,“Không sao, chúng ta cũng muốn về nhà ,có đúng hay không?”

Nàng gật gật đầu, nhưng trong lòng vẫn khó nén đau xót, vừa rồi gần nhau như vậy,nàng thật sự rất nhớ bọn họ

Mà một lúc sau Hạ Ái Lâm đang phi ngựa trên đường, đột nhiên kéo lại dây cương, dừng ngựa lại quay đầu lại nhìn xung quanh.

Hạ Thành Hữu khấn cấp kéo cương ngựa, nhìn thoáng qua sau đó nhìn muội muội nói:“Làm sao vậy?”

“Muội hình như nghe được giọng của Vũ Lâm.”

“Làm sao có thể?”

Nàng suy nghĩ một chút, gật gật đầu, “Đúng vậy, có thể là muối quá nhớ con bé, lại nghĩ sắp tìm được, cho nên.....” Nàng nhìn sang hướng Hạ Ngạn Quân đã sớm không thấy bóng người, “Chúng ta mau đuổi theo đi.”

“Ừm.”

Hai người giục ngựa phi nước đại, đuổi theo Hạ Ngạn Quân.....

※※※

Giản Nhữ vừa tiến vào phủ nha Nam Xương, liền phát hiện không khí có chút khác lạ, hơn nữa nàng muốn đi vào phòng còn bị nha dịch cản lại, nói là Tào Tông Lệ đặc biệt dặn dò.

Nàng không kiên nhẫn ở đình hoa viên thai đợi một hồi lâu, lúc này mới nhìn đến một người toàn thân áo trắng nhưng xem ra lạnh lùng âm lãnh, diện mạo gầy yếu rời khỏi phòng khách.

Mà Tào Tông Lệ ở phía sau hắn, liền tiếp cúi người gật đầu, thậm chí còn có chút tôn kính.

Quái, hắn là người nào? Tào Tông Lệ tại sao giống như chó Nhật vẫy đuôi mừng chủ đến?

Người trẻ tuổi đó vừa rời đi, nàng thấy Tào Tông Lệ cũng quay về, cũng đi theo hắn về phía trước, “Hắn là ai vậy?”

Hắn cười cười, “Thần tài.”

“Hắn, thần tài.”

Hai người đi vào phòng ngủ, Tào Tông Lệ cười cười nói: “Đó là do ân sư Tần Thịnh của ta phái người đưa tới, mấy tháng tiền hắn bày ra thiên la địa võng tìm một thiên kim quan gia, mà hiện tại tất cả tin tức đều vạch ra vị thiên kim kia đang ở nam xương chúng ta, hơn nữa.....” Hắn xoay người đi đến một cái tủ gỗ, lấy ra một bức tranh, xoay người đi đến bên cạnh nàng, đem bức tranh mở ra, một bức vẽ mỹ nhân quốc sắc thiên hương đập vào mi mắt, “Đây là Hạ Vũ Lâm, là kỹ nữ nàng mua ở kỹ viện.”

Nàng hít một ngụm khí, “Ông trời, chính là người Hạ thiếu gia cứu, hiện tại phải....”

“Chỉ cần nàng chết, thì trăm lượng hoàng kim sẽ vào tay chúng ta.”

Ánh mắt của nàng sáng lên, “Nhiều tiền như vậy sao?”

“Đúng vậy, khi tìm được nàng rồi đưa nàng vào trong phủ, nàng phải đem cái này pha vào nước trà để cô ta uống, chúng ta sẽ chờ lấy tiền.” Hắn từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ bạch ngọc.

“Đây là?”

“Độc dược, là độc do biên cương phiên tộc tiến cống tới.”

Nàng nhú lại mi, “Độc dược này ra sao?”

“Độc này uống vào không chảy máu, cũng không đau, trúng độc mấy ngày cũng không có cảm giác gì, bắt quá ước chừng bảy ngày tiếp theo bệnh tình đột nhiên tái phát, đầu tiên nhìn không thấy sau đó qua vài canh giờ tứ chi tê liệt, đợi thêm năm ngày nữa sẽ xuống diêm vương trình diện.”

“Thật đáng sợ!”

Hắn cười gian, “Sai lầm rồi, phiên tộc gọi nó là ‘Thiên đường nhạc’ nha.”

“Thiên đường nhạc?”

“Đúng vậy, bởi vì người trúng độc một khắc trước khi chết thân thể không có gì không khỏe, tất cả cảm quan đều tê dại, hơn nữa bên ngoài cũng sẽ không có thay đổi nhiều lắm.” Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Nghe nói đây là do vương công quý tộc phiên tộc dùng để trừng trị phi tử hồng hạnh vượt tường cho nên nghiên cứu chế tạo tiên dược, cùng lúc có thể không nhìn thấy phi tử đó đau đớn chờ đợi cái chết, mà về phương diện khác thì mắt cũng không nhìn thấy nữ nhân tàn tật xấu xí.”

Hắn đổ trong bình sứ bạch ngọc ra một viên thuốc màu tím, “Càng thần kỳ chính là nếu muốn tha cho người ấy , chỉ cần nuốt vào thêm một viên, độc được này liền biến thành giải được, ước chừng một tháng thời gian là có thể kéo người này từ diêm vương trở về .”

“Này — này được không?” Nàng có chút bất an, huống chi nữ tử chôn cùng kia là thiên kim Vương gia, việc này nếu bị phát hiện nàng nhất định rơi đầu !

“Đương nhiên được, đây là ân sư ta sai người đưa đến , cũng giúp chúng ta nghĩ ra sách lược vẹn toàn, đến lúc đó ngày mà Hạ Vũ Lâm chết cũng là ngày chúng ta cách xa vạn dặm ,sẽ không có người đến lấy đầu chúng ta .”

Nói xong,Tào Tông Tệ kẻ sát vào bên tai của nàng, đem tất cả kế hoạch nói cho nàng nghe.....

Hắn vừa rồi cũng nhận được tin tức, nữ nhân trong Tụ Hoa Quán đã đi sạch không còn một người, trong đó có cả Hạ Vũ Lâm mà bọn họ muốn tìm, cho nên hắn cũng đã phái ra rất nhiều nha dịch đi ra ngoài tìm hành tung của nàng.

Về phần Giản Nhữ, nàng cũng chỉ là một con cờ trong bàn cờ mà thôi, nếu có chuyện không hay xảy ra tội danh mưu sát còn có người này gánh tội thay hắn.....

Chủ tớ Hạ Vũ Lâm ban ngày mới tiến vào bên trong thành Nam Xương, bởi vì lúc Uyển Lăng thu nhập đồ đạc không có lấy đồ quý giá hay là ngân lượng, cho nên cả đường đi, hai chủ tớ không có xu nào bụng đói kêu vang,khát nước vạn phần.

“Tiểu thư, em đi không nổi rồi!” Uyển Lăng ngồi xuống cầu thang.

Hạ Vũ Lâm dừng lại nàng cũng đi không nổi, chân của nàng đều nhanh nổi bọt nước . Nàng sờ sờ bụng đó“Ta nghĩ chúng ta phải đi một chuyến đến tướng quân phủ.”

Uyển Lăng nhăn nhó, “Đi tìm Hạ lão tướng quân?”

“Ừm,đường đến Kim Lăng quá xa , trên người chúng ta lại không có xu nào, chỉ có thể xin Hạ lão tướng quân giúp đỡ đưa chúng ta trở về.” Đây là biện pháp duy nhất nàng nghĩ đến.

“Tốt lắm chúng ta đi hỏi lão bản bán hàng rong bên kia, để xem đi đến tướng quân phủ như thế nào?” Nàng lần trước tuy rằng cùng đi với Hạ Ngạn Quân một lần, nhưng hai người ngồi kiệu, cho nên nàng không biết đường đi.

Chủ tớ chuyển sang hỏi đường đi với một người mặt mũi hiền lành.

“Đại tỷ,tỷ xem!” Ở đối diện khách điểm dùng cơm Hoàng Phương Y nhanh chóng nhìn thấy các nàng, vội vàng khẽ kéo tay Lâm Doanh Quân.

Lâm Doanh Quân dừng lại động tác rót rượu, lạnh lùng liếc người đang cười cười gật đầu với ông lão bán hàng, nữ chủ đó đang chuẩn bị rời đi,“Tận dụng thời cơ, đừng để cho cô ta chạy thoát.”

Nói xong, nàng để ngân lượng xuống đứng dậy đi ra khỏi khách điểm,Hoàng Phương Y,Vương Ý Như chờ thêm mấy hoa khôi rồi đi đến phía trước.

“Nữ tử chôn cùng kia, cô ta xem ra có vẻ vui sau khi đuổi chúng ta đi, cũng có thể tự do ra vào Tụ Hoa Quán !” Lâm Doanh Quân lạnh lùng mang theo lửa giận hét lên ở phía sau chủ tớ Hạ Vũ Lâm.

Hạ Vũ Lâm rung mình một cái, kinh ngạc địa quay đầu, không nghĩ tới đối mặt với người giận giữ đến không thể kiềm chế dung nhanh.

“Cô cũng quá vội vàng, ít nhất cô cũng phải ở trong Tụ Hoa Quán vài ngày, chờ chúng tôi bị cô hãm hại đi thật xa,mới ra đi dạo.” Vương Ý Như cũng lạnh nhạt nói.

Hạ Vũ Lâm nuốt một chút nước miếng, các nàng xem ra rất giận giữ,“Ta, ta không hiểu các người đang nói cái gì?”

“Hừ, chúng ta biết cô thích giả bộ nhiều thứ, giả xấu hổ, giả ngốc.” Hoàng Phương Y nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn nàng nói.

“Không, các cô nhất định hiểu lầm! Các người xem, chúng ta cũng mang theo tay nải.....”

“Phải không? Nếu là hiểu lầm, vậy tìm một chỗ nói rõ ràng.” Lâm Doanh Quân lạnh lùng nói.

“Nhưng –” Nàng nuốt nuốt nước miếng, xem vẻ mặt các nàng, nhất định sẽ không dễ dàng buông mình.

Nàng âm thầm hít sâu một hơi, rất nhanh đem một tên bán tranh đẩy về phía các nàng, sau đó kéo tay Uyển Lăng nói: “Chạy mau!”

Thấy hai người bỏ chạy, đám người Lâm Doanh Quân cũng không nghĩ đến nàng lại có hành động như vậy, sửng sốt một chút, mới phản ứng lại chạy đuổi theo.

Hai bên truy đuổi trên ngã tư đường náo nhiệt, vừa đói vừa khát chủ tớ Hạ Vũ Lâm chạy đến chân mềm nhũn, mắt thấy đám người Lâm Doanh Quân đuổi theo, gấp đến độ đi phía trước g, nhưng một cái lão đảo chủ tớ hai người ngã thành một đoàn, ngã xuống trên mặt đất.

“Còn muốn chạy à!” Lâm Doanh Quân lạnh lùng nhìn Hạ Vũ Lâm ngã trên mặt đất.

Sắc mặt Hạ Vũ Lâm trắng bệch, nếu bị các nàng mang đi có thể sẽ không thấy được mặt trời? Chủ tớ các nàng có lẽ sẽ bị quất bị tra tấn đến chết.

Bỗng dưng khoe mắt nàng nhìn đến bốn gã nha dịch đang đi về hướng này, không có một khắc chần chờ, nàng kêu to lên, “Đưa ta đến gặp đại nhân các người, ta chính là con gái của Hạ Vương gia – Hạ Vũ Lâm!”

Bốn gã nha dịch trao đổi ánh mắt một chút, bọn họ còn đang suy nghĩ đến chỗ nào đi tìm thiên kim của Hạ Vương gia, thật sự là đỡ mất thời gian!

“Quả thực là nói vậy, nàng chẳng qua chỉ là nữ tử chôn cùng mà thôi!” Lâm Doanh Quân cười nhạt.

18. Chương 18: Chương 18

“Là thật, quan gia, ta — ta thật là chi nữ của Hạ Thừa Viễn – Hạ Vương gia, mời các đại nhân người bảo khoái mã đi tới phủ Hạ Vương gia ở Kim Lăng thì có thể kiểm chứng lời nói của ta là thật hay giả.” Hạ Vũ Lâm liếc mình khẩn cầu, “Còn có Hạ lão tướng quân, hai gia đình chúng tôi là bạn cũ, ca ca và tỷ tỷ của ta cũng đến Nam Xương, nhất định là nghỉ ngơi ở quý phủ của lão tướng quân, có thể đến tìm ông ấy, ông ấy cũng biết chuyện ta rời nhà.....”

“Được được được, vậy cô nương theo chúng ta đi một chuyến đến phủ nha của đại nhân.”

“Cám ơn! Cám ơn quan gia!” Nước mắt nàng rơi như mưa liên tiếp gật đầu cảm ơn.

Đám người Lâm Doanh Quân thấy các nàng đi theo nha dịch rời đi, ai cũng tức giận đến nghiến răng dương.

Nhưng mà nàng thật là chi nữ của Hạ Vương gia sao? Bằng không tội giả mạo hoàng thân quốc thích là tốt, nàng hẳn là sẽ không ngốc đến dùng sinh mệnh chính mình để nói giỡn nha?

※※※

Chủ tớ Hạ Vũ Lâm bị đưa đến sau phòng công đường phủ nha Nam Xương, khi nhìn thấy hai người Tào Tông Lệ và Giản Nhữ, trên mặt chủ tớ một chút huyết sắc cũng không có.

“Tiểu..... Tiểu thư, bọn họ không phải — không phải —” Uyển Lăng ấp úng nói không ra lời, nữ nhân một thân đỏ tươi kia không phải là người đến kỹ viện mua người để chôn cùng vong thân sao, mà đại nhân kia lại là người ngày đó trong đội ngũ đưa tang, nam tử âm lãnh đứng ở trước mắt, nghe nói người chết là huynh trưởng của hắn.....

Hạ Vũ Lâm dây thanh cũng tê liệt, lão thiên gia đang giỡn với nàng sao? Nghĩ đã thoát đi nguy hiểm, không nghĩ tới lại rơi vào tay người càng nguy hiểm hơn.

“Hạ tiểu thư, vừa rồi thủ hạ đã đem mọi chuyện nói với ta, ta cũng cho người đi mời Hạ lão tướng quân lại đây,nhưng.....” Hấn cố ý kéo dài câu,“Hy vọng lời của cô là thật , bằng không giả mạo hoàng thân quốc thích chính là tội chết.”

“Là thật , đại nhân.” Nàng run rẩy trả lời, cảm thấy được chính mình như Hạ Vũ Lâm nhát gan luống cuống trước đó.

“Uống chén trà nóng đi.” Giản Nhữ cười đối trá, bưng “chén trà” đến trước mặt Hạ Vũ Lâm.

Nàng kinh hồn táng đảm nghĩ đến nàng từng đem bản thân trở thành vật bồi táng, trong lòng run rẩy không ngừng, không biết nàng có ý gì không,trong lòng vô cùng bất an!

“Chén trà này xem như ta bồi tội , nếu cô thật sự là thiên kim Vương gia, chuyện lúc trước tôi đắc tội với cô,mong cô đừng so đo với tôi.” Về mặt Giản Nhữ thành khẩn.

Hạ Vũ Lâm như được người ta quan tâm mà lo sợ nhìn nàng.

“Nếu không so đo thì hãy uống chén trà này, miễn cho lòng ta bất ổn, chỉ sợ trong lòng cô có một chút vướng mắc, hướng Hạ Vương gia cáo trạng đi, đến lúc đó cái đầu này của ta sẽ không bảo đảm, Ack — như vậy đi, ta kính cô trước.” Mặt khác Giản Nhữ rót ỉnh một chén trà, ngửa đầu uống sạch.

Nhìn thấy Giản Nhữ cười khiêm tốn thành khẩn, cô đành phải cầm lấy chén trà uống một ngụm.

“Tiểu thư!” Uyển Lăng kinh hoảng giữ chặt tay nàng, thấp giọng nói,“Có được không? Nếu trong trà này có độc.....”

“Không đâu , nàng cũng uống một ly .” Nàng thì thào trả lời, ngại ngùng nhìn về phía Giản Nhữ, lại nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Giản Nhữ và Tào Tông Tệ thấy thế rất nhanh trao đổi ánh mắt một chút,trong lòng âm thầm mừng thầm.

“Đại nhân, Hạ lão tướng quân đến đây.” Một gã nha dịch tiến vào phòng thông báo.

Tào Tông Lệ vội vàng đứng dậy, đứng ở trước cửa chính chờ đón.

Chỉ chốc lát sau, một thân tơ lụa màu tím Hạ Quan Đình đi theo Tào Tông Lệ đi nhanh vào trong, vừa thấy đến vẻ mặt sầu lo của Hạ Vũ Lâm, khuôn mặt ác liệt nháy mắt biến đổi,gương mặt hiện lên nụ cười vui mừng,“Ông trời, thật là con,Vũ Lâm,Ái Lâm đưa ta một bức họa như đúc!”

“Đại tỷ con thật sự đi tìm Hạ lão tướng quân!” Nước mắt của nàng lại lần nữa doanh tròn.

“Đúng vậy, còn có đại ca của con, Ack —”Ông dừng một chút,“Chờ một chút, ta phải phải khoái mã đi ngăn lại Ngạn Quân và huynh của con, bọn họ biết được tin tức con, đã cưỡi khoái mã đi xuống.”

“Hạ lão tướng quân, nếu đã xác định thân phận Hạ tiểu thư, vậy ta dùng bồ câu đưa tin đến các nha môn khác, không phải nhanh hơn thông báo bọn họ trở về.” Tào Tông Lệ chấp tay nói.

Hạ Quan Đình lắc đầu,“Không, chuyện Hạ tiểu thư rời nhà, không nên để nhiều người biết.”

“Vậy cũng đơn giản, chúng ta chỉ cần nhờ bồ câu đưa tin trong đó viết rõ, việc tìm người đã có tiến triển,mau chóng trở về tướng quân phủ, người ngoài cho dù nhìn vào cũng không biết tìm người nào.”

Hấn lấy phi cấp truyền lại tin tức, tự nhiên bọn họ sẽ sớm hội hợp sớm rồi đi phủ Nam Xương, để tránh cho Hạ Vũ Lâm ở Nam Xương phát bệnh mất đi, đến lúc đó hấn là tri phủ địa phương không muốn quan tâm đến cũng khó .

“Tào tri phủ nói chính xác, bất quá bọn họ giục ngựa chạy ước chừng cũng chỉ có nửa ngày thời giờ mà thôi, về phần những nơi cách Nam Xương quá xa, dùng bồ câu đưa tin hấn là phải qua nhiều trấn.”

“Ta hiểu được, ta lập tức đi làm.” Tào Tông Lệ hướng Hạ Quan Đình chấp tay hành lễ, nhìn sang Giản Nhữ lấy mất ý bảo, hai người trước sau rời khỏi phòng.

Hạ Vũ Lâm cảm kích đưa mắt nhìn người về ngoài uy nghiêm,“Cám ơn ngài nguyện ý giúp đỡ, bằng không Vũ Lâm thật không biết nên làm thế nào cho phải?”

Hắn lắc đầu, “Đừng nói như vậy, sau này chờ Ngạn Quân và Ái Lâm thành thân, chúng ta sẽ trở thành người một nhà.”

“Rầm!” Một tiếng, đầu óc nàng thoảng chốc trống rỗng, Hạ thiếu gia và đại tỷ muốn thành hôn?

Hắn vuốt râu gật đầu, “Tìm được con chính là song hỷ lâm môn, phu nhân Hạ Vương gia nhất định cười đến cười toé toé.”

“Nhưng –” Nàng không phản bác được, thì ra vị cô nương xinh đẹp lúc trước chính là đại tỷ của nàng, có thể thấy cô nương có được Hạ Ngạn Quân chính là tỷ tỷ của nàng, nhưng chuyện này rất tàn nhẫn, nàng rất khổ sở, nàng thật sự không biết làm sao nhận chuyện thật tàn khốc này.....

“Ta biết con rất kinh ngạc, nhưng mà chuyện con rời nhà làm thể xác và tinh thần của cha mẹ con đều bị thương bọn họ bị bệnh nhẹ, vừa vặn Ái Lâm và huynh trưởng đến đây, nàng và Ngạn Quân vừa thấy liền có hảo cảm, chúng ta đều cho rằng việc thành thân cũng tốt, xem có thể tổ chức tiệc vui có mang đến vận may hay không, để cho chúng ta có thể nhanh tìm được con, kết quả thật đúng là” Hạ Quan Đình thao thao bất tuyệt nói xong, nhưng Hạ Vũ Lâm căn bản không có tâm tình nghe tiếp.

Nàng rất muốn khóc, Hạ Ngạn Quân trở thành tỷ phu của nàng, vận tình yêu của nàng thì sao nha?

“Tiểu thư –” Uyển Lăng gắt gao cầm tay nàng, nhìn cánh hoa nàng mím chặt, đem nước mắt áp lực nước mắt nuốt vào trong bụng.

“Đúng rồi, các con mấy tháng thời gian này đều ở nơi nào?” Hạ Quan Đình đột nhiên chuyển đề tài, hai người toàn bộ ngây ngẩn cả người, chẳng lẽ hẳn đến lúc này còn không biết nàng chính là nữ tử chôn cùng ở Tụ Hoa Quán?

“Tào tri phủ hẳn nói nha dịch là ở trên đường gặp con cầu cứu, cho nên đưa con mang về trong phủ, nhưng ta không biết mấy ngày này các con đi nơi nào, cuộc sống trải qua như thế nào?”

“Hạ lão tướng quân, tiểu thư nhà ta nàng.....”

“Im miệng, Uyển Lăng.” Hạ Vũ Lâm nuốt xuống chu xốt, cắt đứt lời của nàng, Tào tri phủ đương nhiên không tốt bụng nói với Hạ lão tướng quân nàng chính là nữ tử chôn cùng, về phần chính mình thì càng không thể nói, đại tỷ một khi biết chuyện nàng và Hạ Ngạn Quân, làm sao có thể thành thân với Hạ Ngạn Quân nha?

Nếu nàng nói tất cả ra chẳng phải phá hư hạnh phúc của tỷ tỷ?

“Tiểu thư? Vì sao không cho em nói?” Uyển Lăng khó hiểu hạ giọng nói.

“Con ở.....” Hạ Vũ Lâm vội vàng suy nghĩ, thấp thỏm nói lại, “Hạ lão tướng quân, kỳ thật là mấy tháng qua chúng con gặp phải người xấu, bất quá thật may mắn, chúng con thừa cơ bỏ chạy, dọc theo đường đi du sơn ngoạn thủy, đang muốn về nhà lại bị người ta trộm túi tiền, vừa vặn ở trên đường đi Uyển Lăng cùng một ít nữ tử nổi lên tranh chấp, thiếu chút nữa gây chuyện lớn, cho nên con vừa thấy nha dịch liền vội tự bộc lộ thân phận, đầu tiên là ngăn cản các nàng tranh chấp, Thứ hai là chúng có thể thấy Hạ lão tướng quân, giúp chúng con trở về nhà.....”

Uyển Lăng sững sờ nhìn Hạ Vũ Lâm nói tới êm tai, nhìn nàng nói như sự thật nhưng sự thật rõ ràng không phải như thế, tiểu thư vì sao phải nói dối?

Hôm sau, ngựa không ngừng vó trở về Nam Xương, Hạ Ngạn Quân và huynh muội Hạ Thành Hữu rốt cục đã đến trước phủ Định Quốc tướng quân.

Bọn họ đi suốt một ngày, mới từ trong tay Hà huyện lệnh lấy bức thư do tri phủ Nam Xương dùng bồ câu đưa đến, vừa đọc được nội dung, ba người liền vội vàng quay lại. Mặc dù trong thư không ghi rõ nhưng huynh muội Hạ Thành Hữu tin Hạ lão tướng quân chính là muốn bọn họ hồi phủ, nhất định có tin tức tốt.

Nhìn thấy huynh muội bọn họ tươi cười vội vàng xuống ngựa chạy vào bên trong phủ, vẻ nặng Hạ Ngạn Quân liền có chút nặng nề.

Hắn tin tưởng trong thư cái gọi là “Có tiến triển” nhất định là việc tìm được chủ tớ Hạ Vũ Lâm, đây đối với hắn mà nói không phải tin tức tốt?

Hắn thăm rồi ! Cha hắn nhất định cũng biết chuyện hắn nhốt nàng trong Tụ Hoa Quán mấy tháng liền .

Hạ Ngạn Quân tâm tình phiền não xuống ngựa,bước chân nặng nề đi vào bên trong, không nghĩ tới Uyển Lăng ở trước một bụi hoa bên cạnh đại sảnh,nhìn hắn liên tiếp ngoắc tay.

Thấy được nàng thì biết Hạ Vũ Lâm đã ở nơi này , trong lòng hắn toàn bộ nguội lạnh !

Hắn kéo căng khuôn mặt tuấn tú đi về phía nàng,“Tiểu thư nhà ngươi đâu?”

Nàng chĩa chĩa đại sảnh,“Ồ bên trong, nhìn thấy Đại tiểu thư nhà ta và đại thiếu gia khóc thành một đoàn.”

“Vậy người bảo ta làm gì?”

Nàng xấu hổ cười,“Là tiểu thư muốn ta nhắn nhủ,nàng muốn ta nói cho ngài biết, xin ngài quên chuyện mấy tháng qua ở Tụ Hoa Quán, còn muốn ngài khi nhìn thấy cô ấy, nên giả bộ như không biết.”

Tại sao? Nàng muốn phủ nhận tất cả chuyện bọn họ trong lúc đó? Hắn thở hổn hển xoay người, đi nhanh vào trong sảnh.

Nhưng bên trong đang trình diễn một màn cảm động thân nhân lâu ngày gặp lại, hắn chỉ có thể đứng thẳng bất động ở một bên.

Qua một hồi lâu,Hạ Thành Hữu hốc mắt ửng đỏ mới vội vàng kéo Hạ Vũ Lâm đi đến trước mặt hắn,“Đây là con trai của Hạ lão tướng quân_ Hạ Ngạn Quân, lần này đến Nam Xương vì tìm muội nên đã làm phiền hắn không ít, muội phải cảm ơn người ta nha.”

Hạ Ngạn Quân hé ra khuôn mặt tuấn tú nhìn không ra là vui hay buồn,Hạ Vũ Lâm cũng ấp úng nói:“Đa tạ Hạ thiếu gia.”

Mà lúc này Hạ Quan Đình vừa vịn từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay một lá thư màu trắng do bồ câu đưa tin, vừa vịn dõng đi lực chú ý của Hạ Thành Hữu, bởi vì lá thư do quý phủ Hạ Vương gia dùng bồ câu đưa tin.

Hạ Ái Lâm cũng chú ý tới , bởi vậy vui vẻ theo sát ca ca đi đến bên người Hạ lão tướng quân, ba người cùng nhau đọc lá thư này.

Lửa giận nén đầy cả bụng Hạ Ngạn Quân thừa dịp cơ hội này, giả vờ sờ soạn cái trán một chút,sau đó nhìn xuống Hạ Vũ Lâm nói giọng châm biếm:“Nàng vừa mới nói cảm ơn chính là chỉ cái này sao?”

Nàng áy náy cúi đầu không nói.

Hắn liếc mắt bên kia thấy huynh muội Hạ Thành Hữu đang thảo luận, hắn nhìn chằm chằm vào nàng nói:“Nàng ngẩng đầu lên nhìn ta một chút,nàng nhờ Uyển Lăng nói với ta những lời đó là có ý gì? Nàng tính quên hết những chuyện xảy ra giữa chúng ta sao?”

Nàng ngẩng đầu lên nhưng ánh mắt vẫn không dám đối diện với hắn, chỉ sợ làm cho người ta để ý,“Ta — ta nghĩ làm như vậy đối tất cả mọi người đều tốt nha.”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi đ hỏi lại:“Cái gì gọi là tốt đối với tất cả mọi người?”

“Một ngày,hai ngày nữa cha chàng theo cha ta dùng bồ câu đưa tin qua lại để biết tin tức, cha ta an bài vị hôn phu tương lai..... thiếu gia Chu Triết Nho và phụ thân của hắn đã ở am ni cô tại Hàng Châu nhiều ngày trước.”

“A! Ta biết, huynh và cha của muội nói với Chu gia nàng ở am ni cô đó để dưỡng bệnh.” Về mặt hắn khinh thường.

Nàng mím môi có chút luống cuống,“Cha ta cũng phái người gửi thư cho Vân Trần sư thái, nói ta rời nhà mấy tháng nay, ta..... ta luôn luôn ở bên trong am dưỡng bệnh”

Hắn khế cắn môi, vẻ mặt khó chịu,“Ta hiểu được, nói một câu dài như vậy chính là muốn ta câm miệng,đừng để cho những người khác biết trước khi vào Chu gia nàng đã ở chung với ta một chỗ vài tháng trời,để tránh làm hỏng hôn sự của nàng có đúng hay không?”

“Không, không phải!” Nàng khổ sở lắc đầu.

“Vũ Lâm, Ngạn Quân, các người cũng đều lại đây, Hạ Vương gia gửi thư nói phụ tử Chu gia sáng nay đã khởi hành tới Hàng Châu, chúng ta cũng phải có hành động nhanh lên.” Hạ Quan Đình quay đầu nhìn hai người, lúc này mới chú ý tới vẻ mặt hai người có chút quái dị.

Hạ Ngạn Quân quay đầu, hít một hơi thật sâu, áp lực đầy cõi lòng lửa giận cũng vậy, sau đó mới đi đến phụ thân.

Mà Hạ Vũ Lâm chỉ cúi đầu, che dấu hốc mắt ửng đỏ, nhẹ nhàng đi sát phía sau hắn, rồi đi đến bên cạnh tỷ tỷ.

Về mặt Hạ Quan Đình nghi hoặc nhìn hai người.

Hạ Ngạn Quân đứng ở bên cạnh Hạ Vũ Lâm, bởi vậy cũng thấy rõ quanh hốc mắt nàng phấm đỏ, nàng đau khổ sao?

“Vũ lâm, mọi người làm sao vậy? Tại sao lại khóc?” Hạ Ái Lâm cũng chú ý tới.

Nàng nghẹn ngào một tiếng mở miệng nói: “Không có việc gì, chẳng qua chỉ nghĩ lại việc có thể gặp được mọi người, nước mắt lại chảy ra thôi.”

Hạ Ái Lâm cười cười, “Chúng ta vừa khóc vừa cười, đã khóc đến có một chậu nước mắt, đừng khóc nữa.”

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, hai hàng lông mi không vậy không được lệ nóng vẫn chảy lã chã xuống, mà một cái khăn thêu cũng lập tức xuất hiện ở trước mặt nàng.

“Lau đi!” Giọng của Hạ Ngạn Quân cũng đi theo vang lên.

Hạ Ái Lâm đối cử chỉ của hắn cảm thấy có chút kinh ngạc, dù sao trong khoảng thời gian này bọn họ cùng ra cùng vào, cũng chưa thấy hắn có động tác dịu dàng như thế với nàng nha.

Hạ Vũ Lâm có thể cảm thấy ánh mắt tỷ tỷ nghi hoặc nhìn qua nàng và Hạ Ngạn Quân, trong lòng trống rỗng, nàng vội vàng cầm lấy khăn tùy ý lau qua lại một chút, liền vội trả lại cho Hạ Ngạn Quân, “Cám ơn Hạ thiếu gia.”

Nhưng hắn nhú lại mày rậm, cầm lấy khăn thêu nhưng không có bỏ vào trong tay áo, mà dịu dàng lau nước mắt có dính lại ở trên mặt nàng.

Động tác này làm ọi người đàm luận đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc nhìn một màn này.

Mãi cho đến Hạ Ngạn Quân thu hồi khăn thêu, Hạ Quan Đình mới hồi phục lại tinh thần, thấp giọng mắng hắn một câu, “Nàng là em vợ tương lai của con, đừng quên hành động đúng mực, cũng đừng quên thu hồi hoa tâm của con!”

Hạ Ngạn Quân lẳng lặng không có cãi lại, tâm tình của hắn rất tệ cũng rất buồn phiền, hắn hy vọng giờ này khắc này chỉ có hắn và Hạ Vũ Lâm hai người, hắn còn có thể ôm nàng hồi, hôn nàng.....

Một bên Hạ Vũ Lâm nói nhớ quá nên khóc, một bên Hạ Ngạn Quân lau nước mắt cho nàng, mà tay hắn lau nước mắt thật dịu dàng, làm nàng không thể tự khống chế hồi tưởng lại những gì xảy ra trong Tự Hoa Quán.

“Hạ lão tướng quân, cháu nghĩ Hạ thiếu gia cũng không có ý gì khác.....” Hạ Thành Hữu theo bản năng muốn nói chuyện giúp Hạ Ngạn Quân, không nghĩ tới hắn đột nhiên bĩu môi sừng cật đứt lời nói của hắn.

“Hai ngày này liên tục lên đường, con mệt mỏi, con muốn về phòng đi ngủ một giấc.” Nói xong, hắn mặt không chút thay đổi xoay người hướng bên kia hành lang dài đi.

“Chúng ta cùng nhau đến Hàng Châu.”

Hắn phút chốc dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn phụ thân, “Chúng ta?”

“Ừm, phụ tử Chu gia đã đi trước trước một bước đến am ni cô, Vũ Lâm con bé nhất định phải đến trước bọn họ.....”

“Bằng không cuộc hôn sự kia sẽ không có phải không?” Hắn lạnh lùng cắt đứt lời của phụ thân, về mặt châm biếm nhìn sang Hạ Vũ Lâm liếc mắt một cái, “Ta chúc phúc nàng, ta muốn đi ngủ.”

19. Chương 19: Chương 19

Đứa con này xảy ra chuyện gì nha? Ông còn chưa nói xong đâu! Hạ Quan Đình lại lần nữa nhìn vào đứa con nói, “Chờ một chút, Ngạn Quân, con không có thời gian ngủ, con cũng phải thu thập một chút hành lý, cùng nhau khởi hành với bọn họ.”

Hắn đi làm gì? Đi nhìn Hạ Vũ Lâm và Chu Triết Nho nói chuyện yêu đương sao? Hắn biết mặt mình thực thối, bởi vậy cũng không quay đầu lại nói: “Con vì sao cũng phải đi?”

Đứa con này tại sao lại dám đưa lưng về phía hắn để nói chuyện nha? Hạ Quan Đình áp chế bất mãn trong lòng, trả lời lại: “Hạ Vương gia hy vọng con có thể đi chung, đến lúc đó các đoàn người của các con có thể hội hợp ở Hàng Châu cùng với Chu Triết Nho, sau đó cùng nhau quay về Kim Lăng tổ chức tiệc vui, về phần cha, cha chuẩn bị tốt một ít sinh lễ, sau đó trực tiếp đến Kim Lăng chờ các con.”

Một bụng hỏa Hạ Ngạn Quân khễ cắn môi, nén lửa giận vào lòng sau đó quay đầu nhìn thẳng vào phụ thân nói: “Con có thể cự tuyệt sao?”

Mặt ông trầm xuống, “Đương nhiên không được!”

“Như vậy coi như xong! Con muốn nằm trong chốc lát, trước khi xuất phát nói cho con biết một tiếng.” Hắn lạnh lùng xoay người trở về phòng.

“Đứa nhỏ này làm sao vậy?” Về mặt Hạ Quan Đình khó hiểu.

“Hạ lão tướng quân, Ngạn Quân không phải là không muốn phải thành thân với con chứ?” Hạ Ái Lâm khó nén thương tâm trên mặt.

“Tại sao lại không muốn? Con đừng đa tâm.”

“Nhưng chàng vừa mới nói, ‘Hắn có thể cự tuyệt sao?’”

“Nó chỉ nói đến chuyện đi chung chứ không phải chuyện hôn sự, đứa nhỏ đó quen nuông chiều, hai ngày này cười khoái mã có thể làm cho nó không muốn đi thêm đường xa, tóm lại con đừng đa tâm, mau sửa sang lại một chút hành lý đi.” Hắn cực lực trấn an, nhưng trong lòng tức đến muốn mắng đứa con.

Hạ Thành Hữu vừa nhìn Hạ Vũ Lâm lau nước mắt, vừa nhìn lại trọng triền lúm đồng tiền của Hạ Ái Lâm, cảm giác được chuyện có điểm không giống.....

Mưa vẫn rơi xuống đến hơn nửa đêm, tí tách xuống đất không ngừng, Hạ Vũ Lâm ngồi dựa ở phía trước cửa sổ, một chút buồn ngủ cũng không có.

Đưa mắt nhìn ngoài cửa sổ mưa bụi không ngừng, nàng lẩm bẩm tự nói: “Nhất thanh ngô điệp nhất thanh thu, nhất điểm ba tiêu nhất điểm sầu, Tam.....”

“Tam canh quy mộng tam canh hậu, nghĩ đến ngày mai có thể nhìn thấy vị hôn phu nên tâm tình hoàn toàn trái ngược sao, nàng xác định không có ngâm sai thơ?” Giọng nói châm biếm của Hạ Ngạn Quân vang lên, sau một khắc Hạ Vũ Lâm chỉ cảm thấy bóng người trước mắt chợt lóe, vừa quay đầu lại đã thấy một thân tơ xanh Hạ Ngạn Quân đã ở trong phòng nàng, đầu tóc có chút ướt, hắn ở bên ngoài dường như đã đợi một hồi.

Nàng cắn môi đến tái mét, “Chàng không nên đi vào phòng của ta, nếu để cho người ta nhìn thấy”

“Đã là canh ba, tất cả mọi người đều đang ngủ, đương nhiên ngoại trừ ta với nàng ra.” Hắn không vui cắt đứt lời của nàng.

Hắn đi từng bước một đến gần nàng, nàng lại từng bước rút lui

Khuôn mặt tuần tú của hắn trầm xuống, đột nhiên một bước xa ôm nàng vào trong ngực.

Trong lòng nàng chấn động, theo trực giác giãy dụa, một tiếng thét chói tai muốn bật ra.

“Đừng la, chẳng lẽ nàng muốn đánh thức ca ca và tỷ tỷ của nàng, nhìn xem chúng ta cùng ôm nhau sao?”

Khí lạnh vừa thổi đến,nàng vội vàng nuốt tiếng thét chói tai.

“Chàng, chàng rốt cuộc.....”

“Đừng nói nữa, để cho ta lắng lắng ôm nàng trong chốc lát.” Hấn mãnh liệt lần nữa cắt đứt lời của nàng, hai tay đem nàng khóa chặt chẽ , nóng vội ngửi mùi thơm mê người trên người nàng.

Cả người nàng cứng ngắc, động cũng không dám động, nhưng trong lòng cảm giác tỉnh mạch dường như lại lần nữa thức tỉnh,đó là ấm áp,tim của nàng lại lần nữa bị ấm áp vây quanh, không hề lạnh như băng .

“Rốt cục ôm được nàng, nàng có thể tưởng tượng mỗi ngày đi ở phía sau của nàng, loại cảm giác muốn ôm nàng nhưng lại không thể ôm cảm giác rất vô lực nha?”

Nàng đưa mắt nhìn khuôn mặt tức giận của hấn, nai con trong lòng lại lần nữa kinh hoàng.

Hấn lắc đầu, đột nhiên mỉm cười,“Mấy ngày này ta luôn một mực nghĩ, ta cải tạo nàng cũng thật sự thành công nha, nàng lại dám đùa bảo nha hoàn nàng lấy bình hoa đập lên đầu của ta.”

Mặt nàng đỏ lên, không nghĩ tới hấn sẽ tính nợ cũ,“Thực xin lỗi,nhưng mà đó là biện pháp duy nhất mà ta nghĩ đến.”

“Cho nên sau khi nàng chạy thoát, lại khẩn cấp tìm nha dịch thừa nhận thân phận của mình, chỉ sợ ta lại tìm tới nàng,có đúng hay không?” Nói xong,mặt hấn lại nén giận.

Nàng lắc đầu,“Không phải, đó là lúc ta vừa vặn gặp được đám người của Lâm Doanh Quân, các nàng cho rằng là ta xui khiến chàng đuổi các nàng ra khỏi Tự Hoa Quán , cho nên tức giận đến muốn đánh ta và Uyển Lăng, mà ta tưởng tượng đến lần trước các nàng quát Uyển Lăng thì.....”

Hấn nhíu lại mày rậm,“Các nàng quát nàng? Tại sao ta lại không biết?”

Nghĩ đến chuyện kia, nàng vẫn còn tồn tại sợ hãi, nàng thở dài một cái,“Ai dám nói nha? Ngay cả ta cũng.....”

“Ngu ngốc, chuyện như vậy nàng nên nói sớm với ta nha !”

“Nói rồi thì sao? Ta đã nói nhiều lần là ta muốn đi,mà chàng có cho ta đi sao?”

Hấn rầu rĩ bĩu môi sừng,“Đây là hai chuyện khác nhau, đừng có gộp chung làm một.”

“Tốt lắm, bởi vì ta cũng không muốn bàn lại chuyện trước kia.” Điều này rất quan trọng .

“Đó thì đương nhiên, nàng vội vã muốn thành thân cùng Chu Triết Nho, cho nên muốn ta tốt nhất quên hết mọi chuyện trước kia, để cho nàng có thể an tâm thành thân.” Nhìn nàng càng dứt khoát, hấn càng lúc càng khó chịu , chuyện hai xảy ra giữa hai người có thể nói là “Vật báu vô giá”, nhưng đối với nàng hình như cũng không phải như vậy.

Nàng nhíu lại lông mày xinh đẹp,đan lại mười ngón,“Chàng, chàng không phải cũng muốn thành thân với tỷ tỷ sao .”

“Vậy cũng không nhất định.” Hấn lạnh lùng nhướng lên mày rậm.

“Chàng không nên nói như vậy, mấy ngày nay tỷ đã nói không ít chuyện về chàng, nàng đối với chàng là vừa gặp đã thương.”

“Nhưng lúc này ôm mỹ nhân vào trong ngực cũng không phải là nàng!” Hấn cắn răng lên tiếng nhắc nhở nàng.

“Vậy chàng còn không mau buông tay?”

Hấn nhìn thẳng vào gương mặt tuyết trần,vẻ mặt trở nên tương đối nghiêm túc,“Nàng bỏ được ta sao? Vũ Lâm, bỏ được chuyện ta rời khỏi nàng,thành thân với tỷ tỷ của nàng sao?”

Trong lòng cô có chút đau xót, hốc mắt ửng đỏ, trước mắt đã không phải là vấn đề có bỏ được hay không, bọn họ đều có hôn phối, hơn nữa hấn là người mà tỷ tỷ nàng yêu nha.

Mặt hần thay đổi, bàn tay mềm to dịu dàng đặt nhẹ lên đầu của nàng, “Ta cũng huyền tiếc nàng nha, Vũ Lâm.”

Hần trần ngập mị lực gọi lên khoe miệng cười, “Đây là lời nói thật, cho nên nàng tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý, ta sẽ không cho nàng lấy người ấy!”

“Vậy là ý gì nha?”

“Rất nhanh nàng sẽ biết ta là có ý gì, ta đã nghĩ phương pháp thật tốt để giải quyết.” Nói xong, hần buông nàng ra, vẻ mặt có một chút khí phách, nàng là của hần, hần tuyệt không cho phép nam nhân khác có được nàng!

Hạ Vũ Lâm khó hiểu nhìn hần mở cửa rời đi, đối với hần vẻ mặt cuối cùng của hần cảm thấy hơi hơi bất an, hần rốt cuộc muốn làm cái gì?

※※※

Hôm sau, đoàn người bọn họ ngồi kiệu đến nội thành Hàng Châu, mọi người đến khách điểm dừng cơm trưa, liền đi đến am ni cô giữa sườn núi vùng ngoại thành

Mà này dọc theo đường đi, làm người ta cảm thấy kinh ngạc nhất là Hạ Ngạn Quân, hần không hề giống mấy ngày trước đây cùng Hạ Vũ Lâm bảo trì khoảng cách an toàn, trên mặt ra không hề lạnh như băng, tương phản hần nhắm mắt đi theo ở bên người nàng, lúc nào cũng lộ ra một chút tươi cười.

Hạ Thành Hữu và Hạ Ái Lâm bị hoang mang, cũng không biết thẹn lên tiếng hỏi, còn Hạ Vũ Lâm thì kinh hồn táng đảm, liên tiếp lấy mắt ý bảo hần phải rời xa mình một chút để tránh cho đại tỷ hiểu lầm, nhưng hần vẫn như cũ làm theo ý mình.

Đến lúc này, ngựa vừa dừng ở trước am ni cô, hần dừng kiệu cũng là khẩn cấp đi đến cổ kiệu của nàng, không để ý tới Uyển Lăng ở một bên, mục đích là tự mình giúp Hạ Vũ Lâm xuống kiệu.

“Chàng.....” Vẻ mặt nàng không yên có chút bất an.

“Yên tâm, đây chỉ là chuẩn bị tâm lý trước cho huynh và tỷ của muội thôi, tránh để ọi người ngạc nhiên.....” Hần phớt chốc mở miệng, nhìn thấy trong miếu đột nhiên có một đôi nam nữ trung niên chạy vội đến.

“Cha! Mẹ! Hai người tại sao ở chỗ này?” Hạ Thành Hữu và Hạ Ái Lâm xoay mình vui mừng, mà Hạ Vũ Lâm kinh ngạc trừng mắt nhìn song thân chạy về phía mình, nhất thời nước mắt rơi như mưa.

“Lâm nhi, con làm cha mẹ lo muốn chết!” Trần Ngọc Phượng gắt gao ôm bảo bối mình yêu thương nhất vào trong ngực.

Hạ Thừa Viễn hốc mắt ửng đỏ, ngạnh thanh vỗ vỗ bả vai nữ nhi, “Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi.”

Thì ra đôi nam nữ xinh đẹp sang trọng này chính là cha mẹ của Hạ Vũ Lâm! Hạ Ngạn Quân gọi lên khoe miệng cười, thật tốt quá, hai trưởng bối đều ở đây, rất tốt nha.

“Cha mẹ, các người tại sao cũng đến Hàng Châu nha?” Hạ Thành Hữu vui vẻ nhìn phụ thân.

“Phải chờ đến mấy tháng, rốt cục có tin tức Lâm Nhi, cha mẹ thật sự chờ không kịp các con từ Hàng Châu trở về, mẹ con liền muốn cha đưa nàng đến nơi này, cho nên chúng ta xuất phát sớm hơn một ngày so với cha con nhà họ Chu, thứ nhất là để các con vui mừng, thứ hai cha mẹ lại càng không đau khổ chờ đợi Lâm nhi hồi phủ.” Hạ Thừa Viễn vừa nói vừa đem ánh mắt chuyển qua người kia, đẹp như Phan An, một thân màu trắng trên người Hạ Ngạn Quân, ông cười cười, “Con nhất định chính là con rể tương lai _ Hạ Ngạn Quân.”

Hần quay lại cười một tiếng “Đúng vậy!”

Ở trong ngực mẫu thân Hạ Vũ Lâm nghe hần sảng khoái trả lời, lòng không khỏi trầm xuống, hần đã quyết định lấy tỷ tỷ!

Hạ Thừa Viễn đánh giá cao thấp ngọc thụ lâm phong, thần thái Hạ Ngạn Quân toả sáng, cùng Trần Ngọc Phượng trao đổi một chút ánh mắt, sau đó liền tiếp gật đầu nói: “Quả nhiên là con tướng quân, khí vũ bất phàm, bốn vương gia có con rể như vậy, là phúc khí của bốn vương gia, đương nhiên cũng là phúc khí của Ái Lâm.”

“Hạ Vương gia, ngài nói sai rồi, phải nên nói là ‘Vũ Lâm’ có phúc khí mới đúng.” Hấn cười cười sửa lại lời ông.

“Lâm Nhi?” Ông nhú lại mày rậm, vẻ mặt khó hiểu.

Hạ Thành Hữu, Hạ Ái Lâm và Uyển Lăng đều kinh ngạc, Trần Ngọc Phượng lại đem ánh mắt cực nhanh chuyển qua người cứng đờ trong ngực, “Lâm Nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Con— con —” Nhìn thấy ánh mắt mọi người tề tựu tới đây, thanh âm của nàng tê liệt, trong đầu trống rỗng.

“Cháu và Vũ Lâm lưỡng tình tương duyệt, cho nên người cháu muốn lấy chính là nàng, không phải Ái Lâm.” Hạ Ngạn Quân tiếp tục ném đề tài bom.

“Lưỡng tình tương duyệt?” Hạ Ái Lâm khó có thể tin nhìn xem muội muội, nhìn nhìn lại vẻ mặt thành thật của Hạ Ngạn Quân.

Mọi người đều há hốc mồm, mà Hạ Vũ Lâm nhanh mím chặt cánh hoa kinh ngạc nhìn Hạ Ngạn Quân, đây là cái hấn cái gọi là “Phương pháp giải quyết” sao? Thành thực là thượng sách.

Sắc mặt của Hạ Thừa Viễn ngưng trọng nhìn vài người trẻ tuổi, sau đó quay đầu lại nhìn Vân Trần sư thái đứng ở trước cửa nói: “Làm phiền sư thái, có nơi nào để chúng tôi nói chuyện không?”

Sư Thái mặt mũi hiền lành gật đầu, “Xin theo ta đến nơi đây.”

“Cám ơn sư thái!”

Hạ Thừa Viễn quay đầu nhìn mọi người nói: “Có chuyện gì, ngồi xuống rồi bàn lại đi.”

Nói xong, hấn trở lại đuổi kịp sư thái, những người khác cũng trầm mặc theo sát đi về phía trước, nhưng chỉ có Hạ Ngạn Quân hào phóng ôm lấy Hạ Vũ Lâm chân tay luống cuống, suy nghĩ cách thắng được tiểu mỹ nhân trong ngực

20. Chương 20: Chương 20

Hoàng hôn, ánh sáng mờ rọi vào trong căn phòng trang nhã yên lặng, mà Hạ Ngạn Quân phải mất hết một nén nhang thời gian, mới nói tắt cả chuyện xảy ra trong lúc đó của hấn và Hạ Vũ Lâm, về phần bên trong người nhà họ Hạ, mỗi người trong lòng đều buộc chặt, Hạ Ái Lâm lại khổ sở lau nước mắt.

Đối với người nhà họ Hạ mà nói, hành vi Hạ Ngạn Quân giam lỏng Lâm Nhi xác thật rất đáng giận, nhưng hấn lại là người cứu con bé ra khỏi đội ngũ đưa tang có thể nói là ân nhân cứu mạng, một thiện một ác, bảo bọn họ hận hấn cũng không phải, cảm ơn cũng không phải!

Mà trải qua lời hấn vừa nói như vậy, người nhà họ Hạ lúc này mới hiểu được Lâm Nhi nhất gan e lệ trong mắt bọn họ làm sao trong thời gian mấy tháng ngắn ngủn có thể thoát thai hoá cốt.

Bên trong không khí ngưng trệ, lúc Hạ Ngạn Quân nói xong tất cả thì lại càng nặng nề làm cho người ta không thở nổi, bốn phía yên lặng đến cả tiếng cây kim rơi xuống trên mặt đất cũng nghe thấy.

Hạ Thừa Viễn cảm thấy được vấn đề thực khó giải quyết, thê tử cũng sốt ruột, cho nên bọn họ tạm thời bàn bạc. Khi Chu Triết Nho đến vương phủ bọn họ báo cáo nói bọn họ phải đến Hàng Châu trước để thăm hỏi Lâm Nhi, vợ chồng bọn họ liền xuất môn, cho nên tính thời gian phụ tử Chu gia hấn là sáng sớm hôm sau sẽ tới lấy người, mà lúc này Hạ Ngạn Quân lại ném vấn đề này ra, cái này bảo ông làm sao giải thích với phụ tử Chu gia?

Ngoài ra, còn có Ái Lâm, mặt con bé khó nén bi thương, thực hiển nhiên con bé đối với Hạ Ngạn Quân cũng động chân tình, mà Lâm Nhi.....

Suy nghĩ trăm chuyển Hạ Thừa Viễn đem ánh mắt phóng tới trên người Hạ Vũ Lâm, mày rậm tức nhất tức, ông thấy đứa con nhu nhược nhất gan mình yêu thương trên người như toát ra một cỗ lửa giận?

Hạ Ngạn Quân cũng chú ý tới nhưng thật không để ý, nàng trải qua hấn huấn luyện đã thay đổi rất lớn nha, hấn cũng rất ngạc nhiên nàng đang tức cái gì?

“Làm sao vậy? Vũ Lâm?” Ngữ điệu của hắn cực dịu dàng.

Nàng trước nhìn tỷ tỷ mình yêu giờ đang đau khổ, lúc này mới nhìn thẳng vào người đáng giận nói: “Ta sẽ không thành thân với chàng, chàng và tỷ tỷ là một đôi, mà ta và Chu công tử mới là một đôi.”

Hắn nhướng mày, “Nàng đang nói bậy bạ gì đó?”

“Tỷ tỷ yêu chàng nha!”

“Nàng không yêu ta sao?” Hắn hỏi trực tiếp.

Nàng sưng mắt, mặt đỏ lên, nhưng lửa giận trong con người lại càng mãnh liệt, “Chàng không để ý tới ý nguyện của ta, cường thế đem ta nhốt tại Tự Hoa Quán của chàng, chàng cho rằng ta nên yêu chàng sao?”

“Nàng chính là yêu ta! Hơn nữa cũng đã muốn yêu ta đến không kiềm nén được.” Hắn tự hào đưa mắt sang nàng.

Trong lòng cô kêu thảm thiết, nuốt xuống ngạnh ở yết hầu, lại nhìn hốc mắt doanh tụ nước mắt của tỷ tỷ. Không được, thái độ của nàng nhất phải cứng rắn thêm chút, bằng không Hạ Ngạn Quân nhất định không chịu thành thân với tỷ tỷ, nàng không muốn tỷ tỷ thương tâm, nàng vẫn thương tỷ tỷ tốt của nàng nhất, ngay cả chính mình có thể sẽ bởi vậy mà tan nát cõi lòng mà chết.....

“Ta không có yêu chàng! Trên thực tế ta vô cùng vô cùng vô cùng chán ghét chàng nha!”

Hắn gợi lên khóe miệng cười một tiếng, “Tại sao bộ dáng của nàng một chút cũng không phục được người nha.”

Mọi người tại đây đều đồng ý lời của Hạ Ngạn Quân, bởi vì Hạ Vũ Lâm xem ra đang để ý phản ứng của Hạ Ái Lâm, mới nói ra lời trái với lòng mình!

Hạ Vũ Lâm ngại ngùng cắn môi dưới, nàng xác thực không thể gạt người nha, thậm chí không biết như thế nào chọc giận Hạ Ngạn Quân, hắn như là liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tất cả cảm xúc cập tâm sự của nàng.

“Từ xưa đến nay, một nữ không thể có hai phu, mà cháu và Vũ Lâm đã có hành vi thân mật, tuy rằng còn chưa có động phòng, nhưng chỗ không nên đụng, không nên nhìn, cháu đại khái cũng đều nhìn đến, đụng đến, cho nên.....” Hạ Ngạn Quân cười cười nhìn thẳng về mặt ngưng trọng của Hạ Thừa Viễn, “Hạ Vương gia, ngài hẳn là sẽ không cự tuyệt vị con rể này chứ?”

“Chuyện này.....” Hắn nói có lý, Hạ Thừa Viễn ngược lại không biết nên trả lời ra sao?

“Cha, con sẽ không gả cho hắn, cha đã đồng ý với Chu Vương gia rồi, cũng không thể thất tín với ngài ấy, huống chi con còn trong sạch, những thứ ô nhiễm kia, hay là hắn nhìn thấy con tắm, đều là hắn cường thế nha, con.....”

“Vũ Lâm, nàng dùng hai chữ ‘Cường thế’ để hình dung chuyện này không đúng nha, ta thấy nàng cũng rất vui vẻ.” Hạ Ngạn Quân có chút khó chịu cắt đứt lời của nàng.

Mặt nàng đỏ bừng, sốt ruột bác bỏ, “Ta, ta nào có vui vẻ, rõ ràng là chàng chủ động, ta căn bản không có cơ hội cự tuyệt, tay trái gài không chặt ta có thể thoát khỏi vòng ôm của chàng sao?”

“Cho nên như thế nào? Tất cả đều là ta bức nàng, ngay cả chuyện yêu ta cũng là ta bức nàng?” Hắn càng nghe càng cảm thấy chói tai.

“Ta.....” Nàng nên dừng cảm, kiên trì không phải sao? Nàng nên thành toàn cho tỷ tỷ, “Ta không có yêu chàng, một chút cũng không yêu chàng, trên thực tế.....” Nàng lại nuốt một chút nước miếng, thì ra muốn nói lời trái với lòng mình lại khó khăn như thế, “Ta thực chờ mong ngày mai nhìn thấy Chu công tử, ta nghĩ hẳn nhất định là công tử nho nhã.....”

“Hạ Vũ Lâm, nàng tốt nhất hiểu rõ chính mình đang nói cái gì, nàng đang thương tổn cảm tình ta đối với nàng, còn chuyện nàng yêu ta nữa.” Khuôn mặt tuần tú của hắn lạnh nhạt.

“Ta.....” Nàng nhắm mắt mấy cái, đột nhiên cảm thấy được tầm mắt trở nên có chút mơ hồ.

“Vũ Lâm,muội đừng vì tỷ mà phủ nhận cảm tình của hai người trong lúc đó,tỷ thấy được .” Hạ Ái Lâm yên lặng chôn tình cảm của mình xuống, đã có thể bình tĩnh nhìn thẳng vào chuyện của muội muội và Hạ Ngạn Quân, đương nhiên thương tâm là khó tránh khỏi.

“Không phải, tỷ tỷ, chuyện thật sự.....” Nàng nhíu lại mày, trước mắt đột nhiên trở nên một mảnh tối đen, nàng hít một ngụm khí, sợ tới mức nháy mắt thử mấy cái.

“Vũ Lâm,nàng làm sao vậy?” Hạ Ngạn Quân đầu tiên nhận thấy nàng khác thường, vội vàng đến gần nàng,thực tự nhiên đem nàng ôm vào trong ngực, thân thiết nhìn nàng.

“A, thật kỳ quái, đôi mắt của ta đột nhiên nhìn không thấy đồ vật này nọ.” Nàng sợ hãi ra tiếng, hai tay múa may ở không trung.

“Nhìn không thấy?” Hắn hít một ngụm khí, trừng nhìn nàng,lòng cũng lâm vào khủng hoảng,“Đừng dọa ta, chết tiệt, tại sao có thể như vậy?”

Vợ chồng Hạ Thừa Viễn, Hạ Thành Hữu, Hạ Ái Lâm và Uyển Lăng đến gần hai người,khi nhìn thấy đôi mắt mờ mịt kia của nàng,tất cả đều sợ hãi.

“Lâm Nhi, tại sao có thể như vậy ?” Trần Ngọc Phượng khóc ngay ở đó.Sau đó,Hạ Ái Lâm và Uyển Lăng cũng nhất nhất c khóc đi ra, vẻ mặt vô thức kinh hoàng.

“Mau mời sư thái, bà có học y thuật, nhanh lên.” Hạ Thừa Viễn vội vàng chỉ thị đứa con đi mời Vân Trần sư thái.

“Dạ!” Hạ Thành Hữu vội vàng đi ra phòng khách.

“Em sợ,em sợ, em nhìn không thấy, nhìn không thấy !” Hạ Vũ Lâm rơi lệ đầy mắt, thế giới của nàng trong nháy mắt biến thành một mảnh tối đen, thật đáng sợ!

“Đừng sợ, ta ở trong này, ta ở cùng nàng, Vũ Lâm, không có việc gì , ta ở bên cạnh nàng.” Hạ Ngạn Quân mặc dù nói như vậy, nhưng toàn thân cũng đổ mồ hôi lạnh.

Một người không tự nhiên bị mù, nhưng nguyên nhân gì nha? Nàng vì sao đột nhiên mù?

“Ta sợ, sợ lắm,Ngạn Quân!”

“Ta sẽ ở cùng nà.” Hắn ôm nàng thật chặt , mà Hạ Vũ Lâm cũng gắt gao ôm lấy hắn, bị vây trong bóng đêm nàng chỉ có thể gắt gao leo lên người hắn.

Nước mắt lưng tròng Trần Ngọc Phượng đưa mắt nhìn hai người ôm nhau, mặc cho ai nhìn cũng không hoài nghi bọn họ đích thật là vừa gặp đã yêu.

Bà xoay người nhìn Hạ Ái Lâm cũng rơi đầy nước mắt,“Ái Lâm,con.....”

Nàng lắc đầu,“Con không sao, thật sự ngay từ lúc đầu con đã biết là con chỉ theo ý mình, Hạ thiếu gia cho tới bây giờ chưa bao giờ đem tâm đặt trên người con, cho nên.....” Nàng nghẹn ngào một tiếng,“Con chỉ là cần thời gian điều chỉnh, nhưng thật ra Vũ Lâm vì sao đột nhiên nhìn không thấy ?”

“Mẹ hy vọng đây là nhất thời , bằng không Lâm Nhi phải của mẹ phải vĩnh viễn ở vào trong bóng đêm, mẹ chỉ nghĩ thôi đã đau lòng.....”

Trần Ngọc Phượng nhìn hai người vẫn thâm tình ôm nhau, tâm tính thiện lương nặng nề, bọn họ hai người gặp nhau, hiểu nhau là do lão thiên gia thiện ý an bài, đã như thế tại sao lại cho Lâm Nhi gặp kiếp nạn này nha?

Phụ tử Chu Phẩm Hào và Chu Triết Nho ngoài ý muốn vào buổi tối đã đến am ni cô Thanh Y, thì ra bọn họ ở biết vợ chồng Hạ Thừa Viễn so với bọn họ đã sớm đến Hàng Châu, cũng rời đi Kim Lăng trước bọn họ, cho nên tính theo thời gian cũng chỉ chênh lệch vài canh giờ mà thôi.

Nhưng phụ tử bọn họ kinh ngạc chính là thì ra Hạ Vũ Lâm ở chỗ này cũng không phải là dưỡng bệnh gì, mà là bị mù! Bọn họ vừa mới tới thấy con người của nàng không có tiêu cự làm hoảng sợ!

Khó trách,nếu muốn thanh tịnh dưỡng bệnh thì ở Kim Lăng cũng được, hà tất gì chạy xa đến mấy trăm dặm vùng ngoại thành Hàng Châu?

“Hạ Vương gia,ông không có suy nghĩ sao , nếu lệnh ái bị mù làm sao có thể nào xứng đôi với con ta?” Mái tóc muối tiêu, vẻ mặt chững chạc Chu Phẩm Hào khó nén không vui nhìn thẳng Hạ Thừa Viễn ngồi ở đối diện hẳn.

“Thực xin lỗi, Chu Vương gia.” Hạ Thừa Viễn tâm tình nặng nề, cũng không muốn giải thích nhiều làm gì, Vân Trần sư thái sau khi nhìn qua Lâm Nhi, lại tra không ra nguyên nhân gì làm cho nàng đột nhiên bị mù, hơn nữa mạch tượng nàng ổn định, Lâm Nhi cũng không có nói mình không khỏe ở đâu, nàng cũng chưa từng ngã hay đụng qua ở đâu.

“Hạ bá bá, xin thứ cho Triết Nho nói thẳng, lúc chúng tôi đến quý phủ nói là sẽ xuất phát đi Hàng Châu, lúc ấy Hạ bá bá nên đem bệnh tình của Vũ Lâm tiểu thư nói cho ta biết, để tránh cho phụ tử chúng ta đi mấy ngày đường, tránh ột chuyến oan uổng!” Khẩu khí của Chu Triết Nho có phần hờn giận.

“Cháu nói rất đúng, thật sự là rất có lỗi!” Hạ Thừa Viễn giải thích như vậy, mà xem ra chuyện mắt của Vũ Lâm bị mù ngoài ý muốn có thể giải quyết vấn đề này, ông dường như cũng không cần suy nghĩ làm sao muốn hủy hôn với gia đình Chu Phẩm Hào, bọn họ hiển nhiên đã đánh trống lui quân.

Chu Phẩm Hào mím môi,“Ta cho rằng hôn sự của con ta và lệnh ái không cần bàn lại .”

“Ta hiểu được, thật sự là có lỗi.”

“Chúng ta quay về Kim Lăng đi, ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì.” Một thân tơ lụa màu vàng, diện mạo tuấn dật Chu Triết Nho một khắc cũng không đợi nổi nữa.

Chu Phẩm Hào hé miệng đứng dậy, gập đầu với Hạ Thừa Viễn một cái, phụ tử hai người lập tức đi ra khỏi thiện phòng, hai người cũng đồng thời nhìn thấy Hạ Vũ Lâm bên đình, ngoài nha hoàn Uyển Lăng còn có một nam tử tuấn mỹ cao ngất, thấy hẳn nhìn nàng vẻ mặt thâm tình, phụ tử hai người đồng thời nhú lại mày rậm,“Đó là ai?”

“Người ấy là con của Hạ lão tướng quân _Hạ Ngạn Quân.” Hạ Thừa Viễn cũng không kiêng dè, hẳn biết ai yêu con gái của mình.

“Hắn xem ra rất quan tâm nữ nhân mù kia!” Chu Triết Nho thốt ra, lập tức đưa tới Hạ Thừa Viễn một cái nhìn không vui.

“Triết Nho, không được nói như thế!” Chu Phẩm Hào giả vờ giáo huấn đứa con một câu, nhưng hẳn cảm thấy được lời con mình nói không có sai.

“Hạ thiếu gia đích thực là yêu Lâm Nhi, ta vốn không biết tìm nguyên nhân nào để hủy hôn ước giữa hai nhà, nhưng cháu đã nói không đồng ý, ta nghĩ mấy ngày sắp tới sẽ cho hai người bọn họ thành thân, Chu Vương gia và Chu thiếu gia hẳn là cũng sẽ không có gì dị nghị gì nha.” Hạ Thừa Viễn thấy phụ tử bọn họ đối với Lâm Nhi không hề có một tia thương hại, ngữ khí còn mang khinh miệt đứa con ông yêu thương nhất cho nên trong lòng ông khó nén lửa giận, buổi nói chuyện lạnh đến như băng .

“Không dị nghị, nàng lấy là chuyện của nàng.” Chu Triết Nho nhún nhún vai, còn vẻ mặt giống như hai người không có liên quan thì tốt nhất.

“Hạ Vương gia, trong lời nói của tiểu nhi mặc dù không lẽ phép một chút, nhưng mà theo ý của ta, bất quá Hạ lão tướng quân có phải nên lo lắng một chút? hay không Một một người vợ mù cho dù bộ dạng xinh đẹp thiên tiên, thì cũng giống như tàn phế.....”

“Đủ rồi! Chu Vương gia, ta nghĩ các ngươi vẫn là rời đi trước đi.” Hạ Thừa Viễn lạnh lùng cắt đứt lời nói của hẳn.

Phụ tử Chu gia sau khi liếc mắt nhau, vẻ mặt không thú vị cùng tới tới lên kiệu rời đi.

Trong đình nghỉ mát,Hạ Ngạn Quân dịu dàng nhìn Hạ Vũ Lâm đã không hề khóc nữa, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực.

“Nàng rất dũng cảm, Vũ Lâm.”

Nàng chưa sót cười, theo bản năng d ngắng đầu nhìn người đang cười kia, nhưng đưa mắt nhìn lại vẫn là một mảnh tối đen.....

“Nàng yên tâm, đêm nay ở am lý nghỉ ngơi một đêm, ngày mai chúng ta liền một đường chạy về Kim Lăng, cha nàng thỉnh cầu Hoàng Thượng cho vài thái y đến khám và chữa bệnh mắt cho nàng, mắt của nàng rất nhanh có thể thấy được .”

“Thật không?” Nàng không thể nào có tin tưởng.

“Nàng phải có lòng tin,Vũ Lâm.”

Nàng lắc đầu, nói lại:“Ta đã không xứng với chàng,Ngạn Quân.”

“Nàng đang nói bậy bạ gì đó?”

21. Chương 21: Chương 21

“Thật sự, ta nghĩ không ai nguyện ý lấy một nữ nhân bị mù làm thê tử, Chu gia nhất định sẽ giải trừ hôn ước, còn chàng.....”

“Tất cả những người đó đã rời khỏi!” Hắn rõ ràng cắt đứt lời của nàng, không vui nhìn nàng, “Ta nghĩ hôn sự hai nhà đã không còn, đối với tên Chu Triết Nho kia ta không giống nha, bởi vì nàng vẫn người ta yêu nhất, cho dù nàng bị mù cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm tình của ta đối với nàng!”

Thật ra hồi nãy phụ tử nhà họ Chu đàm luận với Hạ Vương gia, nội công hắn thâm hậu cho nên nghe được tất cả, nhưng sợ ảnh hưởng đến Vũ Lâm, cho nên hắn mới không có nói cho nàng nghe.

“Ngạn Quân, chàng làm sao không khổ nha? Bên cạnh chàng có nhiều mỹ nhân như vậy.”

“Đều bị ta đuổi đi.” Hắn phút chốc mở miệng, “A có thể đám hoa khôi kia lén cho nàng ăn cái gì cho nên đột nhiên bị mù ?”

“Chuyện này — ta không biết, nhưng ta và các nàng đã lâu không gặp, tại sao vào lúc này mới mù?”

“Có lẽ là thuốc cần mấy ngày mới phát ra.”

“Phải không?” Uyển Lăng đứng ở một bên hầu hạ đột nhiên ngắt lời nói, “Nếu là như thế này, em đây thật cảm thấy được vấn đề là do chén trà Tào phu nhân đưa đến cho tiểu thư!”

“Trà?” Hắn khó hiểu đem mắt dời về phía nha hoàn.

Nàng dùng sức gật đầu thật mạnh, “Em bảo là tiểu thư không cần uống, còn nhắc nhở nàng trong trà không chừng có hạ độc, bởi vì chính nàng mua tiểu thư nhà ta từ kỹ viện về, bức tiểu thư làm nữ tử chôn cùng, người nhân tâm như vậy làm sao có thể đột nhiên trở nên hiền lành, còn nói cái gì bồi tội? Nói nửa là, khi đó căn bản còn chưa có chứng thật thân phận chúng ta, nàng tại sao có thể đột nhiên biến thành người tốt?”

Hạ Ngạn Quân nhíu lại mày rậm, việc này đúng là kỳ quái.

“Có thể sao? Ta và nàng không thù không oán.” Về mặt Hạ Vũ Lâm có chút hoang mang.

“Có lẽ đi là Tào tri phủ bỏ tiền mướn sát thủ muốn giết nàng, mà Giản Nhữ và Tào tri phủ hai người có quan hệ mờ ám, nếu là Tào tri phủ bày mưu đặt kế.....” Hạ Ngạn Quân càng nghĩ càng có thể.

“Những hắc y nhân lần trước là do Tào tri phủ mướn? Nhưng vì sao nha? Ta và hắn không oán không cừ.”

Hắn dịu dàng đùa nghịch mái tóc mềm nhẹ của nàng, “Việc này ta vẫn không nói với nàng, chính là sợ nàng sợ hãi, bất quá ta đã đã cảnh cáo hắn ,sẽ không có hắc y nhân xuất hiện .”

“Nhưng hắn vì sao vẫn muốn đẩy ta vào chỗ chết?” Nàng sợ hãi nuốt nước miếng.

“Tất cả là tội phong lưu của ta gây ra, ta và Tào gia đã sớm thủy hỏa bất dung, mà ta lại cứu nàng, hắn nuốt không được cục tức này, cho nên hắn nhất định muốn giết nàng đưa đến địa phủ để chăm sóc lão đệ của hắn, đồng thời làm giảm nhuệ khí của ta.”

Lấy tánh mạng của nàng để trút hết oán khí? Chuyện này thật đáng sợ nha!

“Thật ra nàng gặp chuyện không may, đáng nghi ngờ nhất chính là Tào tri phủ.” Hắc trầm ngâm trong chốc lát, quyết định nói, “Ta muốn quay về Nam Xương đi tìm hắc để hỏi chuyện, có lẽ thuận đường tìm mấy người hoa khôi bị ta đuổi đi, xem đến tội cùng là ai đang làm trò quỷ!”

“Chàng phải đi sao?” Lòng nàng chợt lạnh, hắc có thể sau khi quay về rồi quên nàng không?

Nhìn thấy trên mặt nàng có chút lo lắng, Hạ Ngạn Quân thâm tình nói: “Nàng quay về Kim Lăng dọc theo đường đi đều có người nhà của nàng làm bạn, nàng căn bản không cần lo lắng, mà ta nếu tra không ra cái gì, cũng sẽ ra roi thúc ngựa đuổi tới Kim Lăng đi cùng nàng, được không?”

“Thật sự?”

“Đương nhiên là thật !”

Nàng tin tưởng lời hắc nói là thật , nếu không khi thấy nàng mù hắc đã có thể đi.

“Tiểu thư, lão gia, phu nhân còn có Đại tiểu thư, đại thiếu gia toàn bộ đã tới .” Uyển Lăng nhìn thấy vài chủ tử đang đi về đây, vội vàng nói cho Hạ Vũ Lâm.

“Ack, nhanh buông ra.” Nàng xấu hổ muốn rời khỏi lòng ngực của Hạ Ngạn Quân.

“Không sao.”

“Không nha, buông.” Nàng ngượng ngùng lắc đầu.

Hắc nhẹ nhàng cười, mới vừa rồi hắc nghe được Hạ Vương gia nói với phụ tử Chu gia nói chuyện sẽ tổ chức hôn lễ cho hắc và Vũ Lâm, nhìn thấy vẻ mặt bọn họ vui vẻ như thế có lẽ bàn về việc này đây.

Hắc buông tay ra, để cho Hạ Vũ Lâm ngồi trong lòng hắc rồi đi, nhưng làm người ta kinh ngạc chính là tay chân nàng lại vô lực trực tiếp ngã ngồi xuống trên mặt đất –

Hắc vội vàng đỡ nàng đứng lên, nhưng chân nàng dường như không có lực , hắc đành phải giữ vững nàng?

“Con đứng không được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha? Không, không muốn, con không muốn chết như vậy!” Nước mắt rơi như mưa Hạ Vũ Lâm phát ra tiếng thét như bệnh tâm thần, thế giới của nàng sẽ trở nên như thế nào? Lão thiên gia!

Về mặt ngưng trọng Hạ Ngạn Quân đưa tay điểm huyệt ngũ của nàng, đem thân thể vô lực của nàng ôm vào trong ngực, nghiêng răng nghiêng lợi giận giữ nói: “Ta sẽ không bỏ qua người làm tổn thương nàng, ta hiện tại sẽ đi tìm bọn họ!”

Hắc Hạ Vũ Lâm ngủ mê man giao cho Hạ Thành Hữu, sau đó lập tức thi triển khinh công đi đến chuồng ngựa trong am, kỳ thượng cỡi một con khoái mã đi đến Nam Xương.

“Uyển lăng, Hạ thiếu gia chỉ bọn họ là ai?” Hạ Thừa Viễn đau đớn nhìn vó ngựa rồi đi, khó hiểu vuốt râu hỏi nha hoàn.

“Hắc là là Tào phu nhân, nàng là người xấu, đại người xấu!” Uyển lăng vừa khóc vừa nhìn Vũ Lâm tiểu thư bị đại thiếu gia ôm vào phòng, thâm nghĩ rằng tiểu thư, người phải đứng lên, đứng lên nha.....

Đầu tiên là mất mù, tứ chi tê liệt, sau đó lại đến cái gì nữa nha?

Bọn họ hiện tại chỉ có thể mong đợi chỗ Hạ Ngạn Quân có thu hoạch, bằng không Lâm Nhi đột phát tình hình tiếp theo, bọn họ cũng không dám tùy tiện đem mang nàng quay về Kim Lăng trị liệu.....

Cầu lên giúp Lâm nhi nha!

※※※

Hạ Ngạn Quân không nghĩ không ngủ cười kỳ mã đi hai ngày đường mới đến Nam Xương, miệng con ngựa kia cũng đã sùi bọt mép sống không được!

Khi đến canh ba, hấn một mình thừa dịp đêm tối lẻn vào phủ nha Nam Xương.

Thật cẩn thận đi vào phía sau sương phòng phủ nha, tiếng cười dâm dăng của Giản Nhữ theo gió đêm từ trong phòng bên phải truyền ra, hấn nhẹ giọng đến gần, thật cẩn thận đẩy cửa sổ ra nhìn –

Giản Nhữ và Tào Tông Lệ cùng nằm ở trên giường, hai người toàn thân trần trụi, xem ra mới vừa xong xuôi việc không lâu.

“Chàng nói xem Hạ Vũ Lâm kia có phải sắp chết hay không?” Giản Nhữ như bức tranh quyền chuyển ở trong ngực hấn.

Tào Tông Lệ liếc nhìn nàng một cái, “Tính tính thời gian còn một hay hai ngày nữa.”

“Đến lúc nàng đã chết, chàng đừng quên đáp ứng chuyện của ta nha”

“Chuyện gì?”

Nàng nhú lại mày không vui nói: “Chàng không phải đồng ý lấy ta sao, biến ta thành phu nhân tri phủ.”

Hấn ngáp liên tục, “Để nói sau, chờ truyền đến tin tức Hạ Vũ Lâm chết, Tần Vương gia đem trăm vạn lượng hoàng kim tiền thưởng đến, đến lúc đó hấn nói, ta muốn ngủ.....”

“Tào Tông Lệ!” Hạ Ngạn Quân giận không thể át hết to lên.

Ở trong nháy mắt, một lưỡi dao sắc bén ngắn nhỏ cư nhiên đã đặt tại trên cổ Tào Tông Lệ, mà Giản Nhữ thì là hét lên một tiếng, sợ tới mức từ trên giường ngã xuống trên mặt đất.

“Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Tào Tông Lệ bị dọa đến trắng mặt.

Hạ Ngạn Quân nổi trận lôi đình nhìn chăm chăm hấn, “Ít nói nhảm, ta chỉ muốn biết rằng người đối với Vũ Lâm làm cái gì?”

“Ta, ta cái gì cũng không có làm!” Chết tiệt, hấn không có cảnh giác nên lọt vào tay hấn.

“Còn dám nói sáo, các người vừa mới nói gì ta nghe một chữ cũng không lọt!” Hạ Ngạn Quân lạnh lùng nói, tay cầm lưỡi dao còn tăng thêm lực đạo, một đạo vết máu nhất thời xuất hiện ở trên cổ Tào Tông Lệ.

“Nhưng — ta là nghe mệnh lệnh ân sư làm việc, mặc kệ chuyện của ta!” Nhìn vẻ mặt hấn nổi giận, sinh mệnh nguy ngập Tào Tông Lệ sợ tới mức đem tất cả mọi chuyện, cả chuyện giải độc như thế nào cũng nói.

“Vậy thuốc giải đâu?” Hạ Ngạn Quân hung tợn trừng mắt nhìn hấn.

Hấn chỉ vào một ngăn tủ bên phải, “Ngăn thứ ba trong tủ quần áo, có một lọ bình sứ bạch ngọc, thì là phải.”

Hấn tức giận hừ một tiếng, đưa tay điểm vài huyệt đạo trên người Tào Tông Lệ, để hấn không thể động đậy, lúc này mới xoay người lấy bình bạch ngọc, lại thì triển khinh công đến chuồng ngựa nha dịch lấy một con tuần mã khác, sau đó lao tới Hàng Châu...

22. Chương 22: Kết Thúc

Nửa năm sau ở Kim Lăng

Một thân tơ lụa màu xanh Hạ Ngạn Quân vẽ mặt không vui đi vào quý phủ Hạ Vương gia, hấn lần này là lần thứ năm đến ngủ cầu hôn, mà hấn cũng quyết định, nếu nữ nhân được hấn cứu hai lần còn không chịu gật đầu, vậy thì hấn trực tiếp đoạt lấy, bắt nàng quay về Tụ Hoa Quán, thẳng đến nàng giúp hấn sinh một đứa bé mập mạp, hấn mới cho nàng tự do!

Phụ Tử Tần Thịnh đồng mưu chỉ thị Tào Tông Lệ sát hại Hạ Vũ Lâm tất cả đều bị bắt, người bắt những nữ tử bán vào lầu xanh cũng bị bắt, hiện tại đều nhốt vào trong đại lao.

Mà Hạ Vũ Lâm sau khi nuốt viên thuốc hắc đem về cho đến giờ ước một tháng thời gian, thị lực và tứ chi tê liệt cũng đã hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng tiểu mỹ nhân trải qua sống chết trước mắt, lại còn nói năng rất yếu hèn, nhưng nàng không muốn gả sớm, nàng sống ở bên cạnh hắn một khoảng thời gian.....

Cái gì nha! Hắn cứu nàng, nàng không có lấy thân báo đáp thì thôi còn kéo dài hôn kỳ là sao?

Huống chi, người nhà họ Hạ đối với việc hôn nhân này hoàn toàn gờ hai tay tán thành, mà phụ thân hắn sau khi biết thay đổi con dâu cũng không để ý, ngược lại rất vui vẻ, ông vẫn cảm thấy được ông và Vũ Lâm rất có duyên phận, hơn nữa tất cả sinh lễ sớm đều chất đống ở quý phủ Hạ Vương gia, hắn không biết tiểu mỹ nhân còn tự tuyệt cái gì?

Suy nghĩ trăm chuyển hắn thẳng đến sau hoa viên sương phòng, bắt quá, đi lên cầu cử khúc liền nhìn thấy Hạ Vũ Lâm và Uyển Lăng ở đình trên đài.

Hắn bấu môi sừng, đi nhanh đến phía trước.

Uyển Lăng vừa thấy khuôn mặt tuần tú của hắn có chút không vui, nàng thấp giọng bên tai Hạ Vũ Lâm nói: “Tiểu thư, lần này tiểu thư sẽ không cự tuyệt hắn nữa chứ? Đại tiểu thư đã có hôn sự nha.”

Nàng mỉm cười cười, “Lắm miệng, đi xuống trước đi.”

“Dạ!” Nàng ngọt ngào cười, trước khi đi còn rót hai chén trà mời hai người.

Hạ Ngạn Quân ngồi xuống bên người, đưa mắt nhìn Hạ Vũ Lâm một thân phần hồng động lòng người, lúc này đây hắn vừa vận mang theo “Ám khí”, nếu lại cầu hôn không thành, hắn khẳng định ném “Ám khí”, xem nàng có đáp ứng hay không!

“Vũ Lâm, ta nói phía trước, nàng hôm nay nếu dám cự tuyệt ta nữa.....”

“Gả! Ta gả cho chàng! Nàng cười khanh khách cắt lời hắn muốn nói.

Hắn vừa nhú mày rậm, khuôn mặt tuần tú thượng cũng không tự chủ được lộ ra một nụ cười đắng ý, “Như thế nào? Nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Kỳ thật ta rất nguyện ý gả cho chàng, cũng rất muốn mỗi ngày ở bên người chàng, chẳng qua ta vẫn cảm thấy mình đã đoạt đi hạnh phúc của tỷ tỷ.”

“Quả thực vậy à!”

“Không! Lúc ta bị mù tứ chi tê liệt chỉ có thể nằm ở trên giường, ta tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt các người, nhưng ta biết mỗi người đều lo lắng cầu nguyện cho ta, nhất là tỷ tỷ, Uyển Lăng nói nước mắt của tỷ ấy dường như không có ngừng, lúc ấy ta liền âm thầm thề, nhất định phải để tỷ tỷ có hạnh phúc của mình, ta mới đáp ứng gả cho chàng.”

Nghe vậy hắn bưng tỉnh đại ngộ, “Cho nên ngày hôm qua Hoàng Thượng tứ hôn cho tỷ nàng với vương tôn công tử, cho nên hôm nay nàng liền nguyện ý gả cho ta?”

Nàng gật gật đầu, “Âu Dương công tử là người tốt, hắn cùng tỷ tỷ kết giao, trên mặt tỷ tỷ sáng rọi nói cho ta biết, tỷ ấy thực thích hắn.”

Hắn bấu môi sừng, “Thì ra ta xếp hàng sau tỷ tỷ nàng, nàng lo lắng cho nàng ấy trước sau đó mới lo lắng cho ta.”

“Ngạn Quân, chàng không nên ăn giấm chua chuyện của ta và tỷ tỷ, tỷ ấy vẫn khuyên ta nên đáp ứng lời cầu hôn của chàng nha.”

“Nàng trở nên rất hiểu chuyện nha, không giống như lúc trước động chút là thét chói tai, té xỉu, sợ tới mức toàn thân phát run cách xa bấy giờ vận dậm nha.”

Nàng tươi cười, “Là chàng cải biến ta.”

Hắn lắc đầu, “Là do nàng tự mình trốn nhà, rời khỏi vương phủ luôn bảo vệ nàng, cho nên mới có cơ hội cho nàng gặp ta, làm cho ta thay đổi nàng, làm cho chúng ta yêu thương lẫn nhau.”

“Nhưng nếu để cho ta lựa chọn lần nữa, ta không muốn rời nhà, bên ngoài những mưa gió làm cho lòng ta run sợ, cũng không thể cho ta cảm giác ấm áp trân trọng như người nhà đối ta.”

“Nghe nàng nói như vậy, ta an tâm.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tràn đầy ý cười.

Nàng cười cười nhìn hắn, “Có ý gì nhà?”

“Nàng không hề rời nhà, mà nàng sau này ở chung nhà với ta, lúc đầu ta đương nhiên lo lắng nàng sẽ làm một ‘Thê tử rời nhà’.” Hắn dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, “Nói thực ra, nàng trở nên dũng cảm, ta thật sự nhớ đến tiếng thét chói tai của nàng lúc trước nha.”

“Chàng sẽ không có cơ hội nghe được, không gặp chuyện thì không khôn ra, trừ lần đó ra lá gan của ra đã được chàng huấn luyện thành lớn.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Vậy nàng tốt nhất nên xem mấy thứ đen sẫm trên chân nàng là cái gì?” Trong con ngươi của hắn chợt lóe lên một trò đùa dai, một bên theo trong tay áo xuất ra một “Ám khí”, vút xuống trên mặt đất.

Nàng theo trực giác cúi đầu, nhìn thấy có mấy con gián bò qua lại ở mép váy của nàng, một tiếng thét chói tai bật ra, nàng sợ tới kéo váy lên cao chạy đi như điên.

Hạ Ngạn Quân giữa đầu phát ra tiếng cười lớn, quả nhiên! Ở phương diện nào đó tiểu mỹ nhân của hắn vẫn rất nhát gan, mà có một thê tử có thể tùy thời trêu chọc cười, sau này nhất định phần khích vô cùng.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-vao-tay-ac-nam>